ஸ்ரீ:.

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:.

1979

பிள்ளை லோகாசாரியர் அருளிச்செய்த,

ஸ்ரீ வசநபூஷணத்திற்கு

ஸ்ரீ மணவாள மாமுனிகள் அருளிச்செய்த

வியாக்கியானத்தைத் தழுவிய

ஸ்ரீ வசனபூஷண ஸாரம்.

இஃது

பெருமாள் கோயில்

பிரதிவாதி பயங்கரம் அண்ணங்கராசாரியர் ஸ்வாமியால்,

எழுதப்பெற்று,

ஸ்ரீமான்: சென்னை **M. R.** கோவிந்தஸாமி நாயுடுவால்,

காஞ்சீபுரம்,

குமரன் அச்சுக்கூடத்தில்,

பதிப்பிக்கப்பட்டது.

காஞ்சீபுரம்.

1927.

பிரபவஹூ ஐப்பசியில் திருவோணம்.

இப்புத்தகம் கிடைக்குமிடம்:—

ஸ்ரீமான். M. R. கோவிந்தசாமி நாயுடு,

"திவ்யப்ரபந்த திவ்யார்த்த தீபிகை" ஆபீஸ்,

32. பந்தர் தெரு,

C. T. மதராஸ்.

விஜ்ஞாபனம்.

இவ்விருள்தருமாஞாலத்தில் எத்தனையோ ஆசார்யர்கள் திருவவதரித்து எத்தனையோ திவ்யக்ரந்தங்களை அருளிச்செய்திருந்தாலும், நம்பிள்ளை திருவடிகளிலே ஸகல சாஸ்த்ரார்த்தங்களுங் கேட்டுணர்ந்த வடக்குத் திருவீதிப் பிள்ளையின் திருக்குமாரரும் திருவடியுமான பிள்ளைலோகாசார்யர் திருவாய் மலர்ந்தருளின 'ஸ்ரீவசநபூஷணம்' என்னும் திவ்ய சாஸ்த்ரத்தோடொத்த நூல் அவதரித்ததுமில்லை, அவதரிக்கப்போகிறதுமில்லை.

ஸகல வேதவேதாந்த வேதாங்கங்களினுடையவும் அருளிச் செயல்களினுடையவும் மற்றுமுள்ள ஸ்வரூபபரங்களான நூல்களினுடையவும் ஆழ் பொருளை யறியவேண்டுவார்க்கு இந்த ஸ்ரீவசநபூஷண திவ்ய சாஸ்த்ரமொன்று தவிர வேறொரு க்ரந்தமும் சரணமன்றென்பது இதில் ஆழ இழிந்து அநுபவிப்பார்க்கு அநாயாஸமாக அறியக்கூடியதாம். "𑌯𑌦𑌿𑌹𑌾𑌸𑍍𑌤𑌿 𑌤𑌦𑌨𑍍𑌯𑌤𑍍𑌰 𑌯𑌨𑍍𑌨𑍇𑌹𑌾𑌸𑍍𑌤𑌿 𑌨 𑌤𑌤𑍍 𑌕𑍍𑌵𑌚𑌿𑌤𑍍 = யதிஹாஸ்தி ததந்யத்ர யந்நேஹாஸ்தி ந தத் க்வசித்." என்னுமாபோலே, இந்த ஸ்ரீவசநபூஷணத்தில் அடங்கியுள்ள அர்த்தங்களை பாசுரப்பரப்பாலே பிறநூல்களிற் பொலியும்; இதில் இல்லாத அர்த்தம் பிறிதொன்றிலுமில்லை யென்பது திண்ணம்.

ஆகவே, ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களாய்ப் பிறந்த அனைவர்க்கும் ரஹஸ்யத்ரயம் போலே இந்த திவ்ய சாஸ்த்ரமும் நித்யாநுஸந்தேயமாயிருக்கும். பொருள் நெஞ்சிற்படாமல் மூலமாத்திரத்தையே முகபாடஞ் செய்துகொண்டாலுமே பரம உத்தாரகமாயிருக்கின்ற இவ்வரிய நூலின் அரிய பெரிய அர்த்தங்களையும் தெரிந்துகொண்டால் இதனில் விஞ்சிய ஆத்மாநந்தம் வேறு இல்லையாம்.

ஸகல சாஸ்த்ரார்த்தங்களும் பொதிந்திருக்கப்பெற்ற இந்த திவ்ய சாஸ்த்ரத்தின் அரும்பொருளை ஸர்வஜ்ஞரான ஸ்ரீ மணவாளமாமுனிகள் தம்முடைய அற்புதமான வியாக்கியானத்தினாலே விரித்துரைத்தருளியிருந்தாலும், ச்ருதி ஸ்ம்ருதீதிஹாஸபுராண ப்ரமாணங்களைப் பெரும்பாலும் நிறைத்து ஸம்ஸ்க்ருத வாக்யங்களையும் ஊடேயூடே மிகக்கலசி, சாஸ்த்ரஜ்ஞரல்லாத ஸாமாந்யஞானிகள் அவகாஹிக்க அவகாசமில்லாதபடி பரமகம்பீர சாஸ்த்ர ஸரணியாக அருளிச் செய்யப்பட்ட வியாக்கியானமாயிருக்கையாலே அதைக்கொண்டு காலக்ஷேபம் பண்ணிப் பொருளுணர்வது சிலர்க்கே கூடுமத்தனையன்றி நம்போன்ற மிதஜ்ஞாநிகளுக்குச் சிறிதும் உதவாமையாலே இந்த ஸ்ரீவசநபூஷணத்தின் அரும்பெரும் பொருள்களை நாமெல்லாரும் இழக்கவேண்டியதான குறை இந்நிலத்தில் நெடுநாளாகவே யிருந்துவந்தது.

அக்குறை நீங்குமாறு ஸ்ரீமத் உ. வே வித்வான். பெருமாள்கோயில் பிரதி வாதிபயங்கரம் அண்ணங்கராசார்ய ஸ்வாமிகள், அருளிச்செயல்கள் ஸ்தோத்ர பாடங்கள் முதலியவற்றுக்கு எளிய தெளிய உரை இயற்றியருள்வதுபோலவே இந்த ஸ்ரீவசநபூஷணத்திற்கும் பரம ஸுலபமான உரைபோலுள்ள ஸ்ரீவசந பூஷணஸார மென்னுமிந்நூலை இயற்றியருளினது ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களின் பெரும் பாக்கியமேயாம். மேற்குறித்த ஸ்வாமி தமது வாழ்நாட்களை எல்லாம், ஆழ்வார்களருளிச்செய்த திவ்யப்ரபந்தங்களுக்கும் பூர்வாசாரியர்களருளிச்செய்த ஸ்தோத்ரங்களுக்கும் ரஹஸ்யக்ரந்தங்களுக்கும் தெளிவுரை யெழுதுவதிலும், மற்றும் லோகோபகாரமான உபயவேதாந்தவித்யாப்ரவசநம் செய்வதிலுமே உத்ஸாஹத்துடன் கழியாநிற்கிற விசேஷத்தை அறியாதாரைக் கேட்டறியோம். ஸ்வாமியின், வடமொழி, தென்மொழி ஞானத்தை யாம் அதிகமாகக் கூற வேண்டியதில்லை. செந்தமிழும் வடகலையும் திகழ்ந்த நாவராயிறே அவரிருப்பது. லோகம் உஜ்ஜீவிக்கவேணுமென்ற எண்ணத்துடன், வாழ்ந்துவரும் ஷை ஸ்வாமி “வையம்மன்னி வீற்றிருந்து விண்ணுமாள்வர் மண்ணூடே” என்றபடி இவ்விபூதியில் பல்லாண்டு பல்லாண்டாய் வாழவேணுமென்பதே சிறியேனுடைய ப்ரார்த்தனை.

இந்நூல் மிக எளிய நடையில் அமைந்திருந்தாலும் விஷயம் மிகக் கனத்த தாகையாலே விஷயத்தைப்பற்றின கடினத்தன்மை நீக்க முடியாததாகையால் இந்நூலும் சிறிது கடினமாகவே தோற்றுமாயினும், ஸ்வபுத்தியாலே பொருளுணர விரும்பாமல் ஓர் நல்லாசிரியரை யடுத்துக் கேட்டுணர விரும்புமவர்கட்கு இது பேருதவி புரியுமென்பதில் ஐயமில்லை.

இதற்கு மூலமான ஸ்ரீவசநபூஷண ரஹஸ்யத்தையும் இதன் முடிவிலே பதிப்பித்துச் சேர்த்திருக்கு முபகாரமும் மிகப் பெரிதே. இங்ஙனமே மற்று முள்ள ‘தத்வத்ரயம்’ முதலிய முக்கிய ரஹஸ்யங்களின் ஸாரமும் வெளிவரு மாறு எம்பெருமானைப் பிரார்த்திக்கும்

அடியார்க்கடியன்,
கி. திருமலையாசிரியன்
தமிழ்ப் பண்டிதர்
வாணியம்பாடி.

“ஆர்வசன பூடணத்தி னாழ்பொரு ளெல்லாமறிவார்
ஆர்அதுசொல் நேரி லனுட்டிப்பார்?—ஓரொருவ
ருண்டாகி லத்தனைகா ணுள்ளமே, எல்லார்க்கு
மண்டாத தன்றோ வது.”

—உபதேசரத்தினமாலை.

முகவுரை.

ஸகல வேதங்கட்கும் ஸாரமாகிய திருமந்திரத்தில் உரைக்கப்பட்ட அநந்யார்ஹ சேஷத்வம், அநந்யசரணத்வம், அநந்யபோக்யத்வம் என்ற மூன்று ஆகாரங்கள் ஆத்மாக்களனைவர்க்கும் பொதுவாகையாலே பரமபதத்தில் நித்ய ஸூரிகளைப்போலே மலர்ந்த ஞானத்தையுடையராய் எம்பெருமானுக்கு * ஒழிவில் காலமெல்லாம் உடனாய் மன்னிவழுவிலா வடிமை செய்து *பேரின்ப வெள்ளத்தில் மூழ்கியிருக்கவேண்டிய யோக்யதைக்கு இட்டுப்பிறந்து வைத்தும் அநாதியான மாயையினாலே மறைக்கப்பட்டவர்களாய், தேஹாத்ம ப்ரமம் முதலிய அவித்யையினாலே நேர்ந்த புண்ய பாப ரூபகர்மங்களுக்கேற்பப் பலவகைப்பட்ட யோநிகளில் மாறி மாறிப் பிறந்து, ஸ்வாதந்திரியம், அந்ய சேஷத்வமாகிற படுகுழியிலே விழுந்து எம்பெருமான் பக்கலில் மிகவும் பராங்முகராய் ஸம்ஸாரத்திலே அழுந்தி அளவற்ற துக்கங்களை அநுபவித்து வருந்தித்திரிகிற ஸம்ஸாரி சேதநரிலே ஆரேனுஞ் சிலர் பகவத் கடாக்ஷத்தாலே † "முக்குணத்திரண்டவை அகற்றி, ஒன்றினிலொன்றி நின்று" மோக்ஷருசியைப் பெற்றாலும், தத்வம், ஹிதம், புருஷார்த்தம் என்னுமிவற்றை உள்ளபடி அறிந்தே உஜ்ஜீவிக்கவேண்டியிருப்பதால் அவற்றை சாஸ்த்ரங்களாலே அறியப் புகுமளவில், சாஸ்த்ரங்களில் தலையான வேதமானது "அநந்தாவை வேதா:" என்றபடி அளவற்றதாயும், அர்த்த நிர்ணயத்தில் அநேக ஸஹகாரி ஸாபேக்ஷமாயுமிருப்பதால் மந்தமதிகளுக்கு அநதிகாரமாகையாலும், அதற்குமேல் வ்யாஸர் முதலிய முனிவர் இயற்றிய ஸ்ம்ருதி, இதிஹாஸ, புராணங்களிலும் ஸாராஸார விவேக சதுரர்கட்கன்றி மற்றையோர்க்குக் கருத்துத்தெரியாமையாலும், ஸர்வேச்வரன் தானே ஆசாரியனாய் நின்று வெளிப்படுத்தின ஸகல வேத ஸாரமான ரஹஸ்யத்ரயமும் மிக்க சுருக்கமாகையாலே மிகவும் மறைந்த பொருள்களையுடைத்தாகையாலும், மயர்வற மதிநலமருளப் பெற்று ஸகல சாஸ்த்ரங்களின் கருத்தையும் கைகொள்கனிபோலக் கண்ட ஆழ்வார்கள் அருளிச்செய்த திவ்யப்ரபந்தங்களும் அற்ப ஞானிகளாலே பொருளுணரக் கூடாதிருக்கையாலும் ருசி பிறந்த சேதநர் இழந்தொழியும்படியிருக்கையாலே ஆழ்வாருடைய நிர்ஹேதுக கடாக்ஷத்தாற் பெற்ற திவ்யஜ்ஞானத்தையுடையரான நாதமுனிகள் தொடக்கமாக ஸத்ஸம்ப்ரதாயத்திற் படிந்து ஸகல சாஸ்த்ரங்களிலும் வல்லமை பெற்றப் பரம தயாளுக்களான பூர்வாசார்யர்கள் அந்த வேதம் முதலியவற்றிலுள்ள பொருள்களைச் சுருக்கி மந்தமதிகளும் எளிதாக உணரும்படி தெளிவாக உபதேசித்து வந்ததுமன்றி ப்ரபந்த மூலமாகவும் வெளியிட்டருளினர்.

---

†ரஜஸ்தமோ குணங்களை விலக்கி ஸத்வ குணத்திலே பொருந்தி நின்று.

அப்படியே, நம்பிள்ளை திருவடிகளில் தலைவரான வடக்குத் திருவீதிப் பிள்ளையின் திருக்குமாரரான பிள்ளைலோகாசார்யர் ஸம்ஸாரிகளின் இழவை ஸஹிக்கமாட்டாத பரம க்ருபையாலே அவர்களை உய்விக்கும்பொருட்டுப் பல ப்ரபந்தங்களை அருளிச்செய்து, ஆசார்ய பரம்பரையாற்பெற்ற அர்த்தங்களில் அவ்வாசார்யர்கள் தாங்கள் கௌரவாதிசயத்தினால் ரஹஸ்யமாக உபதேசித்துக்கொண்டிருந்த மற்றும் பல அர்த்த விசேஷங்களனைத்தையும் ஒரு ப்ரபந்தமாக வெளியிட்டருளவேணுமென்ற திருவுள்ளத்தை ஸ்வப்நத்தில் பேரருளாளனுடைய திருவாணையினாற்பெற்று "ஸ்ரீ வசநபூஷணம்" என்கிற ப்ரபந்த ரத்நத்தை அருளிச் செய்தார்.

ரத்நங்களை நிறைத்துச் சமைத்த ஒரு பூஷணத்திற்கு "ரத்நபூஷணம்" என்று பெயராயிருப்பதுபோலே, பூர்வாசார்யர்களுடைய சிறந்த வசநங்களை நிறைத்துச் செய்தருளப்பட்டதாய், அநுஸந்திக்குமவர்களுக்கு அழகும்பாவிக்குமதாயிருக்கையாலே இதற்கு "ஸ்ரீ வசநபூஷணம்" என்று திருநாமமாயிற்று.

"முன்னங் குரவோர் மோழிந்த வசனங்கள்
தன்னைமிகக்கோண்டு கற்றோர் தம்முயிர்க்கு—மின்னணியாச்
சேரச் சமைத்தவரே சீர்வசனபூடணமேன்
பேரிக்கலைக்கிட்டார் பின்."

என்ற உபதேசரத்தினமாலை காண்க.

இப்ரபந்தம் ஸூத்ரரூபமாய் ப்ரஹ்மஸூத்ரம்போலே ஆழ்ந்தகருத்தை யுடைத்தாய் ஒருவர்க்கும் எளிதில் பொருளறியவொண்ணாதபடி யிருந்தமையை நோக்கிப் பரம காருணிகரான மணவாள மாமுனிகள் 'ஸூத்ரத்திற்கு வ்ருத்தி' என்னலாம்படியான ஒரு வியாக்கியானமிட்டருளினர். அதுதான் ஸம்ஸ்க்ருதவாக்ய பாஹுள்யத்தாலும் வ்யாக்யாநகாம்பீர்யத்தாலும் சாஸ்த்ரஜ்ஞாநிகளுக்கன்றி மற்றையோர்க்கு எளிதில் பொருளுணர்த்தவற்றல்லாமையாலே அந்த வியாக்கியானத்தைத்தழுவி ஸாராம்சங்களை எளிய நடையில் தெளிவாக வரையப்புகுகின்றேன்: குற்றங் குறைகளைப் பெரியோர் பொறுத்தருள்வாராக.

இங்ஙனம்:—
ஸ்ரீ வைஷ்ணவதாஸன்,
ப்ர. அண்ணங்கரார்ய தாஸன்.

ஸ்ரீ:.

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:.

பேரருளாளன் பெருந்தேவித்தாயார் திருவடிகளே சரணம்.

ஆழ்வார் எம்பெருமானார் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

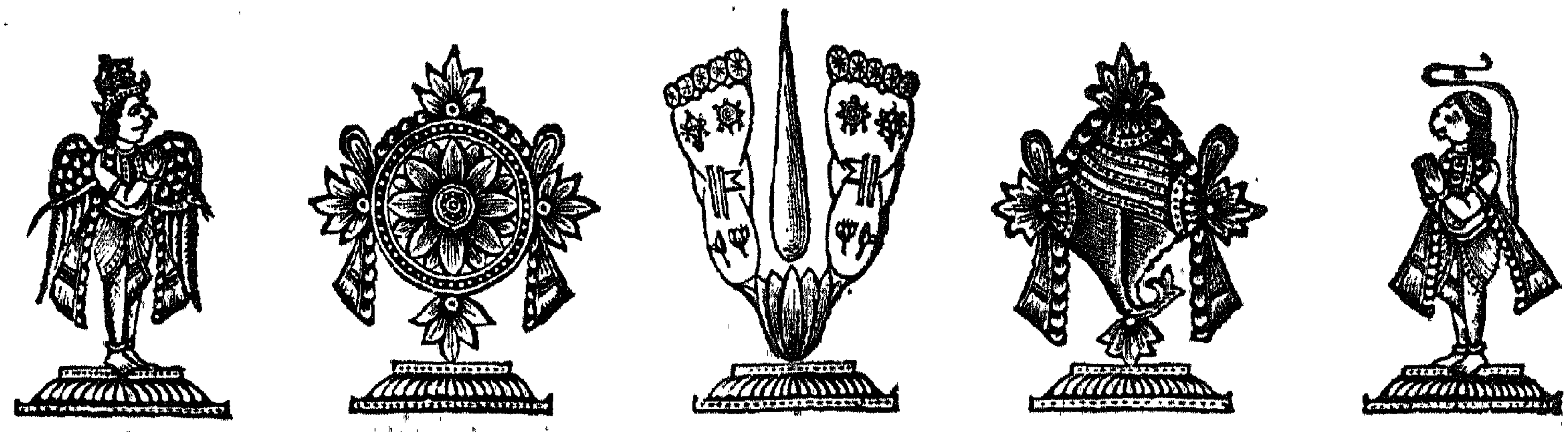

பிள்ளை உலகாசிரியன் திருவடிகளே சரணம்.

பெருமாள் கோயில் ப்ரதிவாதி பயங்கரம்

அண்ணங்கராசாரியர் ஸ்வாமி அருளிச்செய்த

ஸ்ரீ வசநபூஷண ஸாரம்.

" கோதிலுலகாசிரியன் கூரகுலோத்தமதாதர்
தீதில்திருமலையாழ்வார் செழுங்குரவை மணவாளர்
ஓதரிய புகழ்நாலூ ருடைய பிரான்தாதருடன்
போத மணவாளமுனி பொன்னடிகள் போற்றுவனே. "

முதல் ப்ரகரணம்.

ஸூத்ரம்.

1. கர்ம காண்டமென்றும் ப்ரஹ்ம காண்டமென்றும் இரண்டு பாகுபாடுகளையுடைய வேதம் பூர்வ காண்டத்தாலே எம்பெருமானுக்கு ஆராதந ரூபமான கருமங்களின் ஸ்வரூபம், அங்கம், பலன் முதலானவற்றையும், உத்தர காண்டத்தாலே, ஆராதகர்களுக்கு உரிய அவ்வெம்பெருமானுடைய ஸ்வரூபம், ரூபம், குணம், விபூதி முதலியவற்றையுங் கூறுகிறது. ஆகவே வேதத்தின் பொருளாகிய இவற்றை ‡ஸந்திரிபற நிர்ணயிக்க வேண்டுமானால், மநு, அத்ரி, யாஜ்ஞவல்க்யர் முதலான மஹர்ஷிகளாற் செய்யப்பட்ட தர்ம சாஸ்திரங்களாலும், ஸ்ரீராமாயணம், மஹாபாரதம் முதலிய இதிஹா

‡ஸம்சயஜ்ஞாநமும் விபரீத ஜ்ஞாநமும் இல்லாதபடி.

ஸங்களாலும், ப்ராஹ்மம், பாத்மம், வைஷ்ணவம் முதலான புராணங்களாலுமே நிர்ணயிக்கவுமையும்.

2. பொருள்வாசியாலே வேதம் இரண்டு பாகமாகப் பிரியுமாற்றுற் போல, அதின் உபப்ரும்ஹணமான ஸ்ம்ருதி இதிஹாஸ புராணங்களுக்கும் அப்பொருள்வாசியாலே இருவகைப்பட்ட பேதங்களுண்டு:— அதாவது ஸ்ம்ருதிகள் கர்மகாண்டத்தை விவரிப்பதற்காகவும் இதிஹாஸ புராணங்கள் ப்ரஹ்ம காண்டத்தை விவரிப்பதற்காகவும் ஏற்பட்டனவாகையால், வேதத்திற் பூர்வகாண்டத்தின் பொருளை ஸ்ம்ருதிகளாலும், உத்தரகாண்டத்தின் பொருளை இதிஹாஸ புராணங்களாலும் நிர்ணயிக்கக்கடவதாம். தர்ம சாஸ்த்ரங்கள் ஆசார வியவஹார ப்ராயச்சித்தாதிகளைக் கூறுகின்றமையாலும், இதிஹாஸபுராணங்கள் எம்பெருமானுடைய ஸ்வரூப ரூபாதிகளைக் கூறுகின்றமையாலும் இந்த நிர்ணயக்ரமம் மிக்க பொருத்தமுடைத்தாம்.

3. ப்ரஹ்மகாண்டத்தை விவரிக்கப் பிறந்த இதிஹாஸ புராணங்கள் இரண்டினுள் புராணத்திற் காட்டில் இதிஹாஸம் ப்ரபலமாகும்; ஏனெனில், இதிஹாஸமானது புராணவிசேஷங்களிலே புகழப்பட்டிருப்பதாலும், ஸகல புராணங்களுக்கும் ப்ரவர்த்தகனான சதுர்முகன் தனக்கு யாதொரு கல்பத்திலே யாதொரு குணம் விஞ்சியிருக்குமோ, அந்த குணத்துக்குத் தக்க தேவதையின் மாஹாத்மியத்தைப் புராணத்திற் கூறுகையாலே ‘இல்லாத மஹிமையை ஏறிட்டுச் சொல்லுகின்றன.’ என்னும்படி பக்ஷபாதிகளாயிருந்தும் புராணங்கள் போலன்றி, லௌகிகமாயும் வைதிகமாயுமுள்ள எல்லாப் பொருள்களின் நிர்ணயத்திலும் இதிஹாஸம் நிஷ்பக்ஷபாதமாய் அதிகரிக்கின்றமையாலும், மற்றுஞ்சில காரணங்களாலுமாம்.

4. இப்படி புராணத்திற் காட்டில் இதிஹாஸம் ப்ரபலமாகையால் தான், * “அப்யர்ஹிதம் பூர்வம்” [சிறந்ததை முற்கூறுவது] என்ற விதிப்படி (க) “இதிஹாஸ புராணங்களாலே” என்று இதிஹாஸம் முற்படக் கூறப்பெற்றது. இங்ஙனன்றாகில் †வியாகரண விதிப்படி “புராணேதிஹாஸங்களாலே” என்று கூறவேண்டியதாமெனக்கொள்க.

5. வேதத்தின் உத்தரபாகத்திற்கு உபப்ரும்ஹணமான இதிஹாஸ புராணங்களுள் பிரபலமான இதிஹாஸங்களுக்குள் ஸ்ரீராமாயணம் சிறந்ததாகும்: அது தேவமாதர்களின் சிறையை விடுவிக்கைக்காகத் தான் சிறையிருந்த க்ருபாபரவசையான பிராட்டியின் ஏற்றத்தைச் சொல்லுகின்றது. ஸாக்ஷாத் பகவதவதாரமான ஸ்ரீ வேதவ்யாஸராலே அருளிச்செய்யப்பட்ட மஹாபாரதம் பாண்டவர்களுக்காகக் கழுத்திலே ஓலைகட்டித்

---

*பாணிநிவ்யாகரண ஸூத்ரம (க) ஸ்ரீ வசநபூஷணம்—முதல் ஸூத்ரம்.

†“அல்பாச் தரம் பூர்வம்” என்பது வியாகரணவிதி, அச்செழுத்துக்கள் எந்தப்பதத்தில் ஸ்வல்பமாயிருக்கின்றனவோ, அப்பதம் ஸமாஸத்தில் முன்னே ப்ரயோகிக்கப்படவேண்டும் என்பது இதன் கருத்து.

தூதுபோன ஆச்ரித பாரதந்த்ரனை எம்பெருமானுடைய ஏற்றத்தைச் சொல்லாநிற்கும்.

6. ஆக, இவ்விதிஹாஸங்களிரண்டாலும்- குற்றமே வடிவான சேதநர்களை, எம்பெருமானுடைய விஷயீகாரத்திற்கு இலக்காக்கி அங்கீகரிப்பிக்கின்ற புருஷகார பூதையான பிராட்டியின் வைபவமும், அப்பிராட்டியாலே சேர்விக்கப்பட்ட சேதநர்களை அங்கீகரித்து ரக்ஷித்தருளவல்ல உபாய பூதனை எம்பெருமானுடைய வைபவமும் சொல்லப்பட்டதாயிற்று.

7. புருஷகாரமாமளவில்-க்ருபை, பாரதந்திரியம், அநந்யார்ஹத்வம் என்ற இம்மூன்று குணங்களும் வேணும். (ஏனெனில்) க்ருபையாவது-பிறர்படும் துக்கத்தைப் பொறுக்கமாட்டாமை; சேதநர் ஸம்ஸாரத்திற் படுகிற துக்கத்தைக்கண்டு பொறுக்கமாட்டாமல் எம்பெருமானோடு இவர்களைச் சேர்ப்பதற்கு உறுப்பான முயற்சிபண்ணுவதற்கு க்ருபை வேணும்; பாரதந்திரியமாவது பரம புருஷனுக்கு உரிமைப் படுகை; ஸ்வதந்த்ரனை அவனை அநுவர்த்தித்து வசப்படுத்த வேண்டியிருப்பதால் பாரதந்திரியம் வேணும். இனி அநந்யார்ஹசேஷத்வமாவது அவனுக்கன்றி மற்றொருவனுக்கும் உரிமைப்படாதொழிகை; பிராட்டி எம்பெருமானிடத்திற் சென்று "இந்த சேதநனை நீ அங்கீகரிக்கவேணும்." என்றால், "இவள் நம்மைத்தவிர வேறொரு விஷயத்துக்கு சேஷப்படாமல் நமக்கே அதிசயத்தை விளைவிக்குமவளாகையாலே நம்முடைய காரியத்தையன்றோ இவள் சொல்லுகிறாள்" என்று அவன் நினைத்து, அவள் சொன்னபடி செய்கைக்குறுப்பாக அநந்யார்ஹத்வமும் வேண்டுமாயிற்று. ஆகையால் இம்மூன்று குணங்களும் புருஷகாரத்வத்திற்கு இன்றியமையாதனவாம்.

8. இம்மூன்று குணங்களும் புருஷகாரபூதையான பிராட்டிபக்கல் இருக்கும்படியை நாம் அறிவதெப்படி? என்னில், பிராட்டி தன் நாயகனை ஸர்வேச்வரனுடைய அந்தந்த அவதாரங்கட்குத் தகுதியாக உடலெடுத்து வந்து அவதரிப்பாளாகையாலே, அவன் சக்ரவர்த்தித் திருமகனானவாறே தான் ஜநகராஜன் திருமகளாய் அவதரித்து அப்பெருமானை மூன்றுதடவை பிரிந்து இம்மூன்று குணங்களையும் வெளிப்படுத்தினளாதலால் அது கொண்டு அறியலாம். எப்பிரிவில் எக்குணம் வெளியாயிற்றென்னில், பெருமாளுடனே காட்டுக்குப் பின்சென்று தண்டகாரண்யத்திலே எழுந்தருளியிருக்கச்செய்தே 'இராவணன் பிரித்தான்' என்றொரு வ்யாஜத்தாலே முதலில் பெருமாளைப்பிரிந்து இலங்கைக்கு எழுந்தருளினவிடத்து க்ருபை வெளியாயிற்று; தேவமாதர்களின் சிறையை விடுவிக்கைக்காகத் தான் சிறையிருந்தமையாலும், அச்சிறையிருப்பிலே தன்னை இரவும் பகலும் ஹிம்ஸித்த ராக்ஷஸிகள், இராவணன் தோல்வியடைந்ததாகவும் பெருமாள் வெற்றி பெற்றதாகவும் 'த்ரிஜடை' என்பவள் கனாக்கண்டமைபற்றி மிகவு மஞ்சி நடுங்குகிறவளவில், பிராட்டி அவர்களை நோக்கி 'நானிருக்க நீங்கள்

அஞ்சவேதன்! அஞ்ச வேண்டா' என்று அபயப்ரதாநம் பண்ணினமையாலும், இஃது வெறும்வாய்ச்சொல்லாய் ஒழியாமல், இராவண ஸம்ஹாரத்திற்குப்பின் தனக்கு சோபநஞ்சொல்லவந்த திருவடி 'ஸீதே! இந்த ராக்ஷஸிகளை நான் சித்ரவதம் பண்ணும்படி காட்டித்தரவேணும்' என்ன, அவனோடே மன்றாடி அவ்வரக்கிகளின் குற்றத்தை நற்றமாக உபபாதித்தும், "பிறர்படும் ஹிம்ஸையைக்கண்டு பொறுத்திருக்கும்படியான மனக்கொடுமை எனக்கில்லை" என்று சொல்லி இவர்கள் திறத்தில் நீ பூர்ண க்ருபை பண்ணவேணும், என்று வேண்டியும் இப்படி ஒருநிலை நின்று அவர்களைக் காத்தருளினமையாலும் க்ருபாகுணம் விளங்கிற்று. இக்குணத்தை வெளியிடுவதற்காகவேயன்றோ முதலில் பிராட்டி பெருமாளைப் பிரிந்தது.

இனி, இரண்டாவது பிரிவாவது ராவணவதத்திற்குப் பின்பு மீண்டு பெருமாளுடனே கூடித் திருவயோத்திநகர்க்கு எழுந்தருளித் * திருவயிறு வாய்த்திருக்கிற காலத்திலே, 'உனக்கு என்ன விருப்பம்?' என்று பெருமாள்கேட்டருள, 'மீண்டும் காட்டு நிலங்களிலே மஹர்ஷிகளின் பாதமூலங்களில் வஸிக்க விரும்புகிறேன்' என்று சொல்ல, அந்த விருப்பத்தையே வ்யாஜமாகக் கொண்டு லோகாபவாத பரிஹாரத்திற்காகப் பெருமாள் அவளைக்காட்டிற்குப் போகவிட அப்போது பிரிந்தது. இப்பிரிவுக்குப் பயன் பெருமாள் தன்னை அந்த:புரத்திலே வைத்த போதோடும் காட்டிலே விட்ட போதோடும் வாசியின்றி அவருடைய திருவுள்ளத்தையே பின்செல்ல வேண்டும்படியான பாரதந்திரியத்தை வெளியிடுதலாம். பெருமாள் நியமனத்தின்படி இளையபெருமாள் பிராட்டியைத்தேரேற்றிக் கொண்டுபோய்க் கங்கைக்கரை ஏறினபின் பிராட்டியைக் காட்டுக்கு அழைத்துக்கொண்டு வந்த நிமித்தத்தை மிக்க பரிதாபத்துடனே விண்ணப்பஞ்செய்ய, பிராட்டி அதைக்கேட்டுக் கதறி அழுது, "லக்ஷ்மணா! இஃது எனக்குப் பொறுக்கத்தக்க துயரமன்று; யான் இப்பொழுதே இக்கங்கையில் வீழ்ந்து உயிரை ஒழித்துவிடலாம்; அங்ஙனஞ் செய்வேனாயின் அது மஹாகுலப்ரஸூதரான பெருமாளுக்கு ஒரு பெரிய பழிப்பாகும்; [கர்ப்பிணியான நான் இப்பொழுதே உயிரைத்துறந்தேனாகில் ஸந்தாநமே நசித்துவிடும்; இரகுவம்சம்பாழாம்; ப்ரஸவித்தபின் முடிந்தேனாகில், 'குற்றமுள்ளவளாகையாலன்றோ தன்னைத்தானே முடித்துக்கொண்டாள்' என்று உலகம் கோஷிக்க, குற்றமும் திண்ணிதாக, பிறந்த ஸந்தாநமும் ரகுகுலத்தில் அந்வயமற்றொழியும்: 'பெருமாள் ஸ்த்ரீஹத்திசெய்தார்' என்கிற அபகீர்த்தியும்போவும்]' என்றிப்படி பலவாறாகச்சொல்லி, உயிரைவிடவேண்டியஸமயத்தும் அது செய்யமாட்டாமல் பெருமாள்நினைவைப் பின்சென்று தன்உயிரை நோக்கிக்கொண்டிருக்கும்படியான பாரதந்திரியமன்றோ இப்பிரிவில் நன்கு வெளியாயிற்று.

---

* கர்ப்பிணியாயிருக்கை.

ஆகவே, இக்குணத்தை வெளியிடுவதற்காகவாயிற்று இப்பிரிவு.

இனி, மூன்றாம் பிரிவாவது மறுபடியும் பிராட்டி பெருமாள் ஸந்நிதியிலே வந்திருக்கச்செய்தே பிரிந்து †பிறந்தகத்திலே புகுந்துவிட்டதாம். இப்பிரிவுக்குப் பயன் அநந்யார்ஹத்வமாகிய குணத்தை ஸர்வஸம்மதமாம்படி ப்ரகாசப்படுத்துகையாம். பெருமாள் அச்வமேதம் செய்தருளாநிற்க, வால்மீகி மஹரிஷியின் நியமநத்தாலே குசலவர்கள் வந்து ஸ்ரீராமாயணத்தைப்பாடிக்கொண்டு திரியாநிற்க, அதனைப்பெருமாள் கேட்டருளி அவர்களைக்கிட்ட அழைத்து ஒரு பெரிய பண்டித ஸபைசேர்த்துஅப்பிள்ளைகளைப் பாடச்சொல்லி, பாட்டுக்கேளாநின்ற வளவிலே அவர்களைப் பிராட்டியின் பிள்ளைகளாக அறிந்தும் பிராட்டி பக்கலிலே திருவுள்ளஞ்சென்று, உடனே சிலதூதர்களை அழைத்து 'நீங்கள் வால்மீகிபகவானுடைய ஸந்நிதிக்குச்சென்று "ஸீதை குற்றமற்ற நல்லொழுக்க முடையவளாயின் அம்முனிவரது அநுமதிபெற்று இம்மஹாஸபையில் வந்து அனைவர்க்கும் நம்பிக்கை உண்டாகும்படி அவள், தான் மிகப்பரிசுத்தமானவளென்று ப்ரமாணஞ்செய்யக்கடவள்" என்று யான் சொன்னதாக அவரிடமறிவித்துவாருங்கள்' என்று சொல்லி முனிவர்க்கும் பிராட்டிக்கும் அறிவிப்பிக்க, அப்படியே பிராட்டி அம்முனிவரை முன்னிட்டுக்கொண்டு அந்த மஹாஸதஸ்ஸிலேவந்து ஒடுங்கி நிற்க, ஸ்ரீவால்மீகிமுனிவர் இவள் கல்மஷமற்றவள் என்பதைப் பலமுகமாகச்சொல்ல, அதுகேட்ட பெருமாள் 'அது நானுமறிவேன்; மஹர்ஷிசொன்னதுவே போதும்; ஆயினும் லோகாபவாதம் நீங்குமாறு இத்திரளிலே ஒரு ப்ரமாணங்காட்டவேணும்' என்று திருவுள்ளமானமையால், பிராட்டி கையுமஞ்ஜலியுமாய்க் கவிழ்தலையிட்டுக்கொண்டுநின்று, "அடியேன் பெருமாளையன்றி மற்றெவரையும் மனத்தினாலுஞ் சிந்தியாதவளாயின் இப்பூமிப்பிராட்டி எனக்கு இடங்கொடுக்கக்கடவள்" என்றிப்படி பலவாறாகச்சொல்லி சபதம் பண்ண, அவ்வளவிலே பூமியினின்றும் ஓர் திவ்ய ஸிம்ஹாஸநம் வந்துதோன்ற, அதிலே ஸ்ரீபூமிப்பிராட்டி இவளை இரண்டு கையாலுமெடுத்துக் கொண்டுபோய் வைக்க, அவ்வாஸநத்தில் வீற்றிருந்தவாறே பிராட்டி பூதலத்தினுள் பிரவேசிக்க, அதுகண்டு விண்ணவர்கள் பிராட்டியின்மீது பூமாரிபொழிந்து புகழ்ந்தனர் என்று (உத்தர ஸ்ரீராமாயணத்தில்) சொல்லுகையாலே இப்பிரிவில் அநந்யார்ஹத்வம் ப்ரகாசமாயிற்று. இக்குணத்தை வெளியிடுவதற்காகவாயிற்று இப்பிரிவு. இப்படி இம்மூன்று பிரிவும் இம்மூன்று குணங்களை வெளியிடுதற்காக வன்றாகில் அபாயமற்றவளாய்க் கருமங்களுக்கு வசப்படாதவளான பிராட்டிக்கு, கர்மவச்யர்க்குப்போலே இப்படி பிரிவு வரக்கூடாதென்க.

† பிராட்டிக்குப்பிறந்தகம்—பூமி

9. இப்படிப்பட்ட குணங்களோடு கூடிய பிராட்டியின் புருஷகாரத்வம் எங்கே தோற்றுமென்னில், அது இவளுக்கு அவனோடு கூடியிருக்கும் தசையிலும் நீங்கியிருக்கும் தசையிலும் விளங்கும். ஸம்ச்லேஷதசையில் விளங்ினவாறு யாதெனில்:— பெருமாள் காட்டுக்கு எழுந்தருளுகிற போது இளைய பெருமாளை நியுக்திப் போவதாகக் கருதின வளவிலே 'என்னையுங்கூடக்கொண்டுபோக வேண்டு' மென்று அவர் சரணம் புகுந்து இஷ்டஸித்திபெற்றது பிராட்டியை முன்னிட்டாதலாலும்; பிறகு பஞ்சவடியிலெழுந்தருளின போது பெருமாள் இளையபெருமாளை நோக்கி "நீர்நிழல் வாய்ந்த ஒரு இடத்தைப்பார்த்துப் பர்ணசாலை அமையும்" என்றருளிச் செய்ய, அது கேட்ட இளையபெருமாள் "ஓ! நம்தலையிலே ஸ்வாதந்திரியத்தை வைத்தபோதே பெருமாள் நம்மைக் கைவிட்டாராம்" என்று தளர்ந்து தம்முடைய பாரதந்திரியத்தைப் பெறுகைக்காகக் கைகூப்பிநின்று ப்ரார்த்திக்கும்போது பிராட்டியைப் புருஷகாரமாக முன்னிட்டுத் தம் அபேக்ஷிதத்தைப் பெறுகையாலும்; மஹாபராதியான காகாஸுரன்மேற் சீறிப் பெருமாள் அவன் தலையை அறுப்பதாக ப்ரஹ்மாஸ்த்ரத்தைத் தொடுத்து விட, அவன் எங்குஞ் சுற்றித்திரிந்த விடத்திலும் ஒரு புகலிடமில்லாமையாலே கதியற்றுச் சரணம்புக, பிராட்டி புருஷகாரமாகப் பெருமாள் அவனை ரக்ஷிக்கையாலும்-இவற்றால் ஸம்ச்லேஷதசையில் புருஷகாரத்வம் விளங்கினபடி கூறிற்றாயிற்று. இனி அது விச்லேஷதசையில் விளங்கினவாறு யாதெனில், பிராட்டி அசோகவநத்தில் சிறைப்பட்டிருக்கும்போது விபரீத புத்தியையுடைய ராவணனைப் பெருமாள்திருவடிகளிலே சேர்ப்பதற்குப் பலவாறு உபதேசங்கள் பண்ணி உபாயங்களைச் சிந்திக்கையாலும், ராவணவதத்திற்குப் பின்பு ராக்ஷஸிகளைச் சித்ரவதம் பண்ணுவதாக முயன்ற திருவடியைக்குறித்து இரங்கத்தக்கவார்த்தைகளைச் சொல்லி அவ்வரக்கிகளின் குற்றங்களைப் பொறுப்பிக்கையாலும்-இவற்றால் விச்லேஷதசையிற் புருஷகாரத்வம் விளங்கியவாறு கூறிற்றாயிற்று. இப்படி இரண்டு தசையிலும் இவள் புருஷகாரத்வம் தோற்றுகின்றது.

10. இவ்விரண்டுதசையிலும் பிராட்டி தன் புருஷகாரத்வத்தைச் செலுத்தும்விதம் யாதெனில்; ஈச்வரன் சேதநருடைய குற்றங்குறைகளையே பார்த்துச்சீறி அவர்களைப் படுகுழியிலே தள்ளவேணுமென்றிருக்கும் நிலைமையைக்குலைத்து அவர்களை அங்கீகரித்துக்கொள்ளும்படியாக ஸம்ச்லேஷதசையில் எம்பெருமானைத்திருத்துவள். ஈச்வரன் அங்கீகரிப்பதற்கு ஆள்தேடித் திரியாநிற்க, இச் சேதநன் கர்மாநுகுணமாகப் பராங்முகனாயிருக்குமளவில் அந்த நிலைமையை மாற்றி ஆச்ரயணத்திலே ருசி பிறக்கும்படி விச்லேஷதசையில் சேதநனைத்திருத்துவள்.

11. இப்படி பிராட்டி, ஈச்வரசேதநர்கள் இருவரையும் திருத்துவது எவ்வழியாலே யென்னில்:—

இருவரையும் உபதேசத்தாலே திருத்துமவள். ஈச்வரனை உபதேசத்தாலே திருத்தும் வழியாவது— "இச்சேதநனுடைய குற்றங்களைக் கணக்கிட்டு நீர் இப்படி தள்ளிக் கதவடைத்தால் இவனுக்கு வேறொரு போக்கிடமுண்டோ? உமக்கும் இவனுக்குமுள்ள ஸம்பந்தம் ‡கடப்ரஹாரம் பண்ணினாலும் ஒழியாததொன்றன்றோ? இவனைப் பெறுகை உம்முடைய பேறன்றோ? 'நம்வலையில் யார் அகப்படுவார்' என்று தேடித்திரிகிற உமக்கு நான் சொல்லவேணுமோ? 'ரக்ஷிக்கவேணும் ஸ்வாமி!' என்றுவந்தவிவனை ரக்ஷியாவிடில் உம்முடைய ஸர்வரக்ஷகத்வ பட்டம் என்னாகும்? 'நெடுநாளாக சாஸ்த்ரவரம்புகளைக்கடந்து பெருங்குற்றவாளனாய்த் திரிந்த இவனைத் தக்கபடி தண்டியாமல் இன்று கைப்பற்றினால் சாஸ்த்ரமர்யாதை கெடும்' என்று திருவுள்ளமாகில், அதுகொண்டு இவனை ரக்ஷியாமல் தண்டித்துவிட்டால் உம்முடைய க்ருபை முதலிய குணங்களுக்கு எள்ளுந் தண்ணீரும் விட வேண்டியதாகுமன்றோ? பராங்முகராய்த் திரிகின்றவர்களிடத்தில் சிக்ஷா சாஸ்த்ர விதியையும், அபிமுகரான சேதநரிடத்தில் க்ருபாதிகுணங்களையுஞ் செலுத்தினீராகில் மிக்க பொருத்தமாயிருக்கும்; ஆனபின்பு இவனைக் கடுகக் காத்தருளீர்" என்பதாம்.

இனி, சேதநனை உபதேசத்தாலே திருத்தும் வழியாவது "உனக்கு எங்கும் காலூன்ற இடமில்லை; ஈச்வரன் ஸ்வதந்த்ரனாகையால் அவன்உன் குற்றங்களை ஒன்றுவிடாமற் கணக்கிட்டுக் குற்றங்கட்குத்தக்கபடி தண்டிப்பான்; இந்த அநர்த்தத்தை நீ தப்பவேண்டில் அவன் திருவடிகளிற்சென்று தலை சாய்க்கையொழிய வேறு வழியில்லை. 'குற்றம் நிறைந்தவென்னை அவன் கைப்பற்றுவானோ? தண்டிக்கமாட்டானோ?' என்று அஞ்சவேண்டா; சிறிது வணங்கினவாறே குற்றங்களனைத்தையும் பொறுத்துக்கொள்ளுவதற்கும் போக்யமாகக்கொள்வதற்கும் ஈடான கல்யாண குணங்களால் பரிபூர்ணனென்று ப்ரஸித்தனாயிருப்பானொருவனன்றோ ஈச்வரன்; ஆனபின்பு, நீ சுகமாகவாழவேண்டில் அவன் திருவடியைச் சென்றுசேர்" என்பதாம்.

12. இவ்வுபதேசத்தால் சேதநனிடத்தும் ஈச்வரனிடத்தும் பலிக்கும் அம்சம் யாதெனில்; புண்ணியபாபங்களாகிற ஊழ்வினைகட்கு வசப்பட்டு ஈச்வரவிமுகனாய்த்திரிகையாகிற சேதநனுடைய கர்மபாரதந்திரியமும், இவன் பண்ணின கருமத்தையே முக்கியமாக்கி அதற்குத் தக்கவாறாகவே செய்வேன்" என்று சேதநரக்ஷணத்தில் விமுகனாயிருக்கையாகிற ஈச்வரனுடைய கர்மபாரதந்திரியமும் ஒழியும். [பிராட்டியின் உபதேசத்தைப் பெற்றபின் சேதநன் கர்மங்களுக்கு வசப்படமாட்டான், ஈச்வரனும் சேதநனுடைய கருமங்களை ஒரு பொருளாக மதியான் என்றபடி.]

‡ இஃது உறவையறுத்துக்கொள்வதற்காகச் செய்யவேண்டும்படி சாஸ்த்ரங்களில் ஏற்பட்ட கருமம்.

13. இப்படிப்பட்ட பலன் இவ்வுபதேசத்தாலே நேராவிடில் பிறகு பிராட்டி என் செய்வாளென்னில்; உபதேசத்தாலே சேதநன் திருந்தாமற் போவதற்குக் காரணம்-அநாதிதார்வாஸனை; ஈச்வரன் மீளாமைக்குக் காரணம்-கேட்பாரற்ற ஸ்வாதந்திரியம்; இவ்விரண்டும் பிராட்டியின் உபதேசத்தாலே நிவர்த்தியாதொழியில், "ஐயோ! இவனுடைய துர்ப்புத்தி நீங்கி ஆநுகூல்யபுத்தி உண்டாகவேணும்" என்று சேதநன்திறத்தில் தான் பண்ணுகிற பரமகிருபையாலே அவனைத் தீமனங்கெடுத்து வழிப்படுத்துவள்; ஆகையாலே சேதநனை அருளாலே திருத்துவள்:— ஈச்வரனை அழகாலே திருத்துவள்; (அதாவது-) சேதநன் குற்றங்களைப் பாராமல் அவனை அங்கீகரிக்க வேணுமென்று பிராட்டியின் வார்த்தையைக் கேட்ட ஈச்வரன் "ஆமாம் போ, உனக்கு வேறு வேலையென்ன?" என்று அவளுபதேசத்தை உதறினவாறே, கண்ணைப் புரட்டிக் கச்சைநெகிழ்த்தித் தன் அழகாலே அவனைப் பிச்சேறும்படி பண்ணி, தான் சொன்னபடி செய்தன்றி நிற்கமாட்டாதபடி பண்ணி அங்கீகரிக்கச்செய்வள். ... ...*

உபாய வைபவம்.

14. ஆக இப்படி ஸ்ரீராமாயணத்தில் புருஷகார வைபவஞ் சொல்லப்பட்டாற்போலே மஹாபாரதத்தால் உபாய வைபவஞ் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. எங்ஙனே யென்னில்; ப்ரக்ருத்யாத்ம விவேகம், ஆத்மபரமாத்ம விவேகமாகிற தத்வவிவேகம் முதலாக ப்ரபத்திபர்யந்தமாக அர்ஜுநனுக்கு முன்பு தெரியாதிருந்த அர்த்தங்களையெல்லாம் கண்ணபிரான் தான் அறிவித்தமையாலே ஆசார்யன்தொழிலையும், அவனை விஷயீகரிக்குமளவில் புருஷகாரத்திற்காகப் பிராட்டியைத் தேடி ஓடவேண்டாதபடி இவனுடைய அபராத நிமித்தமான திருவுள்ளக் கலக்கத்தையும் தானே தணித்துக் கொண்டு இவனைச்சேர்த்துக்கொள்ளுகையாலே புருஷகாரத்தின் தொழிலையும், "நீயே எனக்கு உபாயமாகவேணும்" என்று இவன் வேண்டினால் பின்பு தான் காரியம் செய்யவமைந்திருக்க, 'நாமே இவனுக்கு உபாயமாய் நின்று அநிஷ்டங்களைத் தவிர்த்து இஷ்டங்களைத் தரக்கடவோம்' என்று தானே என்றுகொண்டு 'மாமேகம் சரணம் வ்ரஜ-ஸர்வபாபேப்யோமோக்ஷயிஷ்யாமி' என்று அருளிச்செய்கையாலே உபாயக்ருத்யத்தையும் எம்பெருமான் தானே ஏற்றுக்கொண்டமையைச் சொல்லுகையாலே மஹாபாரதத்தால் உபாய வைபவம் சொல்லிற்றாயிற்று. ஆசாரியன் அறியாதவற்றை அறிவிக்கவும் பிராட்டி புருஷகாரஞ் செய்யவும் பெற்று, தன்னை வந்து பற்றுமவனுக்குத் தான் காரியஞ் செய்யவேண்டியிருக்க, இவை எல்லாவற்றையும் தானே ஏற்றுக்கொண்டது வைபவமன்றோ?

15. புருஷகாரத்துக்கும் உபாயத்துக்கும் வைபவமாவது-சாஸ்த்ரங்களில் 'செய்யேல்' என்று விலக்கப்பட்ட காரியங்களைச் செய்கையாகிற

தோஷத்தையும், 'செய்' என்று விதிக்கப்பட்ட காரியங்களைச் செய்யாமை யாகிற குணஹாநியையும் சேதநனிடத்தில் பார்த்து, 'இவற்றைப்பொறுக்க மாட்டேன், உன்னை நரகங்களில் தள்ளுவேன்' என்று சீறி உபேக்ஷியாமல் தயை, க்ஷாந்தி முதலிய குணங்களால் அவனை அங்கீகரிப்பது வைபவமன்று. அப்படி அவனை அங்கீகரிப்பதற்கு அந்த தோஷத்தையும் குணஹாநியை யுமே உபஹாரமாகக்கொண்டு வாத்ஸல்ய குணத்தை விளங்கச்செய்வதே வைபவமாம்.

16. இப்படி தோஷமும் குணஹாநியும் கழிவதற்கு முன்னே அங்கீ கரிப்பதேன்? 'அவை கழிந்தால்தான் அங்கீகரிப்போம்' என்றிருந்தா லென்ன? எனில்; புருஷகாரமும் உபாயமுமான இரண்டு தத்துவமும் சேதநனை அங்கீகரிக்கும்போதைக்கு 'இவனுடைய தோஷ-குணஹாநிக ளிரண்டும் கழிந்த பிறகுதான் கைக்கொள்ளக்கூடு' மென்று நினைத்து ஆச் ரயண ருசியுடையவிவனை அங்கீகரியாதொழியில் அந்தப் புருஷகாரத்துக்கு முபாயத்துக்கும் தோஷகுணஹாநிகளிரண்டும் வரும்; ஸகல சேதநர்க் கும் இவர்கள் தாயும் தகப்பனுமாயிருக்கையாலே இச்சேதநனுடைய நன்மை தீமைகளிரண்டும் தங்களுடையதாம்படியான உறவு இருக்க, இச் சேதநனுடைய குற்றங் குறைகளைப்பார்த்து அங்கீகரியாமையாலே அப்படிப் பட்ட ஒழிக்க வொழியாத உறவுக்குக் கெடுதி விளைகை-தோஷம். இவனு டைய துயர் கண்டு இரங்காமையாலும், குற்றத்தை நற்றமாகக் கொள்ளா மையாலும் க்ருபா வாத்ஸல்யங்களுக்குக் கெடுதி விளைகை-குணஹாநி.

இத்தோஷ குணஹாநிகளை இங்ஙனன்றி வேறொரு வகையாகவும் உபபாதிக்கலாம். (அதாவது) தோஷமாவது—அக்ருத்யஞ்செய்கை; குண ஹாநியாவது-க்ருத்யத்தைச் செய்யாமை. புருஷகாரத்திற்கு அக்ருத்யஞ் செய்கையாவது-எம்பெருமானையுங்கூட சேதநன் விஷயத்தில் குற்றங்காண வொட்டாத தான் 'குற்றம் முதலியவை குலைந்தாலொழிய அங்கீகரிக்க மாட்டேன்' என்றிருக்கை. க்ருத்யம் செய்கையாவது—இவனுடைய தோஷாதிகளைப் பாராமல் கைக்கொண்டு ஈச்வரனோடு சேர்ப்பிக்கையாகிற தன் காரியத்தைச் செய்யாமை. இனி, ஈச்வரனுக்கு அக்ருத்யஞ் செய்கை யாவது-ஸம்ஸாரிசேதநனுடைய குறைகளைப் பார்த்துக் கைவிடாமல் இயற்கையான உறவு முறையே காரணமாக எல்லா நன்மைகளையுஞ் செய் வதற்கு * எதிர் சூழல் புக்குத்திரிகிற ஸர்வபூதஸுஹ்ருத்தான தான் இச் சேதநனை அங்கீகரிக்குமளவில் 'இவன் குறைகள் குலைந்தாலொழிய அங்கீ கரிக்க மாட்டேன்' என்றிருக்கை. க்ருத்யஞ் செய்யாமையாவது-இவனு டைய குறைகளைப் பாராமல் கைக்கொண்டு தான் செய்யவேண்டிய ரக்ஷ ணத்தைச் செய்யாமை.

[திவ்ய தம்பதிகளிருவர்க்கும் இப்படி உபபாதித்த தோஷகுண ஹாநிகள் சாஸ்த்ரத்தை அவலம்பித்துச் சொல்லுகிறவையல்ல; இவர்களுடைய ஸ்வபாவத்தை அவலம்பித்துச் சொல்லுகிறவை எனக் கொள்க.]

17. இப்படிப்பட்ட தோஷகுணஹாநிகள் வாராமைக்காகப் பிராட்டியும் பெருமாளும் சேதநனை அங்கீகரித்தபின், "ஓ! இத்தனை நாளும் நம்மை அங்கீகரியாது விட்டவர்கள் இன்று அங்கீகரித்தது—நம்முடைய தோஷாதிகள் கழிந்தமையாலன்றோ, ஆகையால் அவை நமக்கில்லை" என்று அச்சேதநன் நினைத்தால், அவனுக்கு க்ருத்யாகரணமும், அக்ருத்ய கரணமுமாகிற தோஷ குணஹாநிகள் ஸம்பவித்துவிடும். "நெடுநாள் நம்மை உபேக்ஷித்தவர்கள் இன்று ஸ்வீகரித்தது நம்முடைய தோஷ குணஹாநிகளிரண்டும் குலைந்தமைபற்றியன்றோ?" என்று தப்பாக நினைக்கை அக்ருத்யகரணம். "நீசனேன் நிறைவொன்றுமிலேன்" இத்யாதிகளிற்படியே தன்னுடைய நைச்யாநுஸந்தானத்தையும், அவர்களின் குண கௌரவத்தையும் உள் கனிந்து அநுஸந்திக்கவேண்டியது க்ருத்யமாயிருக்க, அத்தைச் செய்யாமை-க்ருத்யாகரணம்.

18. ‡புருஷகாரமும் உபாயமும் இப்படி தோஷாதிகளையே உபஹாரமாகக்கொண்டு அங்கீகரித்த விடமுண்டோவென்னில்; உண்டு. ஏகாக்ஷி, ஏககர்ணி முதலான எழுநூறு ராக்ஷஸிகளும் பரஹிம்ஸையே ஜீவநமாம்படி இயற்கைப் பாவியர்களாய், பத்து மாதம் பிராட்டியை அஸஹ்யமாக ஹிம்ஸித்தவர்களென்பதை ஸ்ரீராமாயணம் நடையாடுகிற தேசத்தில் அறியாதாரில்லை; இப்படிப்பட்ட பாவிகளைக் குறித்துக் குற்றத்தையே நற்றமாக உபபாதித்துச் சிறிய திருவடியோடே மன்றாடி ரக்ஷித்தாளாகையாலே, தோஷமே பச்சையாக அங்கீகரித்தமைக்கு இதொன்று போராதோ? (இது புருஷகாரத்தின் அங்கீகாரத்திற்கு நிதர்சநம்.)

19. (இனி உபாயத்தின் அங்கீகாரத்திற்கு நிதர்சநம்.) அர்ஜுநனுடைய தோஷங்களைப் பச்சையாகக் கொண்டு அவனை அங்கீகரித்தருளியது மஹா பாரதத்தில் ப்ரஸித்தம். இப்படி அர்ஜுநனை துஷ்டனென்னலாமோ? அழகிற் சிறந்த ஊர்வசி தானே வந்து மேல்விழச் செய்தேயும் முறை கூறி வணங்கி ஒதுங்கி நின்றவனாகையாலே இந்திரியங்களை வென்றவர்களில் தனக்கு மேற்பட்டாரில்லை என்னும்படி யிருப்பவனாய், தர்மம், அதர்மம், பரலோகம், சேதநன், ஈச்வரன் என்றிவை முதலானவற்றைக் கூறுகின்ற சாஸ்த்ரங்களில் ப்ராமாண்ய புத்தியுடைய ஆஸ்திகர்களுக்குத் தலைவனாய், 'இவனைப் பிரிந்தால் க்ருஷ்ணன் உயிர்தரித்திருக்கமாட்டான்' என்னும்படி கண்ணபிரானுக்கு மிகவும் அபிமதனுமாயிருக்கின்ற அர்ஜுநனுக்கு தோஷம் ஏது? என்னில்; யுத்தம் செய்வதாக இரண்டு வகுப்பும் வந்

‡ பிராட்டியும் பெருமாளும் என்றபடி.

தணைந்து நின்ற பின்பு யுத்தமே நடத்தவேண்டியிருக்க, அப்போது அர்ஜுநன் 'ஆகா' இவர்களைக் கொன்று நாம் ஜீவிப்பதொரு ஜீவநமுண்டோ?, என்று சுற்றத்தார் மேல் காட்டிய அன்பும், இரக்கமும், கொலை செய்வதில் அஞ்சி நின்றதும் தோஷமன்றோ? இம்மூன்றும் க்ஷத்திரியனான தன் வருணத்திற்கு விருத்தங்களன்றோ? ஸ்வ வர்ணத்திற்கு உரிய தர்மங்களை அதர்மமென்று நினைப்பதும், இடமில்லாதவிடத்திற் பண்ணும் ஸ்நேஹ காருண்யங்களும் தோஷமேயாமெனக்கொள்க.

20. மேலும் இவை அற்ப தோஷமென்னும்படி வேறொரு பெரிய தோஷமும் அவனுக்கு உண்டு; அதாவது—முன்பு த்ரௌபதியைத் துர்யோதநாதிகள் மஹா ஸபையில் துகிலுரிந்து அவமானப்படுத்தியதைக் கண்டிருக்கச் செய்தே சூதிலே தோற்றபடியை நினைத்துப் பொறுத்திருந்தாலும், 'கோவிந்த! புண்டரீகாக்ஷ! ரக்ஷமாம் சரணாகதாம்' என்று அவள் கிருஷ்ணனை சரணமடைந்த பின்பு பரிபவிக்கிற வளவில், 'எம்பெருமானடியார்களைப் பிறர் பரிபவப்படுத்தக்கண்டால் சக்தியுள்ளவனாகில் விலக்கவேணும், சக்தியற்றவனாகில் வருத்தத்துடனே கண்மறையப் போகவேணும்' என்கிற விசேஷ சாஸ்த்ர மர்யாதையை நோக்கியாவது, தன்னிடத்தில் கண்ணபிரானுக்குள்ள ஸ்நேஹ பக்ஷபாதங்களை நினைத்து, 'அவனைச் சரணமடைந்தவள் பரிபவப்படுவதை நாம் பார்த்திருந்தால் நாளைக்கு அவன் முகத்தில் எப்படி விழிப்பது?' என்றாவது விசாரித்தெழுந்து விலக்கவேண்டியிருக்க, அது செய்யாமல் இடித்த புளிபோல் ஆடாது அசங்காது உட்கார்ந்திருந்தது இவனுடைய தோஷங்களெல்லாவற்றிற்காட்டிலும் முக்கியமாகக் கிருஷ்ணன் திருவுள்ளத்திற்பட்டுக் கிடந்தது. ஆகையால் அர்ஜுநனை துஷ்டனென்னத் தடையில்லை; அவனை ரக்ஷித்தருளியது—எம்பெருமான் தன்னுடைய வாத்ஸல்யத்தாலே யென்பது மிக்க பொருத்தமுடைத்தேயாம்.

21. த்ரௌபதீபரிபவங் கண்டிருந்த தோஷம் பஞ்சபாண்டவர்கட்கும் ஒத்திருக்குமாகையாலே, பரிபவஞ்செய்த துர்யோதநாதிகளைப் போலே பரிபவங்கண்டிருந்த இவர்களையும் தலையறுத்துப் பொகடவேண்டியிருக்க, அவர்களை மாத்திரம் உயிரோடே வாழும்படி வைத்தது—த்ரௌபதிக்கு அபிமதமான திருமங்கிலியம் போகாமைக்காக. அவளுடைய விரித்த தலையைக் காணமாட்டாத கண்ணன் வெறுங்கழுத்தை எப்படி காண்பன்? [இத்தால்—அடியார்களைப் பரிபவிக்கின்றவர்களைப்போலவே அப்பரிபவத்தைப் பார்த்துக் கொண்டிருப்பவர்களும் தண்டிக்கத் தக்கவர் என்பதும், அப்படி தண்டனைக்கு உரியவர் தாமே அடியார்களோடு விடவொண்ணாத ஒரு ஸம்பந்த முடையவர்களாகில் அவர்களும் அவ்வடியார்களுக்காக அவனாலே ரக்ஷிக்கப் படுவர் என்பதும் விளக்கப்பட்டது.]

22 ஆனால், இப்படி தலையறுத்துப் போகடவேண்டிய அர்ஜுநனுக்கு கிருஷ்ணன் இழிதொழில் செய்ததும் பரம ரஹஸ்யத்தை உபதேசித்ததும் எதுக்காகவென்னில்; இந்த த்ரௌபதிக்காகத்தான் அத்தனையுஞ் செய்தது. தூது போனது யுத்தத்தை விளைப்பதற்காக; ஸாரதியாய் நின்றது 'ஆயுத மெடுக்கக்கூடாது' என்ற எதிரிகளின் வேண்டுகோளுக்கு உடன்பட்டபடியால் தேர்க்காலாலே ப்ரதி பக்ஷத்தை அழிப்பதற்காக; ப்ரபத்தியை உபதேசித்தது-'யுத்தம் பண்ணமாட்டேன்' என்றிருந்தவனை "உன் சொற்படி செய்கிறேன்" என வணங்குவித்து யுத்தத்திலே ஆஸக்தனாக்குவதற்காக. ஆக இவையெல்லாம் செய்தது சரணாகதையான இவளுடைய ஸங்கல்பத்தின் படியே துர்யோதநாதிகளை ஒழித்து இவள் கூந்தலை முடியச்செய்வதற்காக வாதலால், க்ருஷ்ணன் அர்ஜுநனுக்குத்தூதுபோனது முதலியவை த்ரௌபதிக்காக வென்னத் தட்டில்லை.

ப்ரபத்தி நியமம்.

23—25. அர்ஜுநனுக்கு ப்ரபத்தியை உபதேசிக்குமளவில், யுத்த பூமியிலே ஒரு கால விசேஷம் பாராமல் ஸ்நாநம் முதலானவையுமில்லாம லிருக்க உபதேசிப்பானேன்? இதற்கு தேசகாலாதி நியமங்களில்லையோ வென்னில்; புண்ய க்ஷேத்ரத்தில் செய்யவேணும்; வேறிடத்தில் செய்ய லாகாது என்கிற தேச நியமமும், 'வஸந்தாதி காலங்களிலே செய்ய வேணும், மற்ற காலங்களிலாகாது' என்கிற கால நியமமும், ஸ்நாநம் பாத ப்ரக்ஷாளநம் முதலியவற்றைச் செய்தபின் செய்யவேணும், வேறுபடியாகச் செய்யக் கூடாது' என்கிற ப்ரகார நியமமும், 'த்ரைவர்ணிகராயிருக்க வேணும், அத்ரைவர்ணிகர் கூடாது' என்கிற அதிகாரி நியமமும், 'இன்ன பலனைத்தான் இது தரும்; மற்ற பலனைத் தராது' என்கிற பல நியமுமாகிற இவையெல்லாம் ஜ்யோதிஷ்டோமம் முதலிய கருமங்களுக்கு ஏற்பட்டிருக்கின்றனவே யொழிய ப்ரபத்திக்கு இந்த நியமங்களொன்றுமில்லை; ஆனால், இன்ன விஷயத்திலே செய்யவேணு' மென்கிற விஷய நியமமொன்று மாத்திரம் இதற்குண்டு.

26. [விஷய நியமமொழிய மற்ற நியமமில்லையென்னும் விஷயம் உபபாதிக்கப் படுகிறது.] ஸ்ரீவிபீஷணாழ்வான் கடற்கரையிலே பெருமாளைச் சரணம்புக வந்தபோது 'இவன் அஸ்தாநத்திலே அஸமயத்திலே வந்தவனாகையாலே சங்கிக்கத்தக்க நிலைமையிலிராநின்றான்' என்று பெருமாளைக் குறித்துக்கூறிய மந்திரிகளின் பக்ஷத்தைத் தூஷிக்கிற சிறிய திருவடி "ஸ ஏஷதேசஃ காலச்ச" இத்யாதியாகச் சொன்ன வார்த்தைகளை நோக்குங்கால், கருத்தில் தூய்மையுடைய ஸ்ரீ விபீஷணாழ்வான் 'சரணம்' என்று வந்த தேசகாலங்களில் குறைபார்க்கக்கூடாது, அவன் வந்ததுவே தேச

மும் காலமும்' என்கிற ஸித்தாந்தம் ஏற்படுகிறபடியால் ப்ரபத்திக்கு தேச கால நியமமில்லை.

27. இவ்வர்த்தம் மந்த்ரரத்நமென்கிற த்வயத்தின் முதற்பதத்திலே நன்குவிளங்கும். எங்ஙனே யென்னில்;— 'ஸ்ரீமந்நாராயண சரணௌ சரணம் ப்ரபத்யே; ஸ்ரீமதே நாராயணாய நம:'' என்பது த்வயம். இது ப்ரபத்தியின் அநுஷ்டாந ரூபம்; இதில் முதற்பதம் 'ஸ்ரீமத்' பதம். ஸ்ரீசப்தத்தின் மேல் 'மதுப்' ப்ரத்யயம் ஏறி 'ஸ்ரீமத்' என்றாயிற்று. 'மதுப்' ப்ரத்யயத்திற்கு நித்திய ஸம்பந்தம் அர்த்தம். ஆகவே, 'ஸ்ரீமத்' என்பதற்கு 'பிராட்டியோடு நித்ய ஸம்பந்த முடைய' என்று பொருளாயிற்று. இந்த நித்திய ஸம்பந்தத்திற்கு ப்ரயோஜநம் ஏதெனில்; ஏதேனுமோரிடத்திலே ஏதேனுமொருகாலத்திலே ஒரு ஸம்ஸாரிசேதநனுக்கு எம்பெருமானை ஆச்ரயிக்க ருசி பிறந்தால், சுழல் காற்றைப்போலே க்ஷணந்தோறும் சுழன்று வருகிற நெஞ்சிற் பிறந்த அந்த ருசி மற்றொரு க்ஷணத்தில் மாறிவிடக்கூடு மாதலால் அப்படி மாறுவதற்கு முன்னமே அந்த ருசி பிறந்த க்ஷணத் திலேயே ஆச்ரயிக்கும்படி ஸௌகரியமாயிருப்பதற்காக எம்பெருமானோ டே பிராட்டி நித்திய ஸம்பந்தமுடையவளாயிருக்கிறாள். ஆகையாலே ப்ரபத்திக்கு தேசகால நியமமில்லை யென்பது அந்தப்பதத்திலே நன்கு விளங்கக் குறையில்லை. [தேசகால நியமமுள்ளதாகில் ஸ்ரீமத் பதத்தில் மதுப் ப்ரத்யயம் நிஷ்ப்பலமாயொழியுமே.]

28. ப்ரபத்திக்கு இப்படி தேசகால நியமமில்லாததுபோலே ப்ரகார நியமமுமில்லை என்பதைப் பலவிடங்களிலுங் காணலாம்.

29. அஃது எங்கேகண்டதென்னில்; த்ரௌபதியானவள் துச்சாஸநனாலே இழுக்கப்பட்டுச் சபையில் வருகிறபோது ரஜஸ்வலையாயிருந்தவள் ஸ்நாநம்பண்ணியோ ப்ரபத்தி பண்ணினாள்? அவ்வசுத்தியோடே யன்றோ 'கோவிந்த புண்டரீகாக்ஷ! ரக்ஷமாம் சரணாகதாம்' என்று கண்ணபிரானை நோக்கிப்ரபத்தி பண்ணினாள். (இத்தால், ப்ரபத்தி பண்ணுவார் சுத்தராய்ப் பண்ணவேணுமென்கிற நியமமில்லாமை காட்டப்பட்டது.) எம்பெருமான் பக்கல் விமுகரான நீசர் நிறைந்த திரளிலேயன்றோ அர்ஜுநன் கண்ணபிரானிடத்தில் ப்ரபத்தியைக் கேட்டுணர்ந்தான்; (இத்தால், ப்ரபத்தி ச்ரவணம் பண்ணும்போது அது நீசர் நடுவே ஆகாதென்கிற நியமமில்லாமை காட்டப்பட்டது.)

30. இத்தால் பலித்ததென் எனில்; ப்ரபத்தியின் அநுஷ்டாந தசையிலும் ச்ரவண தசையிலும் அவர்களிருவரும் இப்படி செய்கையாலே, ப்ரபத்தியில் அந்வயிக்குமளவில் அசுத்தனாயிருக்குமவனுக்கு சுத்தி ஸம்

பாதிக்க வேண்டா, சுத்தனுயிருக்கு மவனுக்கு அசுத்தி ஸம்பாதிக்க வேண்டா; ப்ரபத்தி பண்ணும் காலத்தில் சுத்தனுகவோ அசுத்தனுகவோ யாதொருபடி இருப்பான் அப்படியே இந்தப்ரபத்திக்கு அதிகாரியாகலா மென்றதாயிற்று.

31. இவ்வர்த்த விஷயமாக வேல்வெட்டிப் பிள்ளைக்கு நம்பிள்ளை அருளிச்செய்ததொரு வார்த்தையுண்டு;— அதாவது—'சக்ரவர்த்தித் திரு மகன் கடலைச் சரணம் புகுகிறவிடத்தில் கிழக்குமுகமாயிருக்கை முதலிய நியமங்களோடே கூடினவராய் சரணம் புகுகையாலே மற்ற உபாயங்களுக்குப்போலே ப்ரபத்திக்கும் சில நியமங்கள் வேண்டியிருக்கின்றனவோ? என்று வேல்வெட்டிப்பிள்ளை நம்பிள்ளையைக் கேட்க; 'பெருமாள்பக்கல் கண்ட நியமம் இவ்வுபாயத்துக்கு அவச்யாபேக்ஷிதமாயிருப்பதொன்றன்று; உபாய பரிக்ரஹம் பண்ணின அப்பெருமாளுடைய ஆசாரசீலதை யாகிற ஸ்வபாவத்தாலே வந்ததித்தனை; கடலைச் சரணம் புகும்படி பெருமாளுக்கு உபதேசித்த ஸ்ரீ விபீஷணாழ்வான் பெருமாளைச் சரணம் புகும்போது கடலிலே ஒரு முழுக்கிட்டு வந்தானென்றில்லையே; இத்தால் பெருமாள் இக்ஷ்வாகு வம்சத்தில் பிறந்து ஆசாரப்ரதானராயிருக்கையாலே தம்முடைய நியமங்களோடே தாம் சரணம் புகுந்தார்; விபீஷணன் ராக்ஷஸ ஜாதியனுகையாலே தான் நின்ற நிலையிலே சரணம் புகுந்தான். ஆகையால் யோக்யனுக்கு அயோக்யதை ஸம்பாதிக்கவேண்டா; அயோக்யனுக்கு யோக்யதை ஸம்பாதிக்கவேண்டா; நின்றநிலைகளிலே அதிகாரிகளாமித்தனை என்று விளங்காநின்றது' என்று நம்பிள்ளை அருளிச்செய்தார்.

32. இனி, இப்ரபத்திக்கு அதிகாரிநியமமில்லை யென்றது எது கொண்டு? என்னில்; க்ஷத்ரியரான தர்மபுத்திராதிகளும், ஸ்த்ரீயான த்ரௌபதியும், தேவரூபத்தை மறைத்து மஹாபராதத்தைப் பண்ணின காகமும், திர்யக்யோநியிற் பிறந்தவனும் ப்ரதிகூலனுமான காளியனும், திர்யக்யோநியிற் பிறந்து அநுகூலனுன ஸ்ரீ கஜேந்த்ராழ்வானும், ராக்ஷஸ ஜாதியனுன ஸ்ரீ விபீஷணாழ்வானும், ஸர்வசரண்யரான பெருமாளும், இளைய பெருமாளும் முதலானவர்களெல்லாரும் சரணம் புகுகையாலே ப்ரபத்திக்கு இன்னார்தான் அதிகாரிகள் என்று ஒரு நியதியில்லை; ருசியுடையாரெல்லாரும் அதிகாரிகளே.

33. இந்த ப்ரபத்தி இன்ன பலத்தைத்தான் தரும் என்கிற நியம மில்லையென்றது எதுகொண்டென்னில்; கீழ் அதிகாரிநியமமில்லாமைக்கு உடலாகக் காட்டப்பட்ட தர்மபுத்ரர் முதலான ப்ரபந்நர்கள்—அடைவே, ராஜ்யத்துக்காகவும், சேலைக்காகவும், உயிர்க்காகவும், கைங்கரியத்துக்

காகவும், இராமபிரானை அடைவதற்காகவும், கடலைத் தாண்டுவதற்காகவும், இராமபிரானை அநுவர்த்திப்பதற்காகவும், ப்ரபத்திபண்ணுகையாலே ப்ரபத்திக்குப் பலநியமமில்லை.

34. 'ப்ரபத்திக்கு விஷய நியமம்மாத்திரமுண்டு' என்று சொன்ன விஷயநியமமாவது—பரத்வாதிகளைந்தினுள்ளும் ஸௌலப்யாதி குணங்கள் பூர்ணமாயிருக்கப்பெற்ற இடமே விஷயமாகை. அந்த குணபூர்த்தி தான் உள்ளது எங்கேயென்னில்; ஸ்வதஸ் ஸர்வஜ்ஞனான எம்பெருமான் தானே சொல்லப்புக்காலும் சொல்லித்தலைக்கட்ட முடியாதபடி குணங்கள் பூர்ணமாயிருப்பது அர்ச்சாவதாரத்திலே என்று ப்ரஸித்தமிறே.

35. *மயர்வற மதிநலமருளப் பெறுகையாலே பரத்வாதிகளையெல்லாம் கையிலங்கு நெல்லிக்கனியாகக் கண்டிருக்கிற ஆழ்வார்கள் ப்ராப்யத்வாதிசயத்தாலே பலகாலும் ப்ரபத்திபண்ணுகிற வளவில் பலவிடங்களிலும் அர்ச்சாவதாரத்திலேயிறே ப்ரபத்திபண்ணிற்று.

36. இப்படி இவ்வாழ்வார்கள் ப்ரபத்தி பண்ணுமிடங்களில் பரத்வாதிகளெல்லாமிருக்க அர்ச்சாவதாரத்திலே பண்ணுகைக்கடி இதின் குணபூர்த்தியேயாய்த்து; ச்ருதிதன்னிலும்—"பூர்ணஸ்ய பூர்ணமாதாய பூர்ணமேவாவசிஷ்யதே, ஸர்வம்பூர்ணம் ஸஹோம்" என்று சொல்லியிருக்கையாலே ஸகல கல்யாண குணங்களும் அர்ச்சாவதாரத்திலே பூர்ணமென்னுமிடம் நிர்விவாதம்.

37. ஆனால் "வாஸுதேவோஸி பூர்ண:" என்கிற பரத்வத்திற்காட்டில் அர்ச்சாவதாரத்திற்கு ஏற்றமென்னென்னில்; உபாயமாகப் பற்றுமிடத்தில் வேண்டுமவையான ஸௌலப்ய வாத்ஸல்யாதி குணங்கள் பரத்வத்திலுமுண்டாயினும் அது பரமஸாம்யாபந்நர்க்கு முகங்கொடுத்திருக்கிறவிடமாகையாலே அங்கு அக்குணங்கள் பகல்விளக்குப்போலே ஒளி மழுங்கப் பெற்றிருக்கும்; அர்ச்சாவதாரமானவிடத்தில் நைச்யத்துக்கு எல்லை நிலமான ஸம்ஸாரிகளுக்கு முகங்கொடுத்துக்கொண்டிருக்கையாலே அக்குணங்கள் இங்கு இருட்டறையில் விளக்குப்போலே பேரொளி பெற்று விளங்கும்: இதுவே ஏற்றம்.

38. அவாப்த ஸமஸ்தகாமனாயிருக்குமிருப்பு தவிர்ந்து, ஸம்ஸாரிகளிட்டது கொண்டு வயிறு நிறைய வேண்டும்படி ஸாபேக்ஷனாய், அர்ச்சக பராதீநமான ஸ்வரூபஸ்திதியாதிகளையுடையனாய், தானிப்படி எளியனாய் வந்துநின்றால் இந்த ஸௌலப்யத்துக்கு வியந்து விரும்பி மேல்விழவேண்டியிருக்க அதுசெய்யாமல் அந்த ஸௌலப்யமே ஹேதுவாக உபேக்ஷிக்கிற

ஸம்ஸாரிகளைத் தான் விடமாட்டாதவளவன்றிக்கே அவர்களையொழியச் செல்லாமை தோற்றும்படி நிற்கிறவிடமாய்த்து அர்ச்சாவதாரம்.

39. [பரத்வாதிகள் துர்லபமென்பதும், அர்ச்சாவதாரம் ஸுலபமென்பதும் த்ருஷ்டாந்தமுகமாகக் காட்டப்படுகிறது:—]

(1) விடாய்த்தவனுக்கு வேறோரிடம் தேடிப் போக வேண்டாதபடி, நிற்கிறவிடத்திலேயே உண்டாயிருக்கச் செய்தேயும் கொட்டும் குந்தாலியுங் கொண்டு கல்லினாலல்லது குடிக்கக்கிடையாத பூமிக்குள் பதிந்த நீர்போலேயாய்த்து அந்தர்யாமித்வம். கண்டு பற்றவேணுமென்று ஆசைப்பட்டவனுக்கு ஹ்ருதயத்திலே யிருக்கச் செய்தேயும் கண்ணுக்கு விஷயமன்றிக்கே அஷ்டாங்க யோகமாகிற யத்நத்தாலே காணவேண்டும்படியானதிறே இது. (2) † அவனுக்கு, அண்டத்துக்கு வெளியே பெருகிக் கிடக்கிற ஆவரணஜலம் போலேயாயிற்று— இவனுக்கும் லீலாவிபூதிக்கு அப்பாற்பட்டிருக்கிற பரத்வம்: (3) அப்படி அதிதூரஸ்தமன்றியே அண்டத்துக்கு உட்பட்டிருக்கச் செய்தேயும் † அவனுக்குக் கிட்டவரிதான பாற்கடல் போலேயாயிற்று—இவனுக்கும் சென்று காணவரிதாம்படியிருக்கிற வ்யூஹம். (4) ஸமீபஸ்தமாயிருந்தும் தத்காலத்திலிருந்தவர்களுக்கு மாத்திரம் உபயோகார்ஹமாய்ப் பிற்பட்டவனுக்கு அரிதான பெருக்காறு போலேயாயிற்று—ராமக்ருஷ்ணாத்யவதாரங்களான விபவம். பூமியிலே அவதரித்து ஸஞ்சரித்தும் தத்காலத்திலிருந்தவர்களுக்கே ஆச்ரயணீயமாய்ப் பிற்காலத்திலுள்ளவர்களுக்குக் கிட்டாதபடியாயிருப்பதிறே இது. (5) ஆக இவை போலன்றிக்கே, விடாய்த்தவனுக்கு விடாய் தீரப் பருகலாம்படி பெருக்காற்றிலே தேங்கின மடுக்கள் போலேயாயிற்று—கோயில்களிலும் க்ருஹங்களிலும் எங்குமொக்க எல்லார்க்கும் கண்ணுக்கு இலக்காம்படி நிற்கிற அர்ச்சாவதாரம்.

40. ஹிதங்களை விதிக்கிற ச்ருதிஸ்ம்ருதி முதலிய சாஸ்த்ரங்களானவை விஷயாந்தரங்களிலே அருசி பிறக்கும்படி அவற்றின் குற்றங்களையும், பகவத் விஷயத்தில் ருசி பிறக்கும்படி அதின் மேன்மையையும் உபதேசித்தாலும் அவற்றாலே விஷயாந்தரங்களை விட்டு பகவத் விஷயத்தைப் பற்ற முடியாமல் துர்வாஸநா பலத்தாலே விஷயாந்தரங்களிலே அளவற்ற அபிநிவேசத்தை வைத்து 'பகவத் விஷய' மென்றால் கண்ணெடுத்தும் பார்க்க இசையாதிருக்கிற சேதநர்கட்கு, தன் அழகு முதலியவற்றாலே நெஞ்சைக் கவர்ந்து, தன்னைக் காணவொண்டோமென்றிருந்த வைமுக்கியத்தை மாற்றி, கண்ட கண் மாற வைக்க மாட்டாதபடி ருசியை உண்டு பண்ணக் கடவதாய், இப்படி தன் வைலக்ஷண்யத்தைக் காண்கையாலே

---

† அவனுக்கு-விடாய்த்தவனுக்கு என்றபடி.

தன்னை 'நித்யாநுபவம் பண்ணப் பெறவேணும்' என்கிற ருசி பிறந்த பின், ஸம்ஸார நிவ்ருத்தி பூர்வகமாகத் தன்னை அடைகைக்குத் தானே ஸாதநமாய்த் தன்னை ஸாதநமாகப் பரிக்ரஹித்தால் ஸாத்யம் கைபுகுவதற்கு ஒரு தேச விசேஷத்திலே போமளவும் பார்த்திருக்க வேண்டாதே "எனக்குத் தேனே பாலே கன்னலே யமுதே திருமாலிருஞ் சோலைக்கோனே" என்கிறபடியே பரம போக்யமாயிருக்கையாலே தானே உபேயமுமாயிருக்கும்—இவ்வர்ச்சாவதாரம்.

41. ஸௌலப்யாதி குணபூர்த்தியாலே ப்ரபத்திக்கு நியத விஷயமான இவ்வர்ச்சாவதாரத்திலே ப்ரபத்தி பண்ணுமதிகாரிகள் மூன்றுவகைப்பட்டிருப்பர்கள்.

42. அவர்கள் யாரென்னில்; (1) எம்பெருமானைப் பெறுகைக்குறுப்பாக ஸாதநாநுஷ்டாநம் பண்ணுகைக்கீடான ஞானமில்லாதவர்களும், (2) ஜ்ஞாந சக்திகளுண்டாயிருக்கச் செய்தேயும் எம்பெருமானுக்கு அத்யந்த பாதந்த்ரமான ஸ்வரூபத்தின் உண்மையுணர்ச்சியாலே உபாயாந்தரங்களை ஸ்வரூப விருத்தங்களென்று விடுகைக்கீடான ஜ்ஞாநபூர்த்தியையுடையவர்களும், (3) ஒன்றையும் க்ரமமாக அநுஷ்டிக்க வல்லரல்லாதபடி எம்பெருமான் பக்கலுள்ள மிக்க ப்ரேமத்தாலே சிதிலகரணராயிருக்கும் பக்திபரவசர்களுமாவர். [1. அஜ்ஞர், 2. ஜ்ஞாநாதிகர், 3. பக்தி பரவசர்.]

43. உபாயாந்தரங்களை அநுஷ்டிப்பதில் ப்ரவர்த்திக்கைக்கீடான ஜ்ஞாநாதிகளில்லாமையாலே உபாயாந்தர சூந்யராய்க் கொண்டு பகவத் விஷயத்தில் பரந்யாஸம் பண்ணினவர்கள் அஸ்மதாதிகள்; உபாயாந்தரங்கள் ஸ்வரூபநாசகங்களென்று நடுங்கும்படியான ஸ்வரூபஜ்ஞாநபூர்த்தியாலே அநந்யகதிகளாய்க் கொண்டு ஸ்வரூபாநுரூபமாக எம்பெருமானிடத்தில் பரந்யாஸம் பண்ணினவர்கள் நாதயாமுநயதிவராதிகளான பூர்வாசார்யர்கள்; எம்பெருமானிடத்தில் ப்ரேமபூர்த்தியாலே "காலாழும் நெஞ்சழியுங் கண்சுழலும்" என்கிறபடியே சிதிலகரணராயிருக்கையாலே ஸாதநாநுஷ்டாநத்துக்கு ஆளல்லாமல் அநந்யகதிகளாய்க்கொண்டு அவன் பக்கலிலே பரஸமர்ப்பணம் பண்ணினவர்கள் பராங்குச பரகாலாதிகளான ஆழ்வார்கள்.

44. அஜ்ஞாநாசக்திகளும், ஸ்வரூப யாதாத்ம்யஜ்ஞாநமும் பகவத் பக்தியுமாகிற இம்மூன்றினுடைய அநுஸந்தாநமும் கீழ்க்கண்ட மூவர்க்கும் ஏதேனுமொருபடி உண்டாயிருக்கச்செய்தே ஒரொன்றே இவர்களுக்கு ப்ரபத்தி நிமித்தமாகச் சொல்லுகிறது—இவற்றில் ஒரொன்றிலே இவ்வதிகாரிகளுக்கு ஊற்றமாகையாலே. [அதாவது-அநந்யகதிகளாய் ப்ரபந்நராகைக்கு உடலான அஜ்ஞாநாதிகள்மூன்றினுடையவும் அநுஸந்தாநம் மூவர்க்குமுண்டானாலும் மூன்றிலும் வைத்துக்கொண்டு ப்ரசுரமான ஒவ்வொன்றே தந்தாமுக்கு ப்ரபத்திஹேதுவாகத் தாம் அநுஸந்தித்திருக்கையாலே என்கை.]

45. இந்த அஜ்ஞாநாதிகள் மூன்றும் சித்சித்தீச்வரரூப தத்வ த்ரயத்தையும் பற்றிவரும்; எங்ஙனேயென்னில்: (1) உபாயாநுஷ்டாநத்தில் அஜ்ஞாநாசக்திகளுக்குக் காரணம் அசித்ஸம்பந்தமாகையாலே அஜ்ஞாநம் அசித்தத்வத்தைப்பற்றிவரும். (2) உபாயாந்தரங்களை ஸ்வரூபவிருத்தமென்று விடுகைக்குடலான ஜ்ஞாநபூர்த்திக்குக் காரணம் ஆத்ம ஸ்வரூபத்தின் உண்மையுணர்ச்சியாகையாலே ஜ்ஞாநாதிக்யம் ஆத்ம தத்வத்தைப் பற்றிவரும். (3) ஒன்றையும் க்ரமமாக அநுஷ்டிக்க மாட்டாதபடி கரணங்களைச் சிதிலமாக்குகின்ற பக்தி வளர்ச்சிக்குக் காரணம் "காதல் கடல் புரைய விளைவித்த காரமர்மேனி" என்கிற பகவத் விக்ரஹ வைலக்ஷண்யமாகையாலே பக்திபாரவச்யம் பகவத் தத்வத்தைப் பற்றிவரும்.

46. கீழ்ச்சொன்ன அதிகாரிகள் மூவர்க்கும் அஜ்ஞாநாதிகள் மூன்றிலும் அந்வயமுண்டாயிருக்க ஓரொன்றே ப்ரபத்தி நிமித்தமாகச் சொல்லுகிறது ஊற்றத்தைப்பற்ற என்று சொல்லிற்றே; இப்படி ஒரு அதிகாரியிடத்தில் இம்மூன்றுமுண்டென்னுமிடத்தைக் காணக்கூடிய இடமுண்டோ? என்னில், "என்னான் செய்கேன்" [திருவாய்மொழி 5, 8, 3] என்கிற இடத்தில் அது காணலாம்; எங்ஙனே என்னில், எம்பெருமான் ஆழ்வாருடைய ஆர்த்தியைக்கண்டு இரங்கக் காணாமையாலே தன்னைப் பெறுகைக்குச் சில உபாயாநுஷ்டாநம் பண்ணவேணுமென்றிருந்தானாகக் கருதின ஆழ்வார் "என்னான் செய்கேன்" என்கிறார்; உபாயாந்தரங்களை அநுஷ்டிப்பதற்கு யோக்யதையில்லாதபடி அஜ்ஞனான நான் என் செய்வேன்'? என்றபடி. இதைக்கேட்ட எம்பெருமான் ஆழ்வீர்! உமக்கு நாம் ஞானம் தந்தோமே' என்றான்; நீ தந்த ஞானத்தாலே ஸ்வரூபபாரதந்த்ரியத்தையுணர்ந்து 'ஸாதநாநுஷ்டாநம் தகாது' என்றிருக்கிற நான் என் செய்வேன் என்கிறார்; ஸ்வரூபத்திற்குச் சேராதாகிலும் அதனால் உன்னைப் பெற முடியுமாகில் அதனை அநுஷ்டிக்கலாம், பக்திரூபாபந்நஜ்ஞாநத்தை நீ தந்தபடியாலே ஒன்றையும் க்ரமமாக அநுஷ்டிக்க முடியாதபடி பக்தி பரவசனான நான் என் செய்வேன் என்கிறார்—என்று இப்படி மூன்று வாக்யார்த்தமாக உரைப்பது ஆழ்வார் திருவுள்ளத்துக்கு இசைந்ததாகையாலே அவ்விடத்திலே இம்மூன்றுங் காணலாமிறே.

47. ஆனால் இம்மூன்று மவ்விடத்தில் ப்ரபத்திக்குக் காரணமாகிறதோவென்னில்; அவ்விடத்தில் ப்ரபத்தியானது ப்ரசுரமான பக்திபாரவச்யத்தையே தனக்கு ஹேதுவாகப் பற்றியிருக்கும்.

48. இந்த மூன்று காரணங்களடியாக வருகிற ப்ரபத்திகளில் எது முக்கியமென்னில்; பக்திபாரவச்யமடியாக ப்ரபத்தி பண்ணுமிடத்தில் உபேயத்தில் ருசி நன்றாக உண்டாகுமாகையால் பக்திபாரவச்யமே ப்ரபத்திக்கு முக்கியஹேது.

49. இம்மூன்று அதிகாரிகளுக்கும் ப்ரமாண முண்டோ வென்னில்;

„అవిద్యాతో దేవే పరిబృఢతయా వా విదితయా
స్వభక్తేర్భూమ్నా వా జగతి గతిమన్యామవిదుషామ్।
గతిర్గమ్యశ్చాసౌ హరిరితి జితంతాహ్వయమనోః
రహస్యం వ్యాజహ్రే స ఖలు భగవాన్ శౌనకమునిః॥"

['அவித்யாதோ தேவே பரிப்ருடதயாவா விதிதயா ஸ்வபக்தேர்ப் பூம்நாவா ஜகதி கதிமந்யா மவிதுஷாம்-கதிர்கம்யச் சாஸௌ ஹரிரிதி ஜிதந்தாஹ்வய மநோ: ரஹஸ்யம் வ்யாஜஹ்ரே ஸகலு பகவாந் ஶௌநகமுநி:'] என்று பட்டர் அருளிச்செய்த ச்லோகமுண்டிறே.

50. அன்றியும் லக்ஷ்மீ தந்த்ரத்தில் „ఇదం శరణమజ్ఞానామిదమేవ విజానతామ్। ఇదం తితీర్షతాం పారమిదమానంత్యమిచ్ఛతామ్॥" ["இதம் சரண மஜ்ஞாநாமித மேவ விஜாநதாம்- இதம் திதீர்ஷதாம்பாரமிதமாநந்த்ய மிச்சதாம்.] என்று பிராட்டியருளிச்செய்த ச்லோகமுமுண்டு.

51. இப்படிப்பட்ட ப்ரபத்தியில் நிஷ்டையுடையவர்கள் அந்த நிஷ்டை குலைந்து எம்பெருமானைப் பெறுதற்பொருட்டுத் தாமாக முயற்சி செய்வதும், அவன் வந்தவாறே அவனை உபேக்ஷிப்பதுமாகிற இவற்றுக்குக் காரண மேதென்னில்; காரணங்கள் சிதிலமாய்த் தாமாக ஒரு முயற்சி செய்ய மாட்டாமல் அவனையே உபாயமாக அத்யவஸித்து அவன் வரவைப் பார்த்திருக்குமிருப்பு தவிர்ந்து, கண்ணுஞ்சுழலையிட்டு ஏதேனுமொரு வகையாலாயினும் அவனை இப்போதேபெற வேணுமென்கிற விரைவு மிகுந்தால், "என்னுன் செய்கேன்" என்று ஸ்வப்ரவ்ருத்தியில் பற்றற்று எம்பெருமானிடத்தில் பரந்யாஸம் பண்ணியிருக்குமிருப்பு குலையப்பெறும்.

52. இப்படி ப்ரபத்தி நிஷ்டை குலையும்படி பிறந்த பக்தியானது (க)'காறைபூணுங் கண்ணாடி காணும்' இத்யாதியிற்படியே அவன் வரவுக்குடலாகத் தன்னை அலங்கரிக்கும்படி பண்ணி எம்பெருமானைப் பெறுதற்காக ஸ்வயத்நத்திலே மூட்டும்; அரை க்ஷணம் அவனை யொழியத் தரிக்கமாட்டாமையாலே அவன் வரவுக்குடலாக ஸ்வயத்நத்திலே மூட்டின அது தானே அவன் வந்தவாறே விளம்ப ரோஷத்தாலே (உ) 'போகு நம்பீ!' (ங) 'கழகமேறேல் நம்பீ!' என்று அவனை உபேக்ஷித்துத் தள்ளித் தரித்திருக்கவும் பண்ணும்.

(க) பெரியாழ்வார் திருமொழி 3: 7, 8.
(உ) திருவாய்மொழி 6. 2. 2.
(ங) திருவாய்மொழி 6. 2. 6.

53. அநுபவிக்கப்படுகிற விஷயம் ஒருபடிப்பட்டிராநிற்கச் செய்தே அத்தை அநுபவிக்கிறவிவர்களுக்கு தாரகமாகவும் பாதகமாகவுந் தோற்றுகையாகிற இப்படிப்பட்ட ஸ்வபாவ விசேஷங்கள் திருக்கல்யாண குணங்களிலும் அம்புகளிலும் திருநாமங்களிலும் திருக்குழலோசையிலுங் காணலாகும்; (௧) 'குளிரருவி வேங்கடத்தென் கோவிந்தன் குணம்பாடி......ஆவி காத்திருப்பேனே' என்று தாரகமாகவும், (௨) "வல்வினையேனையீர்கின்ற குணங்களையுடையாய்" என்று பாதகமாகவுஞ் சொல்லுகையாலே கல்யாண குணவிஷயமாகவும், (௩) "சரங்களாண்ட தண்டாமரைக் கண்ணனுக்கன்றி என் மனம் தாழ்ந்து நில்லாதே" என்று தாரகமாகவும், (௪) "சரங்களே கொடிதாயடுகின்ற" என்று பாதகமாகவும் சொல்லுகையாலே, திருச்சர விஷயமாகவும், (௫) "திருமாலைப் பாடக்கேட்டு......மடக்கிளியைக் கைகூப்பி வணங்கினாளே" என்று தாரகமாகவும், (௬) "கண்ணன் நாமமே குழறிக் கொன்றீர்" என்று பாதகமாகவும் சொல்லுகையாலே திருநாம விஷயமாகவும், (௭) "எங்களுக்கே ஒருநாள் வந்தூத உன் குழலின்னிசை போதராதே" என்று தாரகமாகவும், (௮) "அவனுடைத் தீங்குழலீருமாலோ" என்று பாதகமாகவும் சொல்லுகையாலே திருக்குழலோசை விஷயமாகவுங் காணலாம்.

54. நம்பெருமான் தன்னை ரக்ஷிக்கைக்கு ஹேதுவாக இச் சேதநன் பண்ணும் ப்ரபத்தியை நிரூபித்தால் ஸர்வாவஸ்தைகளிலும் தன்னை ரக்ஷித்துக்கொண்டு போருந் தகப்பனுக்குப் பிள்ளையானவன் தானறிந்த தசையிலே 'என்னை நீ ரக்ஷிக்கவேணும்' என்று எழுத்து வாங்கினால் இரண்டு தலைக்குமுண்டான உறவு விரஸப்படுமாபோலே ஸர்வேச்வரனுக்கும் இவனுக்குமுண்டான ஸம்பந்தத்துக்கு அவத்யாவஹமாயாயிற்றிருப்பது இந்த ப்ரபத்தி.

55. ஆனால் இந்த ப்ரபத்திக்கு அஸாதாரணமான ஆகாரமேதென்னில்; உபாயவரணஸ்வரூபமான தன்னை உபாயமென்ன ஸஹியாதபடியிருக்கை; அதாவது உண்மையாக நிரூபித்தால் தன்னை உபாயமாக நினைக்கக்கூடாமலிருக்கை.

56. ஸ்வீகாரரூபமான தன்னைத் தவிர்த்து மற்றொரு சேதநப்ரவ்ருத்தியையும் ஸஹியாதபடியிருக்கை இதுக்கு அங்கம்; [ஸாதநரூபமான ஸகல ப்ரவ்ருத்திகளையும் பற்றற விடுகை இதுக்கு அங்கமென்றதாயிற்று.]

(௧) நாச்சியார் திருமொழி 8 3
(௨) திருவாய்மொழி 8. 1 8
(௩) பெரிய திருமொழி 7. 3. 4.
(௪) பெரிய திருமொழி 10. 2. 9.
(௫) திருநெடுந்தாண்டகம் 14.
(௬) திருவாய்மொழி 9 8. 8
(௭) பெருமாள் திருமொழி 6 9.
(௮) திருவாய்மொழி 9. 9. 5.

57—59. ஸித்தோபாயமான ஸர்வேச்வரன் இஷ்டப்ராப்திக்கும் அநிஷ்ட நிவாரணத்துக்கும் தானே கடவனாகையாலே தன்னை உபாயமென்றால் அதுக்குத் தகுதியாயிருக்குமந்த ஸித்தோபாயத்திற் காட்டில் வேறுபட்ட ஸாத்யோபாயம் [கர்மஜ்ஞாநபக்திகள்] பாரதந்திரிய உணர்ச்சியற்று ஸ்வயத்நபராயிருப்பவர்கட்கு மோக்ஷஸாதநமாக சாஸ்த்ரங்களில் விதிக்கப்படுகையாலே தன்னை உபாயமென்னப் பொறுக்குமதாய், ப்ரவ்ருத்திரூபமான அங்கங்களை அபேக்ஷித்திருக்கையாலே தன்னையொழிந்தவற்றையும் ஸஹிக்குமதாயிருக்கும். ஸித்தோபாயஸ்வீகாரரூபமான இந்தப்பிரபத்தி தன்னையும் தன்னையொழிந்தவற்றையும் உபாயமென்ன ஸஹிக்கமாட்டாது. [ஆகையால் ஸித்தோபாயத்திற்காட்டிலும் ஸாத்யோபாயத்திற்காட்டிலும் வேறுபட்ட வடிவுடைத்தான இந்த ப்ரபத்திக்கு உபாயத்வம் ஸம்பவிக்கக்கூடியதன்று என்றதாயிற்று.]

60. இப்படி இந்த ப்ரபத்தி உபாயமல்லாவிட்டால் பேறுகிடைப்பதற்கு இவன் பக்கலிலும் சில வேண்டாவோவென்னில்; எம்பெருமானொருவனுக்கே சேஷபூதனும் அவனொருவனுடைய ரக்ஷணத்திற்கே ஆட்பட்டவனுமிருக்கையாகிற தன் ஸ்வரூபத்தை அறிகையும், நிருபாதிக ரக்ஷகனான அவன் பண்ணும் ரக்ஷணத்தை விலக்காமையுமாகிற இவையிரண்டுமொழிய வேறொன்றும் பலஸித்திக்கு வேண்டியதில்லை.

61. இப்படியல்லாமல் பலத்துக்கு ஸாதனமாக இவனும் சில செய்ய வேண்டுமென்றால், சேதந ரக்ஷணத்தைத் தன்பேறாகக் கொள்வதற்கீடான அவனுடைய நிருபாதிக சேஷித்வத்துக்கும், சேதநப்ரவ்ருத்தியில் ஒன்றையுமபேக்ஷியாதபடியிருக்கையாகிற நிரபேக்ஷோபாயத்வத்துக்கும் கேடு விளைந்ததாகும்.

62. ஆனாலும் பிறவிக்கடலிலே அழுந்திக்கிடந்து அலைகிற தன்னுடைய ஆபத்தை உணர்ந்தால் ஆபந்நிவர்த்தகனான எம்பெருமானைத் தன் ப்ரவ்ருத்தியாலே வசப்படுத்தி அவனுடைய ப்ரஸாதத்தாலே இத்தைக் கழித்துக்கொள்ள வேண்டாவோ வென்னில்; எம்பெருமான் திருவடிகளிலே ப்ரபத்திபண்ணி ஸம்ஸாரமாகிற ஆபத்தைப் போக்கிக்கொள்ளுகிறேனென்று தான் பண்ணுகிற ப்ரபத்தியாலே தன் ஆபத்தைப் போக்கிக்கொள்வதாக ப்ரமித்து ஸ்வரூப நாசமாகிற ஆபத்தை விளைத்துக்கொள்ளாதொழிகையே இவன் செய்யவேண்டியது; ஓராபத்தைப் பரிஹரித்துக்கொள்ள முயன்று மற்றோராபத்தை விளைத்துக்கொள்ளாதே இவன் ஸ்வயத்நத்தில் நின்றும் விலகியிருக்கவே எம்பெருமான்தானே ரக்ஷிக்குமென்று கருத்து.

63. ஆனாலும் "ரக்ஷ்யாபேக்ஷாம் ப்ரதீக்ஷதே" என்று ரக்ஷகனை ஸர்வேச்வரன் இச்சேதநனுடைய அபேக்ஷையை எதிர்பார்த்திருப்பா னென்கையாலே அவன் பண்ணும் ரக்ஷணத்துக்கு இவனுடைய அபேக்ஷை யும் வேண்டியன்றோ இருப்பது என்னில்; நிருபாதிக ரக்ஷகனானவன் பண் ணும் ரக்ஷணத்துக்கு இச்சேதநன் பக்கல் வேண்டுவது அவனுடைய ரக்ஷ ணத்தில் நின்றும் விலகிப் போகாமல் அந்த ரக்ஷணத்துக்கு உடன்பட்டிருக் கையேயாம்.

64. இப்படி அநுமதியை அபேக்ஷித்து ரக்ஷிக்குமாகில் இந்த அநு மதிதான் ஸாதநமாகமாட்டாதோ வென்னில்; ஐஹிகாமுஷ்மிக பலங்க ளுக்கு உபாயமானவற்றில் ஏதேனுமொன்றிலே இறங்குமவனுக்கும் 'நீ இவ்வுபாயத்தை அநுஷ்டிக்கவேணும்' என்றால், 'ஆம் அப்படி செய்கிறேன்' என்ற அநுமதியை முன்னிட்டு அதில் இழிய வேண்டுகையாலே எல்லா வுபாயங்களுக்கும் பொதுவாயிருக்கிறபடியாலும், அசேதநம் போலன்றியே சேதநனை வாசியைப் பற்ற வந்ததாகையாலும், உபாய தசையிலன்றியே உபேய தசையிலும் அவனுடைய வ்யாமோஹத்துக்குச் சுருதியாகக் கொள்ளும் விநியோக விசேஷங்களில் 'திருவுள்ளப்படி கொண்டருள வேணும்' என்னுமநுமதி இவனுக்கு நடந்து வருகையாலும், சேஷி செய்யு மதுக்கு உடன்பட்டிருக்கை சேஷத்வ பாரதந்த்ரிய கார்யமாகையாலே இவ்வநுமதியானது ஸ்வரூபத்துக்குப் புறம்பல்லாமல் ஸ்வரூபமாயிருக்கை யாலும் ஜ்ஞாநரஹிதமான அசித்திற்காட்டில் ஜ்ஞாத்ருத்வத்தாலே வேறு பட்டிருக்கிற ஆத்மாவினுடைய ஜ்ஞாநகார்யமான அநுமதியை ஸாதநமாகக் கற்பிக்க முடியாது.

65. ஆனால் அசித்திற்காட்டில் வேறுபட்டிருக்கைக்கு ஒரு ப்ரயோஜ நம் வேண்டாவோ வென்னில்; "என்னைத் தீமனங்கெடுத்தாய்" "மருவித் தொழும் மனமேதந்தாய்" என்கிறபடியே எம்பெருமான் தன் பக்கல் பண் ணின உபகாரங்களை அநுஸந்திக்கையும், அவன் திருவடிகளில் தான் பண் ணும் கைங்கரியங்களில் உகப்பும், அத்தால் அவனுக்கு உண்டாகிற ப்ரீதி யைக்கண்டு தனக்கு உண்டாகிற ப்ரீதியுமே ப்ரயோஜநம்.

66—68. இப்படி இவன் பக்கல் உள்ளதொன்றும் உபாயமன்றாகில் இவன் எம்பெருமானை அடைதற்கு உபாயந்தானேதென்னில்; "உன்மனத் தாலென் நினைந்திருந்தாய்" என்று ஆழ்வார் அநுஸந்தித்தபடியே இச்சேத நன் உஜ்ஜீவிப்பதற்கான அவனுடைய நினைவேயாய்த்து அவனைப் பெறு தற்கு உபாயம். அந்நினைவு அவனுக்கு ஸர்வ காலத்திலுமுண்டு. ஆனால் அது இந்நாள்வரை பலியாதிருப்பானேன் என்னில்; இச்சேதநனுடைய ஸ்வ ரக்ஷண சிந்தை மாறினால்தான் அவனுடைய நினைவு இவனுக்குக் காரியகர மாகும்.

69. நஞ்சீயர், நோயாளியாய்க்கிடந்த ஒரு சிஷ்யரை விசாரிக்கக் கெழுந்தருள அந்த ஸ்ரீ வைஷ்ணவர் 'அடியேனுக்கு அந்திம காலத்துக்குத் தஞ்சமாயிருப்பதொன்றை அருளிச் செய்யவேணும்' என்று ஜீயரைப்ரார்த்திக்க, இப்போது "நமக்குத் தஞ்சம் ஏது?" என்கிற ஸ்வரக்ஷண சிந்தையற்றிருப்பதுதான் அந்திமகாலத்துக்குத் தஞ்சமாவது, என்றருளிச்செய்தார். ஆகையால் எம்பெருமான் இவ்வாத்மாவின் உஜ்ஜீவநத்துக்கு உறுப்பாகப் பண்ணும் சிந்தனை பலிப்பதற்கு இவனுடைய ஸ்வரக்ஷண சிந்தை மாற வேணுமென்றதாயிற்று.

70. அடைவிக்கிறவன் ஈச்வரனானாலும், அடைகிறவனும் அடைவுக்கு உகக்குமவனும் இவனன்றோ; ஆனபின்பு இவனுடைய நினைவை இப்படி அடியோடு துடைக்கலாமோ வென்னில்; அடைகிறவனும் அடைவுக்கு உகப்பவனும் இச்சேதநனல்லன்; உடைமையை அடைகின்ற உடையவனைப்போலே ஸ்வம்மான இவ்வாத்மாவை அடைபவன் ஸ்வாமியான அவனே; இழந்த பொருளைப் பெற்றால் அதை அநுபவிக்கிற ஸ்வாமியே களிக்குமாபோலே இவ்வாத்மாவைப் பெற்றால் உகக்குமவனும் அவ்வெம்பெருமானேயாவன்.

71. ஆனால் இச்சேதநன் ஞானமுடையவனாகையால் அந்த ஞானமடியாகக் கர்த்தாவாகவும் போக்தாவாகவுமிருப்பதால் தானாக ஒரு முயற்சி செய்வதற்கும் அதனால் ஒரு பயன் பெறுவதற்கும் உரியவனாயிருக்க ஸ்வயத்நமும் ஸ்வப்ரயோஜநமும் இவனுக்கு எவ்வழியாலே கழியக்கூடுமென்னில்; பாரதந்திரியமும் சேஷத்வமுமாகிற இரண்டும் ஆத்மாவுக்கு ஸ்வரூபமாகையாலே அவ்வாகாரங்களை யறியவே ஸ்வயத்ந ஸ்வப்ரயோஜநங்களிரண்டும் தன்னடையே கழியும். [அதாவது—பாரதந்திரிய ஸ்வரூபத்தை அநுஸந்தித்தால் எம்பெருமானைப் பெறுதற்குத் தான் ஒரு யத்நம் பண்ணுகையாகிற ஸ்வயத்நம் குலையும். சேஷத்வத்தை அநுஸந்தித்தால் ஸ்வப்ரயோஜநம் குலையுமென்றபடி.]

72. ஆனால் இவன் இப்படி ஸ்வயத்நத்திலும் ஸ்வப்ரயோஜநத்திலும் பற்றற்றிருக்குமாகில் இவனுடைய ப்ரயத்நத்துக்கும் சைதந்யத்துக்கும் என்ன பயன்? என்னில்; "உனக்கே நாமாட் செய்வோம்" என்கிறபடியே பரனுக்கு ப்ரயோஜநமாகப்பண்ணும் கைங்கரியமாகிற ப்ரவ்ருத்தி— இவனுடைய ப்ரயத்நத்துக்குப் பயன்; அவனுடைய உகப்புக்கு உறுப்பாகத் தான் பண்ணுகிற கைங்கர்யத்தாலே மிகவும் மகிழ்ச்சிகொண்டிருக்கிற அவ்வெம்பெருமானை விஷயமாகவுடைத்தான ப்ரீதி இவனுடைய சைதந்யத்துக்குப் பயன்.

73. சேஷத்வாதிகளும் ஜ்ஞாத்ருத்வாதிகளும் ஆத்ம தர்மங்களாயிருக்கச் செய்தே சேஷத்வாதிகளை முக்கியமாக்கி ஜ்ஞாத்ருத்வாதிகளைச்

சேஷத்வாதிகளுக்குத் தகுதியாக யோஜிப்பதற்கு நியாமகமேதென்னில்; ஜ்ஞாத்ருத்வத்தை மாத்திரம் ஆத்மாவுக்கு லக்ஷணமாகச் சொன்னால் ஈச்வரனுக்கும் அந்த ஜ்ஞாத்ருத்வமுண்டாகையாலே அவ்விடத்தில் அதிவ்யாப்தி வரும்; அதைப் பரிஹரிப்பதற்காகச் சேஷத்வத்தையும் லக்ஷண கோடியிற் சேர்க்க வேண்டும்; சேஷத்வத்தை மாத்திரம் லக்ஷணமாகச் சொல்லுவோமென்றால், அசித்துக்கும் சேஷத்வமுண்டாகையாலே அங்கு அதிவ்யாப்தி வரும்; அதைப் பரிஹரிப்பதற்காக ஜ்ஞாத்ருத்வமுங்கூட நிவேசிக்க வேண்டும்; ஆகவே ஜ்ஞாத்ருத்வத்தோடு கூடின சேஷத்வம் ஆத்மலக்ஷண மென்றதாயிற்று. இதில் ஜ்ஞாத்ருத்வத்திற்காட்டில் சேஷத்வமே ஆத்மாவுக்கு முக்கியமான நிரூபகம்; எனெனில்; ஒரு வஸ்துவை மற்றொரு வஸ்துவிற் காட்டில் வேறுபடுத்துகை நிரூபகத்வமாவது; கீழ் உபபாதித்தபடி சேஷத்வமும் ஜ்ஞாத்ருத்வமுமாகிற இரண்டு நிரூபகங்களும் ஆத்மாவுக்கு அபேக்ஷிதங்களாயிருக்கச் செய்தே, எம்பெருமானுக்கு அடிமைப்பட்டே ஸத்தை பெறக் கடவதான இவ்வாத்ம வஸ்துவுக்கு அசித்திற்காட்டில் வாசியை அறிவிக்கிற ஜ்ஞாத்ருத்வம் முக்கியமாகக் கூடுமா? ஈச்வரனிற் காட்டில் வாசியை அறிவிக்கிற சேஷத்வம் முக்கியமாகக் கூடுமா? என்று ஆராயுமளவில், ஜ்ஞாத்ருத்வம் ஆத்மாவுக்குப் புறவிதழென்னும்படி சேஷத்வமே அந்தரங்க நிரூபகமெனக் கொள்ள வேண்டுமன்றோ? ஆத்ம லக்ஷணத்தில் சேஷத்வத்தை நிவேசியாதொழியில் ஜ்ஞாத்ருத்வ மாத்ரத்தால் ஆத்மாவும் ஈச்வரனும் ஒன்று: என்ன வேண்டி வருகிற அத்வைதத்தை சேஷத்வமிறே கண்டிக்கிறது. அத்வைதத்தைக் கண்டிக்கிற சேஷத்வமன்றோ முக்கியமாகக் கடவது.

74. இந்த சேஷத்வம் ஆத்மாவுக்கு ஸ்வரூப நிரூபகமாகில் ஆத்மா உள்ளபோதே தொடங்கி இதுவும் உண்டாயிருக்கவேண்டாவோ? இதுக்கு முன்பில்லாமல் இடையிலே யுண்டாகையாலும் உலகத்தில் இது ஒரு உபாதியைப் பற்றிவரக் காண்கையாலும் சேஷத்வமானது ஆத்துமாவுக்கு வந்தேறியன்றோ வென்னில் அன்று; இது ஆத்மாவுக்கு இயற்கையாயுள்ளது. "திருமாலே! நானுமுனக்குப் பழவடியேன்" என்றதிறே.

75. "நான் எனக்கு உரியவன்" என்றிருக்கையாகிற ஸ்வாதந்திரியமும், எம்பெருமானைத் தவிர்த்துப் பிறவிடங்களிலே தொண்டுபட்டிருக்கையாகிற அந்ய சேஷத்வமுமே ஆத்மாவுக்கு வந்தேறியானவை; எனெனில்; அவை இவனுக்கு ஸ்வாபாவிகமன்றியே அவித்யாதிகள் காரணமாக வருகையாலே.

76. "நான் எனக்கு உரியேன்" என்றிருக்குமளவில் ஒரு விஷயத்திலும் சேஷத்வத்திற்கு இசையாமை தோற்றுகையாலே அந்த ஸ்வாதந்திரியமானது சேஷத்வத்தைத் தலையெடுக்கவொட்டாமல் தடை செய்யும்; ஸ்வா

தந்திரியம் குலைந்து சேஷத்வத்துக்கு இசைந்தாலும், எம்பெருமானைத் தவிர்ந்த விஷயங்களில் ஒன்றுக்குத் தன்னை சேஷமென்றிருப்பது நிருபாதிக சேஷியான அவன் பக்கல் சேஷத்வத்தைத் தலையெடுக்க வொட்டாமல் தடை செய்யும். [ஆகையாலே வந்தேறிகளான ஸ்வாதந்திரியமும் அந்ய சேஷத்வமும் நமக்கு விரோதிகள் என்றதாயிற்று.]

77. ஸ்வாதந்திரிய ரூபமான அஹங்காரமாகிற ஆவரணத்தை ஸதாசார்யோபதேசம் முதலியவற்றால் வாஸநையோடே போக்கினால் ஆத்மாவுக்கு "அடியான்" என்கிற பேரன்றோ சிரஞ்ஜீவியாயிருக்குமது.

78—79. பாகவதாபிமாநத்துக்குப் புறம்பான க்ராமங்களையும் குலங்களையுமிட்டுப் பண்ணுகிற வ்யபதேசம் அஹங்காரத்தைப் பிறப்பிக்குமதாகையாலே ஸ்வரூப ஹாநியாகிற அநர்த்தத்தை உண்டாக்கும்; அவற்றால் இவன் வ்யபதேசிக்கத் தக்கவனல்லன்;

„ఏకాన్తీ వ్యపదేష్టవ్యో నైవ గ్రామకులాదిభిః ।
విష్ణునా వ్యపదేష్టవ్యస్తస్య సర్వం స ఏవ హి॥''

"ஏகாந்தீ வ்யபதேஷ்டவ்யோ நைவ க்ராமகுலாதிபி:—விஷ்ணுநா வ்யபதேஷ்டவ்யஸ் தஸ்ய ஸர்வம் ஸ ஏவ ஹி" என்கிற பாஞ்சராத்ரவசநம் இவ்விஷயத்தில் ப்ரமாணமாகக்கடவது.

உபாய வைபவ ப்ரகரணம் முற்றும்.

(அதிகாரி சோதநம்.)

80. உபாயத்துக்கு அதிகாரியாம்போது பிராட்டி, த்ரௌபதி, திருக்கண்ணமங்கையாண்டான் இவர்களை ஒத்திருக்கவேண்டும்; உபேயத்துக்கு அதிகாரியாம்போது இளைய பெருமாள், பெரியவுடையார், பிள்ளைதிருநறையூரரையர், சிந்தயந்தி இவர்களை ஒத்திருக்கவேணும்.

81. "இராமபிரானே எழுந்தருளி இலங்கை பாழாளாகப் படைபொருது என்னைக் கைக்கொள்வனாகில் அதுவாய்த்து அவனுக்குத் தகுதியாவது" என்றிருந்த பிராட்டிக்கும், "கோவிந்த புண்டரீகாக்ஷ! ரக்ஷ மாம் சரணாகதாம்" என்றிருந்த த்ரௌபதிக்கும் தம்மில் வாசி—சக்தியும் அசக்தியும்; அதாவது—"சீதோ பவ ஹநூமத:" என்று—திருவடி வாலைப்பற்றின நெருப்பை நீராக்கினாற்போலே "பஸ்மீபவ" என்றொரு வார்த்தை சொல்லி ராவணாதிகளைச் சாம்பாராக்கித் தன்னை ரக்ஷித்துக்கொள்ள வல்ல சக்தியுண்டு பிராட்டிக்கு; பெரிய ஸபையிற் பரிபவித்த துச்சாஸநன் முத

விய விரோதிகளை ஸ்வயத்நத்தாலே தள்ளித் தன்னை ரக்ஷித்துக்கொள்ளப் பார்த்தாலும் அப்படிக்கொத்த சக்தி இல்லையாய்த்து த்ரௌபதிக்கு.

82. கீழ்க்கூறிய பிராட்டி முதலிய உபாயாதிகாரிகள் செய்ததென் என்னில்; பிராட்டி— "நாயகரான பெருமாள் நம்மை ரக்ஷிக்க வேணுமே யன்றி நம்முடைய சக்தியால் நாம் நம்மை ரக்ஷித்துக்கொள்ளுகை நம்முடைய பாரதந்திரியத்துக்குக் கெடுதியை விளக்கு" மென்று தன் சக்தியைக் கொண்டு காரியங்கொள்ளா தொழிந்தாள்.

துச்சாஸநன் மிக்க பெருஞ்சபை நடுவில் துகிலை உரிகிறவளவில் த்ரௌபதி லஜ்ஜாவிஷ்டையாய்க்கொண்டு துகிலை இடுக்கிக்கொள்ளாமல் இரண்டு கையும் விட்டாள்.

ஒரு ஸேவகனுடைய நாயை மற்றொரு ஸேவகன் அடிக்க அவன் அது பொறாமல் நாயை அடித்தவனோடே எதிர்த்துப் பொருது அவனைக் கொன்று தானும் குத்திக்கொள்வதாக இருக்கிறபடியைக் கண்ட திருக் கண்ணமங்கையாண்டான் "ஒரு க்ஷுத்ர சேதநன் "இந்த நாய் நம் அபிமாநத்திலே ஒதுங்கிக்கிடக்கிறது" என்னுமவ்வளவுக்காகத் தன்னை அழிய மாறினபடி கண்டால், பரம சேதநனான எம்பெருமானுடைய அபிமாநத்திலே ஒதுங்கிக் கிடந்தால் அவன் அந்த ஆச்ரிதனுக்காக எவ்வளவு பரியக் கூடுமோ" என்று அநுஸந்தித்து அன்று முதல் தாம் ஸ்வரக்ஷணவ்யாபாரங்களையெல்லாம் விட்டுவிட்டு அந்த நாயைப்போலே தம்மை அநுஸந்தித்துக்கொண்டு அப்போதே வந்து திருக்கண்ணமங்கையில் பத்தராவிப் பெருமாள் திருவாசலில் கைப்புடையில் [கோபுரவாசலிலுள்ள சிறிய அறையில்] புகுந்து கண்வளர்ந்தருளினார். ஆகவே, பிராட்டி தன் சக்தியை விட்டாள்; த்ரௌபதி லஜ்ஜையை விட்டாள்; திருக்கண்ண மங்கையாண்டான் ஸ்வவ்யாபாரத்தை விட்டான் என்றதாயிற்று.

83. இனி உபேயாதிகாரிகளில் தலைவரான இளையபெருமாள் செய்ததென் என்னில்; மிக்க பசியுடையவர்கள் தங்கள் பசியின் கனத்தாலே "முன்பு சமைத்த சோறும் இப்போது சமைக்கிற சோறும் எல்லாம் நாமே உண்ணவேணும்" என்று பாரிப்பதுபோல், பெருமாள் காட்டுக்கு எழுந்தருளுகிறபோது இளையபெருமாள் தாமும் கூடப் புறப்படுவதாக முயன்றபடியைக் கண்டு "நீர் நில்லும்" என்ன, "அடியேனையும் கூடக் கிங்கரனைக் கொண்டுபோகவேணும்" என்றும்; பிறகு கங்கையைக் கடந்து சென்றவளவிலே இவரைத் திருவயோத்திக்குத் திருப்பிப் போக விடுவதாகப் பல அருளிச்செய்ய "பிராட்டியும் நானும் தேவரைப் பிரிந்தால் உடனே நீரைப் பிரிந்த மீன் படுவது படுவோம்" என்றும் சொல்லுகையிலே, பிரியில் தாம்

ஸத்தை பெற்றிருக்கமாட்டாமையை முன்னிட்டு, தமது சேஷத்வத்துக்குத் தகுதியாக அடிமை செய்யவேணுமென்றும், அது தன்னிலும் இன்ன அடிமையென்று ஒரு நியதியின்றியே எல்லா வடிமையும் செய்யவேணுமென்றும், அப்படி அடிமை செய்யுமளவில் ஸ்வாதந்திரியமாகிற குற்றம் கலசாதபடி உசிதமான கைங்கரியங்களிலே எவிக்கொள்ளவும் வேணும் என்றும் ப்ரார்த்தித்தார். பிறகு வநவாஸம் முடிந்து திருவயோத்தியில் எழுந்தருளிப் பெருமாள் திருவபிஷேகம் பண்ணியருளினபோது இவ்விளைய பெருமாள் தம்மோடு கூட அடிமை செய்கைக்கு ஒருவருமில்லாத தனிக்காட்டிலே தாம் ஒருவராகவே அடிமை செய்து கைங்கர்ய ருசியைப் பெருக்கிக் கொண்ட படியாலே ஸ்ரீபரதாழ்வான் முதலானாரோடு ஸமமாகத் தாமும் ஓரடிமை செய்து நிற்கமாட்டாமல் திருவெண் கொற்றக்குடை எடுக்கை, திருவெண்சாமரம் பணி மாறுகையாகிற இரண்டு அடிமையையும் ஏககாலத்திலே தாமே செய்தார். [இந்த வ்ருத்தாந்தம் ஸ்ரீ ராமாயணத்தில் இல்லை; பாத்மபுராண உத்தர கண்டத்தில் நாற்பத்தொன்பதாம் அத்தியாயத்தில் உள்ளது.]

இவ்விடத்து மூலத்திலே "காட்டில் தனியிடத்தில் ஸ்வயம்பாகத்திலே வயிற்றைப் பெருக்கினபடியாலே ஒப்பூணுண்ணமாட்டாதே" என்றதற்குப்பொருள்:— தானொருவனே புஜிக்கத் தான் பண்ணிக்கொள்ளுகிற தனிகையிலே கொஞ்சம் ப்ரஸாதம் அதிகமாகி அது சேஷித்தால் வ்யர்த்தமாகப் போகவொண்ணாதென்று கஷ்டப்பட்டு புஜிக்க, இங்ஙனே புஜித்து வருகையாலே கனங் குழையிடக் காது பெருக்குகிற நியாயத்தாலே வயிற்றைப் பெருக்கினவன் பங்க்திபோஜநம் பண்ணமாட்டாதாப்போலே என்று த்ருஷ்டாந்த முறையிலே கொள்ளவேணும்.]

84. "பெரியவுடையார் என்கிற ஸ்ரீஜடாயு மஹாராஜர்—பெருமாள் பஞ்சவடியிலெழுந்தருளித் தம்மை அங்கீகரித்த நாள் தொடங்கித் திருவடிகளுக்கு மிகவும் அணுக்கராய்ப் பெருமாள் எழுந்தருளியிருக்கிற ஆச்ரமத்துக்கு அருகிலே வஸியா நிற்கச் செய்தே அசிந்திதமாக ராவணன் வந்து பிராட்டியைப் பிரித்துக்கொண்டுபோக, அப்போது பிராட்டி இவரை ஒரு மரத்தின்மேலே கண்டு "என்னை இவன் இப்படி அபஹரித்துக்கொண்டு போகாநின்றான்." என்று இவர்பேரைச் சொல்லிக் கூப்பிட, உறங்கிக் கொண்டிருந்த இவர் அக்கூக்குரல் கேட்டு உணர்ந்து ராவணன் கொண்டு போகிறபடியைக் கண்டு "உனக்கு இந்த அநீதி ஆகாதுகாண்" என்று தர்மோபதேசம் பண்ணினவளவில் அவன் கேளாமையாலே "நம் உயிரோடே இந்தப் பரிபவத்தைக் கண்டிருக்கக் கடவோமல்லோம்; யுத்தம் பண்ணி மீட்குதல், இல்லையாகில் மரணமடைதல், ஆகிய இரண்டத்தொன்று செய்

யக்கடவோம்" என்று துணிந்து அவனோடே பெரிய யுத்தத்தைப் பண்ணி அவன் கையாலே அடிபட்டு விழுந்து தம் திருமேனியை விட்டார்.

பிள்ளை திருநறையூரரையர், கீழ்நாட்டிலே உள்ள திருநாராயணபுரம் என்கிற திவ்ய தேசத்திலே வேதநாராயணப் பெருமாளை ஸேவிக்கவேணு மென்று ஸகுடும்பமாக அங்கு எழுந்தருளின வளவிலே சில ப்ரதிகூலர்கள் அந்த ஸந்நிதியிலே நெருப்பைப் பற்றவைக்க, உள்ளிருப்பவர்களெல்லாரும் புறப்பட்டு ஓடிப்போகச் செய்தே அந்த எம்பெருமான் திருமேனிக்கு அழிவு வருகிறபடியைக் கண்டு பொறுக்கமாட்டாத ப்ரேமத்தின் கனத்தாலே தாமும் கூட முடிவதாக இவர் நிற்கையாலே பிள்ளைகளும் இவரை விட்டுப் போகோம் என்றிருக்க ஸகுடும்பமாக திவ்ய மங்கள விக்ரஹத்தைக் கட்டிக் கொண்டு திருமேனியை விட்டார்.

க்ருஷ்ணாவதாரத்தில் ராஸக்ரீடா ஸமயத்தில் திருக்குழலோசையைக் கேட்ட ஆயர் மாதர் ஸ்ரீ ப்ருந்தாவநத்தேறப் போகப் புறப்பட்டவள விலே மாமியார் மாமனார் கட்டளையை மீறிப்போவார் சிலரும் அதற்கு அடங்கி நிற்பார் சிலருமாயிருக்க, ஒரு ஆய்ப்பெண் மாமனாரை மீறிப்போக மாட்டாமல் நின்று கண்ணபிரானைத் தியானம் பண்ணி அவனிடத்தே நெஞ்சு பதிந்திருக்கையாலே வந்த நிர்மல ஸுகத்தாலும், அவனைக் கிட்டப் பெறாமையாலுண்டான அளவற்ற துக்கத்தாலும் ஸகல புண்ய பாபங்க ளும் அழியப்பெற்று அவனைப் பெறாது தரிக்கமாட்டாமல் மூச்சடங்குகை யாலே இவளுக்குத் தான் உபேக்ஷிக்க வேண்டாதபடி தேஹம் தன்ன டையே விடுபெற்றது.

[இந்த ஆய்ப்பெண்ணுக்கு ஒரு பெயர் கூறப்படவில்லை; இவளைப்பற்றி ஸ்ரீ விஷ்ணு புராணத்தில் சொல்லப் புக்க இடத்தில் "காசித்" என்று தொடங்கி "சிந்தயந்தீ ஜகத் ஸூதிம் பரப்ரஹ்ம ஸ்வரூபிணம், நிருச்ச்வாஸ தயா முக்திம் கதாந்யா கோபகந்யகா" என்று கூறப்பட்டிருத்தலால் "சிந்தயந்தீ" என்ற குண நாமத்தால் இவளை நம் பூருவாசாரியர்கள் வ்யப தேசித்தருளினர்.]

85. "உபாயத்துக்குப் பிராட்டியையும் த்ரௌபதியையும் திருக்கண் ணமங்கையாண்டானையும்போலே இருக்கவேணும்; உபேயத்துக்குப் பெரிய வுடையாரையும் பிள்ளை திருநறையூரரையரையும் சிந்தயந்தியையும் போலே இருக்கவேணும்" என்று சொன்னதின் கருத்து யாதெனில்: (1) உபாயத் தில் அதிகரிக்கும்போது — தன்னைத்தானே காப்பாற்றிக்கொள்ளுகைக் குறுப்பான சக்தி குலையவேணும் (பிராட்டிக்குப்போலே.) (2) தான் பற்று கிற உபாயத்துக்கு விரோதிகளானவற்றை விடுமளவில் நாட்டார் சிரிப்பர்

களே'' என்று கூசும் வெட்கத்தை விடவேணும் (த்ரௌபதிபோலே;) (3) தன் பாரதந்த்ரியத்துக்கு விரோதியாகத் தான் பண்ணும் முயற்சி மாள வேணும் (திருக்கண்ணமங்கையாண்டானுக்குப்போலே.) இனி உபேயத்தில் அதிகரிக்கும்போது (1) சேஷியைப் பிரியாதே "எல்லாவடிமையும் அவன் எவினபடி செய்யவேணும்'' என்னும் ப்ரேமம் பிறக்கவேணும் (இளைய பெருமாளுக்குப் போலே.) (2) அத்தலைக்கு ஒரு கெடுதி வந்தால் அதுகண்டு ஆற்றமல் தன் உடம்பை உபேக்ஷிக்கை வேணும் (பிள்ளை திருநறையூரரையர்க்குப்போலே.) (3) அத்தலையோடே கூடி அநுபவிக்கப் பெறுவிடில் தரித்திருக்கமாட்டாமல் மூச்சடங்கும்படியான நிலைமை நேர வேணும் (சிந்தயந்திக்குப்போலே;) ஆகையாலே, அவர்களைப்போலே இருக்கையாவது—இவ்வதிகாரங்களை உடையராகை என்று கருத்து.

86. "எம்பெருமானுக்காகத் தன் உடம்பை முடித்துக்கொள்வது மோக்ஷத்துக்கு ஸாதநமாம்'' என்று ஆக்நேயம், வாயவ்யம், வாமநீயம் முதலிய புராணங்களிலும் ஸ்ரீ மஹாபாரதாதி இதிஹாஸங்களிலும் கூறப்பட்டிருப்பதால் இப்படி மோக்ஷஸாதநமாகக் கூறப்பட்டிருக்கிற பகவதர்த்தமான ஸ்வதேஹத்யாகமானது வேறொன்றை உபாயமாகப் பற்றாத ஸித்தோபாயநிஷ்டனுக்குக் கூடாதே; ப்ரபந்நரான பிள்ளை திருநறையூரரையர் இதை அநுஷ்டிப்பானேன்? என்னில்; "𑌇𑌦𑌂 𑌕𑍁𑌰𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍'' ["இதம் குர்யாத்''] என்று ஒரு விதியடியாக வருகிற ஸாதநாநுஷ்டானம் விவேகிகளுக்கு விடத்தக்கதேயன்றி, பிரிந்து ஆற்ற முடியாதபடி பரம போக்யமுமாய் வருத்ததாயுமுள்ள விஷயத்தில் விதிப்ரயுக்தமல்லாமல் ராகப்ரயுக்தமாக வரும் அநுஷ்டானம் வருந்தியும் விடப்போகாது.

87. விதிப்ரயுக்தமாய் வருமளவில் விடக்கூடியதாகவும், ராகப்ராப்தமாய் வருமளவில் விடமுடியாததாகவும் ஆகைக்குக் காரணம் யாதெனில்; விதிப்ரயுக்தமாய் வருமளவில் தேஹத்தை விடுகையாகிற ஒரு ப்ரவ்ருத்தியில் "இது ஸாதநம்'' என்கிற அநுஸந்தாநம் நடக்கையாலே அந்த அநுஸந்தாநமானது ஸாதநமாக ஏற்பட்டிருக்கிற அந்த ப்ரவ்ருத்தியில் நின்றும் இவனை மீள்விக்கும்; ராகப்ராப்தமாய் வருமளவில், எம்பெருமானுக்கு ஒரு தீங்கு வரக் கண்டிருப்பதிற்காட்டிலும் நாம் முடிந்துபோகையே நல்லது என்று தேஹத்யாகத்தைப் புருஷார்த்தமாக அநுஸந்திக்கையாலே அந்த அநுஸந்தாநமானது இவனை அந்த ப்ரவ்ருத்தியிலே கொண்டு மூட்டும்.

88. இப்படி ஸாதந புத்தியில்லாமல் ஸ்வயம் புருஷார்த்த புத்தியாலே தேஹத்தை விடும்படியான நிலைமை விளையக்கூடுமோ வென்னில்; ஸ்வரூப ப்ராப்தமல்லாத ஹேய விஷயங்களிலே ஆழ்ந்தவன் தன்னை அழியமாறியாகிலும் அவ்விஷயத்தைப் பெறவேணும் என்று தன் உடம்பை விடும்படி

கண்டால் ஸ்வரூப ப்ராப்தமான விலக்ஷண விஷயத்திலே ஆழ்ந்தவனுக்கு அந்த விலக்ஷண விஷயத்துக்காகத் தன்னை அழிய மாறுகையாகிற விது கூடும் என்பதை விசேஷித்துச் சொல்லவேணுமோ?

[ஒரு தாஸியினிடத்தில் ஒருவன் மிக்க அன்பு உடையவனுயிருக்கையில் அவளுக்குக் கடுமையான நோய் விஞ்சினவளவிலே "இவள் நோய் தீர்ந்து எழுந்தால் நான் என் தலையை அரிந்து தருகிறேன்" என்று ஒரு தேவதைக்குப் ப்ரார்த்தனை பண்ணிக்கொண்டு பின்பு அப்படியே தன் தலையை அரிந்து கொடுத்தான் என்ற கதையை இங்கு நினைக்க.]

89. உபாயத்தில் அதிகரிப்பதற்கும் உபேயத்தில் அதிகரிப்பதற்கும் உடலாக மற்றும் சொல்லப்பட்ட அநுஷ்டாநங்கள் போலல்லாமல் இந்த தேஹத்யாகமானது உபாயமாக சாஸ்த்ரங்களிலே ஏற்பட்டதாகையால் ராகப்ராப்தமாய்க்கொண்டு விட முடியாததாயிருந்தபோதிலும் உபாய கோடியில் அந்வயித்தல்லது நில்லாதே என்னில்; †உபாயாதிகாரிக்கு அநுஷ்டாநமாகச் சொல்லப்பட்ட சக்தித்யாகம் முதலானவையும், உபேயாதிகாரிக்கு அநுஷ்டாநமாகச் சொல்லப்பட்ட ப்ரேமம் முதலியவையும் உபாயாதிகாரத்திலும் உபேயாதிகாரத்திலும் உள்ளடங்குகையாலே அவை எப்படி உபாயகோடியில் சேரமாட்டாவோ, அப்படியே ¶ அநநுஷ்டாநமாகச் சொல்லப்பட்ட தேஹத்யாகமும் உபாய புத்தியோடே அநுஷ்டிக்கப்படாமல் ராகப்ராப்தமாகையாலே உபாய கோடியில் சேராது. உபேயாதிகாரத்திலுள்ளடங்குமத்தனை. [இத்தால், ஒன்று உபாயமாக சாஸ்த்ரத்தில் ஏற்பட்டபோதிலும் உபாய புத்தியோடே அநுஷ்டித்தால்தான் அதற்கு உபாயத்வம் உண்டு; இப்படி கொள்ளாவிடில் ப்ரபந்நனானவன் உபாய புத்தியில்லாமல் உபேய புத்தியோடே பண்ணுகிற புண்ய தேசவாஸம் முதலியவைகளும் உபாயகோடியிலே சேரவேண்டிவரும் என்றதாயிற்று.]

90. அதவா:—தேஹத்யாக ரூபமான இந்த ப்ரவ்ருத்தி உபாய கோடியிலே அந்வயித்தாலும் குற்றமில்லை; ஏன் குற்றமில்லை? அநந்யோபாயத்வம் என்கிற ஸ்வரூபம் குலைவது குற்றமன்றோ? என்னில், அது ப்ரேமபரவசர்க்குக் குற்றமன்று; நம் ஆழ்வார்கள் ப்ரபந்நசிகாமணிகளாயிருந்துவைத்தும் தங்களுடைய அநந்யோபாயத்வ ஸ்வரூபம் குலையும்படியாக நோன்பு நோற்கை, மடலெடுக்கை முதலியவற்றில் வியாபரித்தபடியாலும், அத்தலைக்கு அதிசயத்தை விளைக்கையே புருஷார்த்தமென்றிருக்

†85-வது ஸூத்ரத்தின் கருத்துரையைக் காண்க.

¶அநநுஷ்டாநமாக—ப்ரபந்நனுடைய ஸ்வரூபத்துக்கு விருத்தமான அநுஷ்டாநமாக என்றபடி.

ணகையை விட்டு (க) "பாத நாளும் பணிவோம் நமக்கே நலமாதலில்" என்றும் (உ) "தாமடல் தண்ணந்துழாய் மலர்கொண்டு சூடுவோம்" என்றும் அநந்யோபேயத்வம் குலையும்படி தனக்கு அதிசயம் தேடத் தொடங்குகையாலும், அநந்யதைவத்வம் குலையும்படி காமன் காலிலே விழுந்தபடியாலும் இவ்வளவு அதிப்ரவ்ருத்தி செய்ததும் பகவத் விஷயத்திலேயுள்ள அளவற்ற அன்பினலாதலாலும் ப்ரேமபரவசர்க்கு இவையொன்றும் குற்றமன்றென்று கொள்ளவேண்டும்.

91. நம் ஆழ்வார்கள் செய்தவை என்று எடுத்துக்காட்டினபோதிலும் குற்றம் நற்றமாய்விடுமோ? ஆழ்வார்கள் செய்தவையாகக் கீழ்க்கூறிய செய்திகளெல்லாம் கலக்கத்தாலே வந்தவைதானே; அஜ்ஞாநமடியாக வருமவை ஒன்றும் ஆதரிக்கத்தக்கதன்றே என்னில், அப்படியன்று; (ங) "ஞானம் கனிந்த நலம்" என்கிறபடியே ஞானத்தினுடைய பழுத்த அவஸ்தையாகிய பக்தியின் முதிர்ச்சியாலே விளைகிற அவிவேகத்தாலே உண்டாகின்ற ப்ரவ்ருத்திவிசேஷங்களெல்லாம் மிகவும் புகழத்தக்கனவேயாம். [ஊழ்வினையடியாக உண்டாகிற அஜ்ஞாநத்தாலே செய்யப்படும் செய்திகளே இகழத்தக்கனவாம் என்றுணர்க.]

92. ஆனாலும் இந்த அதிப்ரவ்ருத்தியானது சேதநனிடத்தில் ஒரு ப்ரவ்ருத்தியையும் ஸஹிக்கமாட்டாத ஸித்தோபாயத்தின் கார்யகரத்வத்தைத் தடுக்கமாட்டாதோ? என்னில், மாட்டாது. (ச) "மயர்வற மதிநலமருளினன்" என்றும், (ரு) "பேரமர்காதல் கடல்புரைய விளைவித்த காரமர் மேனி நங்கண்ணன்" என்றும், இப்படிப்பட்ட அதிப்ரவருக்திக்குக் காரணமான பக்தியை உண்டாக்கினவனும் அதனை வளரச் செய்தவனும் எம்பெருமானேயாகையாலே பக்தி பாரவச்யமடியாக வருகிற இந்த அதிப்ரவ்ருத்தியானது ஸித்தோபாயமான அவனுடைய க்ருஷியின் பயனாயிருக்கும்; உபேயத்தைக் கடுகப்பெறவேணுமென்ற விரைவினாலே கண்ணுஞ் சுழலையிட்டு இத்தலை படும் பாடெல்லாம் "நம்மை ஆசைப்பட்டு இப்படிப் படப் பெறுவதே!" என்று அவன் முகம் மலருகைக்கு உறுப்பாகையாலே மடலெடுக்கை முதலான இந்த அதிப்ரவ்ருத்திகள் அவன் முகமலர்த்திக்காகப் பண்ணும் கைங்கரியம் போன்று உபேயத்திலே உள்ளடங்கும்; ஆகையாலே ஸித்தோபாயத்தின் க்ருஷிபலமாய் உபேயத்தில் அந்தர்ப்பூதமாயிருக்கிற இந்த அதிப்ரவ்ருத்தியானது ஸித்தோபாயத்தின் கார்யகரத்வத்தைத் தடுக்கமாட்டாது.

(க) பெரிய திருமொழி 9 3 9.
(உ) திருவாய்மொழி 5 3 10.
(ங) இராமாநுசநூற்றந்தாதி.
(ச) திருவாய் மொழி 1 1 1. (ரு) திருவாய்மொழி 5 3 4

93. இன்னமும்; மற்ற உபாயங்களை விட்டிட்டு ஸித்தோபாயத்தைப் பற்றுகிறது எதுக்காக? பால்தானே மருந்தாகிறாப் போலே உபேயமானது தானே உபாயமாகையாலே போக்யதையில் உபேயத்தோடு ஒத்திருக்குமென்றும், உபேயத்தைப் பெறுவிக்குமளவில் காலதாமதம் பொறாமல் கடுகப் பெறுவித்துவிடுமென்றுமன்றோ உபாயாந்தரங்களிற் காட்டில் ஸித்தோபாயத்துக்கு ஏற்றம். ஆகையாலே உபேயத்தைக் கடுகப்பெறவேணுமென்ற ப்ராவண்யாதிசயத்தால் கண்ணுஞ்சுழலையிட்டுச் செய்கிற இந்த அதிப்ரவ்ருத்திகள் எம்பெருமான் மேல்விழுந்து காரியம் செய்கைக்கு உடலாகுமேயொழிய அதற்குத் தடையாகமாட்டாது.

94. இச்சேதநனுக்கு உண்டாகத்தக்க ஆத்ம குணங்கள் பல உண்டு; அவை உண்டாவதற்கு அநுகூல ஸஹவாஸம், சாஸ்த்ரப் பயிற்சி, ஆசார்யோபதேசம், ஆஹாரசுத்தி முதலானவை காரணமென்று நினைக்கக்கூடும். ஆனால் அவற்றிற் காட்டிலும் கீழ்க்கூறிய ப்ராவண்யாதிசயமே முக்கியமான காரணமாகும். பகவத் விஷயத்தில் ப்ராவண்யம் விஞ்சவிஞ்ச ஆத்ம குணங்கள் கொழுந்துவிடுமென்கை.

95. 1. "மாற்பால் மனஞ்சுழிப்ப மங்கையர் தோள் கைவிட்டு" என்றும், "பரமாத்மநி யோ ரக்தோ விரக்தோ பரமாத்மநி" என்றும், 2. ஒண்டொடியாள் திருமகளும் நீயுமே நிலாநிற்பக் கண்ட சதிர்கண்டு— கண்டு கேட்டுற்று மோந்து உண்டுழலு மைங்கருவிகண்ட வின்பம் தெரிவரிய வளவில்லாச் சிற்றின்பம்—ஒழிந்தேன்" என்றும் உள்ள ஸூக்திகள் இவ்வர்த்தத்துக்கு ப்ரமாணமாக அநுஸந்திக்கத்தகும்.

96. அந்த:கரணத்தை அடக்குகையாகிற சமமும், பஹிரிந்த்ரியங்களை அடக்குகையாகிற தமமும், ஆத்ம குணங்களெல்லாவற்றினுள்ளும் முக்கியமாம்.

97—98. இந்த சமதமங்கள் இரண்டும் அமையப்பெற்றால் இவ்வாத்ம குணத்தைக்கண்டு உகந்து ஆசார்யன் பெரிய திருமந்த்ரத்தை இவனுக்கு அர்த்தத்தோடே உபதேசிக்கும்படி வசப்படுவன். திருமந்த்ரம் ஆசார்யனுக்கு அதீநமாகையாலே அவ்வாசார்யன் கைபுகுந்தவாறே திருமந்த்ரம் இவன் நெஞ்சிலே நன்கு பதிந்துவிடும் எம்பெருமான் திருமந்த்ரம் இட்ட வழக்காயிருக்குமவனாகையாலே அத்திருமந்த்ரம் கைபுகுந்தவாறே ஈச்வரன் இவனுக்கு ஸர்வாபீஷ்ட பலப்ரதனும்படி கைபுகுவன். உபய விபூதியும் ஈச்வரனிட்ட வழக்காகையாலே அவன் கைபுகுந்தவாறே ஸ்ரீவைகுண்டம் இவனுக்கு மிகவும் எளிதாய்விடும். ஆகவே, உபேயத்தைப் பெறுவிப்பது

1. மூன்றாந்திருவந்தாதி 14.
2. திருவாய்மொழி 4 9 10.

உபாயம்; உபாயத்தைப் பெறுவிப்பது திருமந்த்ரம்; திருமந்த்ரத்தைப் பெறுவிப்பவன் ஆசார்யன்; ஆசார்யனைப் பெறுவிப்பது ஆத்மகுணம் என்றதாயிற்று.

99. இந்த சமதமங்கள் ஐச்வர்யத்தை விரும்புமவர்கட்கும் உபாஸகர்கட்கும் ப்ரபந்நர்கட்கும் வேணும்; 1. "படிமன்னு பல்கலன் பற்றோடறுத்து ஐம்புலன் வென்று" 2. "புன்புலவழியடைத்து அரக்கிலச்சினை செய்து,நன்புலவழி திறந்து ஞானநற்சுடர்கொளீஇ," 3. "அடக்கரும் புலன்களைந்தடக்கி ஆசையாமவை, துடக்கறுத்து வந்து நின்தொழிற்கணின்ற வென்றனை" என்னுமிப்பாசுரங்கள் மூன்றும் இவ்வர்த்தத்துக்கு க்ரமேண ப்ரமாணம்.

100. இக்குணங்கள் கீழ்க்கூறியபடி மூவர்க்கும் வேணுமேயாகிலும் ப்ரபந்நாதிகாரிக்குத்தான் மிகவும் அதிகமாக வேண்டும்.

101. சப்தாதி போகத்தில் விருப்பமுள்ளவனான ஐச்வர்யகாமனுக்கும் உபாயாந்தர நிஷ்டனான உபாஸகனுக்கும் சாஸ்த்ரத்தில் மறுக்கப்பட்டுள்ள பரஸ்த்ரீ ஸங்கமாதிகள் மாத்திரம் தவிர்ந்தால் போரும்; அவ்விருவர்களிற் காட்டிலும் நெடுவாசி பெற்றிருக்கிற ப்ரபந்நாதிகாரிக்கோவென்னில் சாஸ்த்ரத்தில் விதிக்கப்பட்டிருக்கிற தன்மனைவிப்புணர்ச்சியையும் தவிர்வது அவர்களிற்காட்டில் ஏற்றம்.

[ப்ரபந்நனுக்கு "அநந்ய போக்யத்வம்" என்று ஒரு ஸ்வரூபம். அதாவது எம்பெருமானைத் தவிர்த்து மற்றொன்றையும் போக்யமாகக் கொள்ளாமை. தன் மனைவிப்புணர்ச்சியில் தர்ம புத்தியினாலே ப்ரவர்த்தித்தாலும் அதில் போக்யதாபுத்தியானது எவ்வகையினாலாவது வந்துசேர்ந்துவிடுமாகையால் அப்போது அநந்ய போக்யத்வ ஸ்வரூபம் குலைந்துவிடுமென்று "ப்ரபந்நனுக்கு விஹிதவிஷய நிவ்ருத்தி தன்னேற்றம்" என்றருளிச்செய்யப்பட்டது. ஆகில் பூர்வாசார்யர்களில் புத்ர ஸந்தானமுள்ளவர்கட்கு இந்த ஏற்றமில்லையே! என்று மருளவேண்டா; பட்டர், சீராமப்பிள்ளை, பிள்ளை லோகாசார்யர், அழகியமணவாளப்பெருமாள்நாயனார் முதலிய ஆசார்யர்களின் அவதார ரஹஸ்யத்தின் உண்மையைப் பெரியார்பக்கல் கேட்டுணர்க. எம்பார் வைபவமும் விசதமே. அன்றி, பூர்வாசார்யர்களுக்கு ஸ்வதாரப்ரவ்ருத்தி உண்டென்று ஸ்தாபித்தாலும் குற்றமொன்றுமில்லை; விஷயாந்தரபரராயும், மதாந்தர ப்ரவணராயுமிருந்த சில ஆழ்வாராசார்யர்களுக்கு அந்நிலைமை நீங்கினபின்பே ஏற்றமுண்டானாற்போலே ஸ்வதார ப்ரவ்ருத்தரான

1. திருவாய்மொழி 4 1 9.
2. திருச்சந்தவிருத்தம். 76.
3. திருச்சந்தவிருத்தம். 95.

ஆசார்யர்கட்கும் அந்நிலைமை நீங்கினபின்பே ஏற்றமுண்டாயிற்றென்று கொள்ளக்குறையில்லையாம். இப்ரகரணத்திலே "ஆர்வசன பூடணத்தின் ஆழ்பொருளெல்லாமறிவார். ஆரது சொன்னேரிலனுட்டிப்பார்—ஓரொருவ, ருண்டாகிலத்தனைகாணுள்ளமே யெல்லார்க்கு, மண்டாததன்றோவது' என்ற உபதேச ரத்நமாலைப் பாசுரம் ஸ்மரிக்கத்தக்கது]

102. ஸ்வதாரத்தில் போக்யதா புத்தியால் ப்ரவர்த்திக்கை தவிர்ந்தா லன்றோ தர்ம புத்தியால் ப்ரவர்த்திக்கைக்குப் பரிஹாரம் பண்ணக்கூடும்; நெடுநாளாக வாஸநைபண்ணிவந்த விஷயங்களில் வெறுப்புத்தான் எப்படி பிறக்கக்கூடும்? என்னில்; "பக்திபாரவச்யத்தாலே ப்ரபந்நர்" என்று சொல் லப்பட்டவர்களும் பகவத் தத்வத்தை ஸாக்ஷாத்கரித்தவர்களுமான ஆழ்வார் களுக்கு இவ்விஷய ப்ரவ்ருத்தியின் நிவ்ருத்தியானது எம்பெருமானுடைய ஒப்புயர்வற்ற வடிவழகில் ஈடுபாட்டாலே பிறக்கும். "ஜ்ஞாநாதிக்யத்தா லே ப்ரபந்நர்" என்று சொல்லப்பட்ட பூர்வாசார்யர்களுக்கு விஷயப்ரா வண்யம் அறும்படி எம்பெருமான் பண்ணும் பரம க்ருபையாலே நிவர்த் திக்கும். "அஜ்ஞானத்தாலே ப்ரபந்நர்" என்று சொல்லப்பட்ட அஸ்மதாதி களுக்கு முன்னோருடைய ஆசாரங்களை அநுஸந்திக்க நிவர்த்திக்கும்.

103. ஆக மூன்று அதிகாரிகளுக்கும் மூன்று ஹேதுக்களாலே விஷயப்ராவண்ய நிவ்ருத்தி பிறக்குமளவில் அது பிறக்கும் க்ரமம் என் னென்னில்; எம்பெருமானுடைய வடிவழகில் ஈடுபடுகிற ஆழ்வார்களுக்கு அந்தவடிவழகு சித்தாபஹாரியாகையாலே விஷயாந்தரத்தை ஒரு சரக்காக அறியாதபடி ஆக்கிவிடும். ஆசார்யர்களுக்கு எம்பெருமானுடைய அருளா னது விஷயாந்தரங்களைக்காணும்போது அருவருத்துக் காரித்துமிழ்ந்து போம்படி பண்ணும். அஸ்மதாதிகளுக்கு முன்னோருடைய ஆசாரத்தின் அநுஸந்தாநமானது—அவர்கள் ஆசரித்தபடி செய்யாவிடில் நமக்கு அநர்த்த மே பலிக்குமென்று விஷயஸ்பர்சத்தில் இழிய நடுங்கும்படி பண்ணும்.

104. இப்படி ஒவ்வொருவர்க்கு ஒரொன்றைக்காரணமாகச்சொல்லு கிறதும் அவ்வவற்றில் அவ்வவர்களுக்குண்டான உறைப்பைப்பற்றச் சொல் லுகிறது.

105—107. பகவத் விஷயத்தின் வைலக்ஷண்யாதிசயத்தாலே விஷ யாந்தரங்களை ஒரு பொருளாகவே அறியாமலிருக்கை கூடும், ஆப்தரான சிஷ்டர்களுடைய ஆசாரத்தின் அநுஸந்தாநத்தாலே நிஷித்த விஷயஸ்பர் சத்திலும் விஹித விஷய ஸ்பர்சத்திலும் அச்சம் விளையக்கூடும், நெடு நாளாக ஆசைப்பட்டு மேல்விழுந்து போந்தவிஷயங்களில் த்வேஷமாகிற அருசி பிறப்பது அரிதன்றோ? அப்படிப்பட்ட அருசியானது எம்பெருமா

னது அருளாலே பிறக்கவேணும். அப்படிப் பிறக்கும்போது—போக்ய தா புத்தியோடே அணைக்கப்படுகிற ஸ்த்ரீகளின் சரீரம் தீண்டாவழும்பும் செந்நீரும் சீயுநரம்பும் செறிதசையும் வேண்டாநாற்றம் மிகுந்திருக்கிற தென்றும், போகந்தான் அல்பமாயும் அநித்யமாயும் துன்பத்தோடு கூடினதாயும் அநர்த்தத்தை விளைவிக்கக்கூடியதாயு மிருக்கிறதென்றும் தோஷங்களைப் பகுத்தறியவேணும். ஆனால் விஷயாந்தரத்தில் அருசி பிறப்பதற்கு இந்த தோஷதர்சனம் முக்கிய காரணமன்று. இதுவும் ஒரு ஹேது வென்னலாம். பின்னை முக்கியகாரணமேதென்னில்; அநந்ய போக்யத்வ மாகிற ஸ்வரூபத்துக்குச் சேராமையேயாம்.

108. பகவத் விஷயத்தில் குணங்கண்டு இழிகிறப்போலே விரக்திக் கும் தோஷதர்சனமே காரணமாலோவென்னில்; பகவத் விஷயத்தைப் பற்றுகிறதும் அத்தலையிலுள்ள கல்யாண குணங்களடியாகவன்று; இவ்வாத் மாவுக்கு வகுத்த விஷயமென்னுமதாலேயாம்.

109. இப்படி கொள்ளாமல் பகவத் விஷய ப்ராவண்யத்துக்கு குண தர்சநமும், விஷயவிரக்திக்கு தோஷ தர்சநமுந்தான் காரணமென்று கொண்டால் வரும்கேடு என் என்னில்; பிரிவாற்றாமை கரை புரண்டு பெரு விடாய்ப் பட்டுத் துடித்து வருந்தும்போது சடக்கென வந்து முகங்காட்டா மையாலே "பகவத் விஷயம் குணஹீநம்" என்று சிந்திக்கும்படி நேர்ந்து விடுகிறது; அத்தசையில் பின்னையும் 'அவனையல்லது அறியேன்' என்று அவன் பக்கலிலே அதிக விருப்பத்தைப் பண்ணும்படியா யிருக்கிற தேயொழிய அடியோடு விட்டிடும்படியாயில்லை. ஆகவே, குணங் கண்டு தான் பகவத் விஷயத்தில் இழிகிறது என்று கொண்டால் கீழ்க் கூறியபடி குணஹீநமென்று நினைத்த தசையில் பகவத் விஷயத்தை விட்டுவிடவேண்டிவரும்; அப்படி காணாமையாலே பகவத் விஷயப்ர வ்ருத்திக்கு குணதர்சனத்தைக் காரணமாகக்கொள்வது சேராது. இவ் வாறகவே விஷயாந்தரத்தில் அருசி பிறப்பதற்கும் தோஷ தர்சநத் தைக் காரணமாகக்கொள்வது கூடாது; கொண்ட பெண்டிர் மக்க ளுற்றார் சுற்றத்தவர் பிறருமாய் க்ருஹக்ஷேத்ராதிகளுமாய் சப்தாதி போ கங்களை அநுபவித்திருக்கையாகிற ஸம்ஸாரத்தில் துயர் துன்பம் அல்லல் துக்கம் தளர்வுமயமான தோஷமிகுதியை ப்ரத்யக்ஷமாக அறிந்து அநுஸந் தியா நிற்கச்செய்தேயும், அந்த ஸம்ஸாரத்தில் அபிநிவேசம் விஞ்சுகின்ற தேயன்றி ஒழியக்காணோம்; ஆகவே, விஷயாந்தர விரக்திக்கு தோஷதர் சநம் காரணமென்று கொண்டால் கீழ்க்கூறியபடி தோஷதர்சநமுள்ள விடத்தும் விரக்தி பிறக்கக்காணாமையாலே அதனைக் காரணமாகக் கொள்ளக் கூடாது. ப்ராப்தியும் அப்ராப்தியுமே ப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்திகளுக்குக்காரண மென்று தேறியதாம்.

110. குணஹீநமென்று நினைத்த தசையில் பகவத்விஷய ப்ரவ்ருத்தி எங்கே கண்டிருக்கிறதென்னில்; 1. "கடியன் கொடியன் நெடியமால் உலகங்கொண்ட வடியன், அறிவருமேனிமாயத்தன்" என்று—அவன் ஸ்வகார்யபரன், பிறர்நோவு அறியாதவன், ஒருவர்க்கு மெட்டாதவன், வஞ்சகன், ஒருவர்க்குமறியமுடியாத தன்மையையுடையவன் என்றிப்படியாக அவனுடைய குணக்கேடுகளைச் சொல்லி, 2. "ஆகிலுங்கொடிய என்னெஞ்சமவனென்றே கிடக்குமெல்லே" என்று—இப்படியிருந்தானாகிலும் மிகவும் க்ரூரமான என்னெஞ்சு அவனை யல்லது அறியாதேயிராநின்றதே! என்று நம்மாழ்வார் அருளிச்செய்தபடியும்; 3. "வேம்பின் புழு வேம்பன்றி யுண்ணாது, அடியேன் நான் பின்னுமுன் சேவடியன்றி நயவேன்" என்று—வேம்புக்கு இட்டுப் பிறந்த புழுவானது அந்த வேம்பையே உண்பதொழியக் கரும்பைக்கண்டாலும் விரும்பாது; அப்படியே "கள்வா கடல்மல்லைக் கிடந்த கரும்பே!" என்னும்படி பரம போக்யனான நீதானே வேம்புபோலே விரஸப் பட்டபோதிலும் வகுத்த சேஷியான உனது திருவடிகளையொழிய விரும்பமாட்டேன் என்று திருமங்கையாழ்வார் அருளிச்செய்தபடியும் நோக்குக.

111. இப்படி பகவத் விஷய ப்ரவ்ருத்திக்கு குணதர்சநம் காரணமன்றென்று அடியோடு மறுத்துவிடலாமா? "அஹமஸ்யாவரோ ப்ராதா குணைர்தாஸ்ய முபாகதঃ" என்ற இளையபெருமாள் வார்த்தையை நோக்குமிடத்து, பெருமாளிடத்தில் குணங்களைக்கண்டுதான் இளையபெருமாள் அவர்க்கு ஆட்பட்டார் என்று விளங்குகின்றதே; இதற்குப் போக்கென்? எனின்; குணங்களுக்குத்தோற்று அடிமையாயிருக்கை யென்கிற விஷயம் உலகத்திலேயே கிடையாதென்று சொல்லவரவில்லை; சேஷத்வத்தைக்கொண்டே நிரூபிக்கவேண்டியதான தன் ஸ்வரூபத்தைப் பார்த்து அடிமையாயிருக்கையாகிற ஸ்வரூபப்ரயுக்தமான தாஸ்யத்திற்காட்டிலும் குணப்ரயுக்தமான தாஸ்யம் தாழ்ந்தது. ஸ்வரூப ப்ரயுக்தமான தாஸ்யமே முக்கியமாகும். ஆனால் இளையபெருமாளுடைய அடிமை தாழ்ந்ததோ என்று சங்கிக்கவேண்டா; பெருமாள் குணங்களிற் சிறந்தவராகையாலே குணப்ரயுக்தமான தாஸ்யமும் தமக்கு அவர் பக்கலிலே உண்டென்னுமிடத்தைச் சொன்னாரத்தனை. "பால்யாத் ப்ரப்ருதி ஸுஸ்நிக்தঃ" என்று—திருத்துழாய் பரிமளத்தோடே அங்குரிக்குமாபோலே ராமபக்தியோடே கூடப்பிறந்தவரிறே இளையபெருமாள்.

1. திருவாய்மொழி 5. 3. 5,
2. திருவாய்மொழி 5. 3. 5.
3. பெரிய திருமொழி 11. 8. 7.

[குணப்ரயுக்தமான தாஸ்யமானது ஔபாதிகமாகையாலே அப்ரதாநம்; மற்றையது நிருபாதிகமாகையாலே ப்ரதாநம் என்பது ஸாராம்சம்]

112. இவ்வர்த்தத்துக்கு ஸம்வாதமாகப் பிராட்டியருளிச் செய்த வார்த்தையுமொன்றுண்டு; அதாவது அத்ரிபகவானுடைய ஆச்ரமத்திலே பெருமாள் எழுந்தருளி மஹர்ஷியை அநுவர்த்தித்திருந்த பின்பு அவருடைய பத்நியான அநஸூயையைப் பிராட்டி அநுவர்த்தித்திருக்கிற வளவிலே, அவள் பிராட்டியைப் பார்த்து உற்றாரையும் செல்வத்தையும் விட்டுப் பெருமாள் பின்னே காட்டுக்கு வந்தவிது தைவயோகத்தாலே உமக்கு நன்றாகக் கூடிற்று; நகரத்திலிருக்கிலுமாம், காட்டிலிருக்கிலுமாம்; நல்லவனாகிலுமாம், தீயவனாகிலுமாம்; பெண்டிர்க்குத் தைவம் பர்த்தாவே கிடீர்! நீர் இப்படியே எப்போதும் பெருமாள் விஷயத்தில் அநுகூலித்திரும், என்று சொல்ல; பிராட்டி வெட்கமடைந்து கவிழ்தலையிட்டிருந்து "எனக்குப் பெருமாள் பக்கல் அநுராகம் ஸ்வரூபமாகவே உண்டாயிருக்கச் செய்தே அவர்தாம் குணங்களிற் சிறந்தவராகையாலே என்னுடைய அநுராகத்தை குணப்ரயுக்தமாக நினைப்பர் நாட்டார்; எப்போதாவது ஒரு ஸமயம் அவரைக் குணங்களை விட்டுப் பிரித்துக் காட்டக் கூடுமாகில் அப்போது என்னுடைய அநுராகம் ஸ்வரூபப்ரயுக்தமென்பது நன்கு விளங்கும்; அப்படி ஒரு நொடிப் பொழுதும் காட்ட முடியாதபடி அவர் எப்பொழுதும் ஸமஸ்த கல்யாண குணாம்ருதோததியாக இருப்பதால் நான் அவர் பக்கல் இருக்குமிருப்பை அறிவிக்கப் பெறுகிறிலேன்; அவர் குணஹீநருமாய் விரூபருமாயிருந்த போதிலும் நான் அவர் பக்கல் இப்படியேகாணுமிருப்பது என்றாள்-என்பதாம்.

113--114. இப்படி ஸ்வரூப ப்ரயுக்தமான அடிமையே ப்ரதாநமாகில், சேஷி செய்தபடி கண்டிருக்குமதொழிய அநந்யோபாயத்வம் முதலிய ஸ்வரூபம் குலையும்படி அவ்விஷயத்தைக் குறித்துப் பண்ணுகிற ஸ்வப்ரவ்ருத்தி கூடுமோவென்னில்; கூடும். பகவத் விஷயத்தில் ஸ்வப்ரவ்ருத்தி உண்டாவதற்குக் காரணம் அவ்விஷயத்திலுள்ள ப்ராவண்யம்; அதாவது— அளவற்ற அன்பு. அந்த ப்ராவண்யத்துக்குக் காரணம் சேஷசேஷிபாவமாகிற ஸம்பந்தம். அந்த ஸம்பந்தந்தான் குணப்ரயுக்தமாய் வருவதன்று; இவ்வாத்மாவினுடைய ஸத்தையே பிடித்து உள்ளதொன்று. ஆகவே, ஸத்தாப்ரயுக்தம் ஸம்பந்தம்; ஸம்பந்த ப்ரயுக்தம் ப்ராவண்யம் என்றதாயிற்று. அந்த ப்ராவண்யத்தின் காரியம் பகவதநுபவம். அந்த அநுபவமில்லாதபோது ஸத்தையானது க்ஷணகாலமும் நில்லாது. அந்த ஸத்தை அழியாமைக்கு உறுப்பாக வருகிற மடலெடுக்கை முதலான ஸகல ப்ரவ்ருத்திகளும்—பகவதநுபவமொழியத் தரிப்பில்லாமையாலே தவிருவோமென்றாலும் தவிரப்போகாதவையுமாய், எல்லாம் சேஷிக்கு அதிசயத்தை

விளைக்குமவையாகையாலே ஸ்வரூப ப்ராப்தங்களுமாயிருக்கும். ஆகை யாலே பகவத் விஷயத்தில் ஸ்வப்ரவ்ருத்தி கூடுமென்றதாயிற்று.

(எம்பெருமானுக்கும் தனக்கும் ஸத்தையே பிடித்து உள்ள ஸம்பந்தத்தை உணர்ந்து அன்பு மீதூர்ந்து அதனால் அவ்வெம்பெருமானை க்ஷணகாலம் அநுபவியா திருந்தாலும் நீரை விட்டுப் பிரிந்த மீன்போலே ஸத்தை அழியும்படி பரமபக்தி விளை யப்பெற்ற உத்துங்காதிகாரி விஷயத்தில் ஸ்வப்ரவ்ருத்தியானது "அத்யந்த பக்தியுக் தாநாம் நசாஸ்த்ரம் நைவச க்ரம:" என்கிற கணக்கிலே அடிக்கழஞ்சு பெறும் என் பது ஸத்ஸம்ப்ரதாய ஸார ஸங்க்ரஹம்.)

பிள்ளை லோகாசார்யர் திருவடிகளே சரணம்.
ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.
முதல் ப்ரகரணம் முற்றுப்பெற்றது.

ஸ்ரீ
ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

ஸ்ரீவசந பூஷண ஸாரம்.

இரண்டாம் ப்ரகரணம்.

115. [விஷயாந்தரங்களை விடுவதற்கும் பகவத் விஷயத்தைப் பற்று வதற்கும் முக்கிய காரணம் இன்னதென்பது கீழே சொல்லப்பட்டது; இந்த ப்ரஸ்தாவத்திலே, உபாயாந்தரங்களை விடுவதற்கும் முக்கிய காரணம் இன்னதென்று சொல்லப்படுகிறது இங்கு:—] ப்ரபத்தி தவிர மற்ற கர்ம ஜ்ஞாந பக்திகளாகிற உபாயங்களுக்கு 'உபாயாந்தரம்' என்று பெயர். அவற்றை விடுவதற்குக் காரணம்—அவற்றை அறிவதற்கும் அநுஷ்டிப்ப தற்கும் உறுப்பான ஜ்ஞான சக்திகளில்லாமையன்று; எம்பெருமானு க்கு மிகவும் பாதந்த்ரமாயிருக்கையாகிற ஸ்வரூபத்துக்குச் சேராதென்னு மதுவே முக்கிய காரணம். [அதாவது:—உபாயாந்தரங்களை ஸ்வரூப விருத் தமென்கிற காரணத்தாலே விடுமத்தனை யொழிய ஜ்ஞாந சக்திகளில்லாமை யென்கிற காரணத்தாலே விடக்கடவதல்ல; அப்படி விட்டால் ஒருகால் ஜ்ஞாந சக்திகளுண்டாகில் அவ்வுபாயாந்தரங்களைப் பற்ற வேண்டிவரும்; ஸ்வரூப விரோதமென்றுவிட்டாலன்றோ மறுபடியும் எப்போதும் பற்ற முடியாதொழிவது.]

116. இப்படி உபாயாந்தரங்களை விரோதியென்று தள்ளிவிடலாமோ? அவையும் மோக்ஷஸாதநமாயன்றோ உள்ளன; பின்னை அவை ஆர்க்கு

உபாயமென்னில், தன்னை ரக்ஷித்துக்கொள்வதில் தன் முயற்சியைக் கொஞ்சமும் ஸஹிக்கமாட்டாத ஸ்வரூபத்தை உள்ளபடி அறியப்பெறாதவர்களுக்கு அவை உபாயமாயிருக்கும்.

117. ஆனால் ஞானிகளுக்கு இவை எப்படியிருக்குமென்னில்; ஸ்வரூபத்தை உள்ளபடி உணர்ந்த ஞானிகளுக்கு இவை அபாயமாயேயிருக்கும்.

118. ஞானிகளுக்கு இவை அபாயமாவானேன்? என்னில், அத்யந்த பாரதந்த்ரியமாகிற ஸ்வரூபத்துக்கு—தன் முயற்சிரூபமான உபாயாந்தரம் கெடுதியை விளைக்குமதாகையாலே அபாயமென்னக் குறையில்லை.

119. "நெறிகாட்டி நீக்குதியோ?" என்ற பெரிய திருவந்தாதிப் பாசுரம் இவ்வர்த்தத்துக்கு ப்ரமாணமாகும். "நெறிகாட்டி"—உன்னையொழிய வேறொரு உபாயத்தைக்காட்டி, "நின்பால் நீக்குதியோ"—உன் பக்கலில் நின்றும் அகற்றப் பார்க்கிறாயோ? என்கையாலே உபாயாந்தரம் அபாயமென்பது ஸித்தம். [நீக்குகையாவது—பரதந்த்ரமான வஸ்துவை ஸ்வதந்த்ரச் செயலாகிய உபாயாநுஷ்டானத்திலே மூட்டித் தனக்கு அசலாக்குகையென்று கருத்து.]

120. "காலேஷ்வபி ச ஸர்வேஷு திக்ஷு ஸர்வாஸு சாச்யுத-சரீரேச கதேளசாபி வர்த்ததேமே மஹத்பயம்" (ஜிதந்தா) என்று உபாயாந்தரங்களை அநுஷ்டிப்பதற்கு உரிய காலம், தேசம், தேஹம் இவற்றின் விஷயமாகவும், அவ்வுபாயாந்தர விஷயமாகவும் எனக்கு அச்சம் அதிகமாயிராநின்றது என்கையாலே ஸ்வரூப விரோதியான உபாயாந்தரம் ஞானிகளுக்கு அச்சத்தை விளைக்கக்கடவதாயிருக்கும். இன்னமும் கீதையிலே கண்ணபிரான் அர்ஜுநனுக்கு உபாயாந்தரங்களை உபதேசிக்க அவற்றைக் கேட்ட அர்ஜுநனுக்கு மிக வருத்தமுண்டாக, அதனைக்கண்ட கண்ணபிரான் (சரமச்லோகத்தாலே) ஸ்வரூபத்துக்கு அநுரூபமான உபாயத்தை உபதேசித்து "மாசுச:-துக்கப்படாதே" என்று வருத்தத்தைத் தணித்தருளக் காண்கையாலே இவ்வுபாயாந்தரம் ஞானிகளுக்கு வருத்தத்தைப் பிறப்பிக்குமவையுமாம்.

121. கீழ்ச்சொன்னபடியே உபாயாந்தரத்தை ஸ்வரூபநாசகமென்று கொள்ளாவிடில், "அபாயஸம்ப்லவே ஸத்ய: ப்ராயச்சித்தம் ஸமாசரேத்" இத்யாதி லக்ஷ்மீதந்த்ர வசநங்களாலே ப்ரபந்நனைவனுக்கு அநவதாநத்தாலே உபாயாந்தரத்தில் ப்ரவ்ருத்தி வந்துவிட்டால் (முன் செய்த ப்ரபத்தியை ஸ்மரிக்கையாகிற) புந:ப்ரபத்தியை ப்ராயச்சித்தமாக விதித்திருப்பது கூடாதொழியும். [ஸுராபாநத்துக்கு இன்னது ப்ராயச்சித்தமென்று விதிக்கப்பட்டிருந்தால் ஸுராபாநம் விருத்தமென்று விளங்குவதுபோல், உபாயாந்தரப்ரவ்ருத்திக்கு இன்னது ப்ராயச்சித்தமென்று விதிக்கப்பட்டிருந்தால் உபாயாந்தரம் ஸ்வரூபநாசகம் என்று ஏன் விளங்காதொழியும்.]

122. இப்படி ஸ்வரூபநாசகமான உபாயாந்தரம் மிகவும் நிஷித்த மென்னுமிடத்துக்குத் திருக்குருகைப்பிரான் பிள்ளான் அருளிச் செய்வதொரு பாசுரமுமுண்டு:—அதாவது “மதிராபிந்து மிச்ரமான சாதகும்ப மயகும்பகத தீர்த்தஸலிலம் போலே அஹங்கார மிச்ரமான உபாயாந்தரம்” என்பதாம். இதன் கருத்து:—தன்னோடு ஸ்வல்ப ஸம்பந்தமுடைய வஸ்துக்களையும் தன்னைப்போல நிஷித்தமாக்கக்கூடியது ஒரு மத்யபிந்து; தீர்த்த ஜலமானது ஸ்வத: பரிசுத்தம்; கெட்டிப் பொன்னாலாகிய ஒரு குடத்தில் உள்ள அந்தத் தீர்த்த ஜலத்தின் தூய்மை சொல்லவே வேண்டா. இப்படி பரமபாவநமாகிய தீர்த்த ஜலமானது நிழ்க்கூடிய ஒரு மத்ய பிந்துவோடே சேர்ந்தாற்போலாயிற்று அஹங்காரத்தோடுகூடிய உபாயாந்தரம். உபமேயத்தில் மத்ய பிந்துஸ்தாநத்தில் அஹங்காரம்; பொற்குடஸ்தாநத்தில் ஆத்ம வஸ்து; தீர்த்தஜல ஸ்தாநத்தில்-பக்தி. ஆத்மா உணர்முழுநலமாதலாலும் எம்பெருமானுக்கு அநந்யார்ஹ சேஷமாதலாலும் பரம பரிசுத்தமாயிருப்பதால் பொற்குடத்தோடு ஒக்கும் அவ்வாத்மாவினிடத்திலுள்ள பக்தியும் எம்பெருமானையே பற்றினதாகையாலே பரிசுத்தமாதலால் தீர்த்தஜலத்தோடு ஒக்கும். பொற்குடத் தீர்த்தத்தில் மத்யபிந்து கலசாதிருந்தால் போக்யமாயிருக்கும். அப்படியே இந்த பக்தியிலும் அஹங்காரம் கலசாதிருந்தால் ஒரு குறையில்லை.

123. [இன்னமும் பலத்துக்குத் தகுதியாயிராமை என்கிற தூஷணமும் இதற்கு உண்டு] த்வீபாந்தரத்திலே சிலர் பலகறையை ஆபரணமாகப் பூண்கையாலே பலகறையைக் கொடுத்தவர்களுக்கு ரத்நத்தைக் கொடுப்பார்கள்; உதாரரான அரசர்கள் ராஜ்யம் வேண்டி வந்து ஓர் எலுமிச்சம் பழத்தைக் கொடுத்தவனுக்கு ராஜ்யத்தைக் கொடுப்பார்கள். இப்படி கொடுப்பார்களென்றால் விலையுயர்ந்த ரத்நத்துக்கும் மிகப் பெருஞ் செல்வமான ராஜ்யத்துக்கும் பலகறையும் எலுமிச்சம்பழமும் நேரான ஸாதனமாக மாட்டா; அதுபோல, பக்திசபலனாய்ப் பரமோதாரனான எம்பெருமான் இச்சேதநன் பக்கல் பக்திமாத்திரமே பற்றாசாகப் பரம புருஷார்த்தமான மோக்ஷத்தைத் தந்தருளினாலும் இந்த பக்தியானது பலத்துக்கு ஸத்ருசமான ஸாதநமல்லவாம்.

124. ஆனால், பலத்துக்கு ஸத்ருசமல்லாத பலகறையையும் எலுமிச்சம்பழத்தையும் உபஹாரமாகக் கொடுத்து ரத்நத்தையும் ராஜ்யத்தையும் பெறுகிறவர்கள்தான் பெறுகிறபடி என்? இங்கும் அதுபோலே யாகிறதென்னில், அப்படி சொல்லவொண்ணாது; த்ருஷ்டாந்த ஸ்தலத்தில் தானும் தனக்கு உரியனாய் தனக்கென்ன ஒரு பலகறையும் எலுமிச்சம்பழமும் உண்டாகையாலே கொடுத்துக்கொள்ளலாம்; இங்கு அப்படியன்றியே 1.“யானே

1. திருவாய்மொழி. 2. 9. 9.

நீ என்னுடைமையும் நீயே" என்றபடி தானும் தன் உடைமையுமாகிற இரண்டும் ஈச்வராதீனமாகையாலே தனக்கென்ன ஒன்றுமில்லாத தரித்ரனாகையால் பேற்றுக்கு உறுப்பாக அவன் விஷயத்தில் தனக்கு ஸமர்ப்பிக்கக்கூடியது ஒன்றுமில்லை.

125. சௌளத்தில் பிதாவுக்குப் புத்ரன் தக்ஷிணை கொடுப்பதுபோல், எம்பெருமான் கொடுத்ததையே அவனுக்குக் கொடுத்தாலோவென்னில்; அப்படி அவன் கொடுத்தது தன்னையே கொடுக்குமிடத்தில் "இது எம்பெருமானுடையது" என்னும் நினைவாலே ஸமர்ப்பித்தால் அவனுடையதை அவனுக்கே கொடுத்த வித்தனையொழிய தான் ஒன்று கொடுத்ததாகாமையாலே அது பேற்றுக்கு ஸாதநமாகமாட்டாது. அன்றி, "இது நம்முடையது" என்னும் நினைவாலே ஸமர்ப்பித்தால் எம்பெருமானுடைய பொருளைக் களவு செய்தமை விளங்கும். [அழகிய மணவாளன் திரு மார்பிலிருக்கிற "ராஜமஹேந்த்ரன்படி" என்கிற திருவாபரணத்தை ரஹஸ்யத்திலே திருடிவைத்து ஸதஸ்ஸிலே "பெருமாளுக்கு இந்த அடியேனுடைய ஸமர்ப்பணை" என்று கொணர்ந்து கொடுக்குமாபோலேயிறே இவன் கொடுப்பது.]

126. மனைவியானவள் தான் கணவனோடே கலவிசெய்கையை ஸ்வயம்ப்ரயோஜநமாகக் கொள்ளாமல் வயிறு வளர்க்கைக்கு உறுப்பாக்கினால் (அதாவது) கணவனோடே கலவி செய்து விடிவோறே கைக்கூலி தாவேணுமென்று வளைத்தால், தன்னை மனைவியாக விரும்பின கணவனுக்கும் அவனுடைய மனைவியென்று பேரிட்டிருக்கிற தனக்கும் கொத்தையாகிறப் போலே, எம்பெருமானுடைய வைலக்ஷண்யத்தை அநுபவிப்பதனால் விளைந்த போகரூபையான பக்தியை மோக்ஷத்துக்கு ஸாதநமாக்குமளவில் தன்னைச் சேஷபூதனாக விரும்பித் தன்னோடே கலந்து பரிமாறின எம்பெருமானுக்கும் அவனுடைய அடியானென்று பேரிட்டிருக்கிற தனக்கும் கொத்தையாயொழியும். ["ராத்ரி பர்த்தாவோடே ஸம்ச்லேஷித்து விடிவோறே "கைக்கூலி தாவேணும்" என்று வளைக்குமாபோலே யாய்த்து பக்தியை உபாயமாகக் கொள்ளுகை" என்றிறே பிள்ளானுமருளிச் செய்தது.]

127.—128. இப்படி ஸ்வரூப விரோதம் முதலிய குற்றங்கள் நிரம்பின இதனை ஹிதாநுசாஸநம் பண்ணுகிற வேதாந்தங்கள் "ஆத்மாவா அரே த்ரஷ்டவ்ய: ச்ரோதவ்யோ மந்தவ்யோ நிதித்யாஸிதவ்ய:" இத்யாதிகளாலே இச்சேதநனுக்கு மோக்ஷோபாயமாக விதிக்கிறதற்குக் காரணமென் என்னில்; மிகக் கொடிய நோய் பிடித்துத் திரியாநிற்கச் செய்தே அந்நோயை விரைவில் போக்கவல்ல நல்ல மருந்தை உண்ணச் சொன்னால் அதுக்கு இசையாத சிறுவர் முதலானவர்கட்கு அவர்கள் விரும்பிப் பற்றுகிற

மதுர பதார்த்தங்களிலே அந்த மருந்தைக் கலசி இடுகிற வத்ஸலரான தாய்மார் முதலானவரைப்போல், சீக்ரமாக ஸம்ஸார வ்யாதியைத் தீர்க்கும் ஸித்தோபாயமாகிற *நச்சுமாமருந்தை ஸ்வப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்தி பூர்வகமாக ஸேவிக்கச்சொல்லி முதலிலே உபதேசித்தால், நெடுநாளாய் வருகிற ஸ்வயத்ந வாஸநையாலே அதுக்கு இசையாத சேதநனையும் விடமாட்டாமையாலே அவர்கட்கு அபிமதமான ஸ்வயத்ந ரூபமாயிருக்கிற உபாஸநத்திலே அதற்கு அங்கமாக ஸித்தோபாயமான எம்பெருமானைக் கலந்து அப்படிப்பட்ட உபாஸநத்தை அவர்களுக்கு மோக்ஷோபாயமாக விதிக்கிற வித்தனை. (த்ருஷ்டாந்தத்தில் மருந்துக்கு மேல்பூச்சாயிருக்கிற மதுர பதார்த்தமானது நோயைப் போக்கக்கூடியதன்றியே அதனுட் கலந்து ப்ரயோகித்த மருந்தே வ்யாதியை ஒழிக்குமாபோலே; தார்ஷ்டாந்திகத்திலும் உபாஸநம் உபாயமன்று, அத்துடன் கலசின எம்பெருமானே உபாயமென்பது விளங்கும். மருந்தை மற்றொன்றோடு கலசாமல் அப்படியே உட்கொண்டால் நோயைக் கடுகப் போக்கும்; அன்றி மதுர பதார்த்தத்திலே கலசி உண்டால் பலம் விளம்பிக்கும்; அதுபோலவே ஈச்வரனை உபாஸநத்தோடு கலசாமல் பற்றினால் விளம்பமின்றிப் பேறு பெறலாம். உபாஸநமிச்ரமாகப் பற்றும்போது பலன் விளம்பிக்கும் என்பதும் இதன் கருத்து.)

129—131. பெற்ற தாயானவள் குருடர், செவிடர், கூனர், குறளர் முதலிய குறைமக்களோடு நிறைமக்களோடு வாசியற எல்லா மக்களிடத்திலும் ஒத்த வாத்ஸல்யமுடையளாயிருக்குமாபோலே சாஸ்த்ரமும் "**த்ரைகுண்யவிஷயாவேதா:**" என்கிறபடியே தாமஸரோடு ராஜஸரோடு ஸாத்விகரோடு வாசியற அவர்கள் தீய வழியிற் புகுந்து நசிக்கும்படி விடமாட்டாதாகையாலே சேதநர் திறத்தில் பல்லாயிரம் மாதா பிதாக்களிற் காட்டிலும் சிறந்த வாத்ஸல்யமுடையதாய் அவ்வவர்களுடைய குணங்கட்குத் தக்கபடி புருஷார்த்தங்களையும் அவற்றின் ஸாதநங்களையு முபதேசித்து, கொள்கொம்பிலே ஏற்றுகைக்குச் சுள்ளிக்கால் நாட்டுவாரைப் போலே இவ்வோ முகங்களாலே தன்னுடைய "பரம தாத்பரியமானதொரு அம்சத்திலே ஏற்றுகைக்காக ப்ரவர்த்திப்பிக்கிறதாகையாலே **ச்யேநவிதி** தொடங்கி ப்ரபத்தியளவும் வர, சேதநர்களுடைய அதிகாரத்துக்கு ஏற்ப மேல் மேல் புருஷார்த்த ஸாதநங்களை ப்ரவர்த்திப்பித்துக் கீழ்க்கீழ்ப் புருஷார்த்த ஸாதநங்களை நிவர்த்திப்பிக்கக் கடவதாயிருக்கும். ஆகையாலே இவ் வுபாஸநத்தை ப்ரவர்த்திப்பித்தது ச்யேந விதிக்கு மேலாக விதிக்கப்பட்ட அக்நீஷோமீய பசு ஹிம்ஸையை நிவர்த்திப்பிக்கைக்காகவாம். இதன் கருத்து:—சாஸ்த்ரத்தில் "**ச்யேநேநாபிசரந்யஜேத**"—["சத்ருவைக் கொல்லக் கருதியவன் ச்யேநயாகம் என்கிற ஒரு யாகத்தைச் செய்யவேண்டியது"] என்று முதலில் விதிக்கப்பட்டது. பின்பு மற்றோரிடத்தில் உபநிஷத் பாகத்தில் "**ஆத்மா வா**

அரே த்ரஷ்டவ்ய:" இத்யாதிகளாலே மோக்ஷார்த்தியைக் குறித்துப் பரமாத்மாவின் உபாஸநம் விதிக்கப்பட்டது." பின்பு மற்றோரிடத்தில் "முமுக்ஷுர் வை சரணமஹம் ப்ரபத்யே" இத்யாதிகளாலே அந்த மோக்ஷார்த்தியைக் குறித்தே ப்ரபத்தியானது விதிக்கப்பட்டது. இப்படி படிப்படியாக சாஸ்த்ரம் பலவற்றையும் விதித்தது எதற்காக? என்னில்; சாஸ்த்ரத்தில் விச்வாஸமில்லாத நாஸ்திகனையும் ஆஸ்திகனாக்குவதற்காக முதலில் ச்யேநயாகம் முதலிய அபிசார ஸாதநங்களை விதித்தது. நாஸ்திகனாயிருப்பவன் சத்ரு ஹிம்ஸைக்காக ச்யேநயாகத்தைச் செய்து அதனால் தன் இஷ்டம் நிறைவேறக் கண்டால் "சாஸ்த்ரம் சொல்வதெல்லாம் இங்ஙனே உண்மையாகத்தானிருக்கும்; இனி நாம் சாஸ்த்ரத்தை நம்பக்கடவோம்" என்று ஆஸ்திகனாவதற்கு ஒரு வழியா யிருக்கும். தன்னை ஸ்வதந்த்ரனென்றும் பிறர்க்கு உரியவன் என்றும் மாறுபாடாகக் கருதி மயங்கிக் கிடந்த சேதநனைத் திருத்தி வழிப்படுத்துவதற்காக உபாஸநத்தை விதித்தது. உபாஸநத்தில் ஊன்றவே "ஸ்வாதந்த்ரியமும் அந்ய சேஷத்வமும் வந்தேறி; பகவச்சேஷத்வமொன்றே நிலைநின்ற வேஷம்" என்ற ஸ்வரூப விச்வாஸம் பிறக்கும். ஆகையாலே ஒவ்வொரு அதிகாரியைப்பற்ற ஒவ்வொரு விதி அவதரித்தது. தாமஸரான நாஸ்திகர்க்காக விதிக்கப்பட்ட அபிசார கர்மம்—ஆஸ்திகராயும் *காரீரீஷ்டி முதலிய காம்ய கர்மங்களில் ப்ரவர்த்திக்கக் கடவருமான ராஜஸரைப் பற்ற நிஷேதிக்கப்படுகிறாப்போலே உபாஸநமும் ஸ்வாதந்திரியத்தையும் அந்ய சேஷத்வத்தையும் நிவர்த்தித்துக்கொண்டு பகவச் சேஷத்வத்திலே ஊன்றுகைக்கு யோக்யரான ஸாத்விகரைப்பற்றி விதிக்கப்பட்டு, பாரதந்திரிய ஜ்ஞாநம் பிறந்து எம்பெருமானொருவனையே உபாயமாக அத்யவஸிப்பதற்கு உரியரான பரம ஸத்வ நிஷ்டரைப் பற்ற நிஷேதிக்கப்படவும் குறையில்லை. ஆக இவ்வளவால் தேறினது யாதெனில்; சேதநர்கள் தாமஸர், ராஜஸர், ஸாத்விகர், பரமஸாத்விகர் என்றிப்படி பல வகைப்பட்டிருப்பர்கள். இப்படிப்பட்டவர்களெல்லார்க்கும் சாஸ்த்ரம் பொதுவாகையாலே தாமஸர்க்காக அபிசார கருமங்களை விதித்தது; ராஜஸர்க்காக காரீரீஷ்டி முதலியவற்றை விதித்தது; ஸாத்விகர்க்காக உபாஸநத்தை விதித்தது; பரமஸாத்விகர்க்காக ப்ரபத்தியை விதித்தது. தாமஸ ராஜஸர்களுக்கு விதிக்கப்பட்ட காம்யகர்மம் ஸாத்விகர்க்கு விலக்காகிறாப்போலே அந்த ஸாத்விகர்க்கு விதிக்கப்பட்ட உபாஸநம் பரம ஸாத்விகர்க்கு விலக்காகுமென்றதாயிற்று. எனவே, உபாஸநம் சாஸ்த்ரத்தில் விதிக்கப்பட்டிருக்கிறதென்ற காரணத்தினாலேயே அது ஸ்வரூபத்துக்குச் சேர்ந்ததாய் விடமாட்டாதென்க.

132. இப்படி ஒவ்வொரு விச்வாஸத்துக்காக விதித்து நிஷேதிக்கப்பட்டமை ஒத்திருந்தாலும் மோக்ஷத்தையே பலமாகவுடையதான இவ்வுபா

---

* காரீரீஷ்டியாவது—மழைபெய்வதற்காக அநுஷ்டிக்கும்படி விதிக்கப்பட்ட யாகம்.

ஸநத்தை விடாமல் பற்றி நின்றால் அபிசார கருமம்போலே இது கொடிய தன்றோ என்னில்; பரஹிம்ஸா ரூபமான அந்த அபிசார கருமம் தேஹாத் மாபிமாநியினுடைய செயலாய் வர்ணாச்ரமாதி விசிஷ்ட வேஷத்துக்கு விரோதியாய் அத்தால் வரும் பலமும் சில துக்காநுபவம் மாத்திரமேயாய் மேலெழப் போய்விடும். அஹங்கார கர்ப்பமான இந்த உபாஸநம் ஆத்மஜ்ஞானம் பிறந்தவனுடைய செயலாய், எம்பெருமானுக்கு அதிசயத்தை விளைக்கை யாகிற சேஷத்வ ரூபமான நிஷ்க்ருஷ்ட வேஷத்துக்கு விரோதியாய், எம் பெருமானொருவனுக்கே பாரதந்த்ரமாயிருக்கையாகிற ஸ்வரூபத்துக்கு நாசக மாயிருக்கும். ஆகையாலே தோல்புரையே போமதான அபிசார கர்மத்திற் காட்டிலும் மர்மஸ்பர்சியான உபாஸநமே கொடியதெனக் கொள்க.

133. இவ்வளவேயன்று; இப்படி ஸ்வரூப விரோதியாயிருக்கிற இவ் வுபாஸநமானது உடலை மிகவும் வருத்தப்படுத்திச் செய்யவேண்டிய கருமங் களை அநுட்டித்து அதனால் ஸாதிக்கப்படுமதாகையாலே அசக்தனை இவ னால் செய்து தலைக்கட்டவும் முடியாததாயிருக்கும்.

134. உபாயாந்தரங்கட்கு ஸ்வரூபநாசகத்வம், அபாயத்வம், பயஜந கத்வம், சோகஜநகத்வம், பலவிஸத்ருசத்வம், துஷ்கரத்வம் முதலிய குற்றங் கள் சொல்லப்பட்டாற்போல, ப்ரபத்திக்கும் சொல்லக்கூடிய குற்றமொன்று மில்லையோவென்னில்; இதின் பக்கல் அப்படிப்பட்ட குற்றமொன்று மில்லை: (ஆனால் ஒரு குற்றமுண்டு; அதாவது உண்மையில் இது தனக்கு உபாயத்வம் இல்லாமலிருக்கச்செய்தே மேலெழுந்த தோற்றத்திலே உபா யத்வ ப்ரதிபத்திக்கு அர்ஹமாய்க்கொண்டு “ப்ரபத்த்யுபாயம் என்று வ்யவ ஹரிக்கலாம்படி யிருக்கிற குற்றமொன்றே யுள்ளது).

135. ப்ரபத்திக்கு இக்குற்றங்கள் இல்லாமைக்குக் காரணமென்? என்னில்; இப்பிரபத்தியானது- திருவஷ்டாக்ஷரியில் நடுப் பதத்திற் சொல்லு கிறபடியே ஆத்மாவினுடைய உண்மையான வேஷமாகிய அத்யந்த பாரதந் திரியத்தை உணருகையால் வந்ததாகையாலே அந்த பாரதந்திரிய ஸ்வரூபத் துக்கு அநுரூபமாயும் “1. சிற்றவேண்டா சிந்திப்பேயமையும்” என்ற ஆழ்வார் பாசுரத்தின்படி ஸ்வப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்தியாலே ஸாதிக்கப்படும தாகையாலே எளிதாகச் செய்யக்கூடியதாயுமிருக்கும். (ஆக ஸ்வரூபாநு ரூபத்வம், ஸுகரத்வம் என்ற இவ்விரண்டு குணங்களுள்ளமை கூறியவித் தால், உபாயாந்தரங்களுக்குள்ள தோஷங்க ளொன்றும் இதற்குக் கூடா மையை உய்த்துணர்க).

136. இப்படி அவனே உபாயமென்று துணிந்து தன் முயற்சியில் நின்றும் ஒழிந்துவிடக்கூடுமோ? அவனுடைய உகப்புக்காக இவன் சில

1. திருவாய்மொழி 9. 1. 7.

பச்சையிடவேண்டாவோ? என்னில்; உலகில் பச்சையிடுமவர்கள் அவ்வவ் விஷயங்களின் யோக்யதைக்கு ஈடாகப் பச்சையிடுவது தகுதி; இங்கும் பச்சையிடப் பார்த்தால் அப்படி இடவேணும். அவன் குறையொன்று மில்லாத கோவிந்தனாகையாலே அவனுடைய மேன்மைக்கு ஈடாக இவனு லொரு பச்சையிட முடியாது.

137. ஆனால் அவனுக்கு இவன் விஷயத்தில் ஸந்தோஷம் எங்ஙனே விளையும்? என்னில்; நெடுநாளாக யாதானும்பற்றி நீங்கும் விரதத்தை யேறிட்டுக்கொண்டு தன்பக்கல் பராங்முகமாய்க் கழிந்த இவன் அந்த நிலை மாறித் தன்பக்கல் அபிமுகனானமைக்கு ஸூசகமானதொரு வியாபாரம் பெற்றவளவிலே "இத்தனை காலம் அகன்றுபோன இவன் இன்று அபிமுக னாகப் பெறுவதே" என்று அவன் திருவுள்ளம் மிகவும் உகக்கும்.

137. அவன் அப்படி யிருந்தாலும் அவ்வெம்பெருமானுடைய அவாப்த ஸமஸ்தகாமத்வமடியாக உள்ள பரிபூர்த்தியைப் பார்த்தால் "இப்படி பரிபூர்ணனானவனை அகிஞ்சநரான நாம் உகப்பித்து அணுகுவது எங்ஙனே யாம்!" என்று இவன் கைவாங்கும்படியாயிராதோ வென்னில்; இராது. "நாம் இட்டதுகொண்டு த்ருப்தியடையவேண்டாதபடி ஸ்வத: பரிபூர்ண னாகையாலே "இவன் இவ்வளவு கொடுத்தான், அவன் அவ்வளவு கொடுத் தான்" என்று கணக்குப் பாராமல் நாம் இட்ட அளவே கொண்டு ஸந் தோஷிப்பன்" என்று மேல்விழுந்து பற்றுகைக்கு உடலா மத்தனை.

[ஆசார்யன் தரித்ரனாயிருந்தால் அவனுக்குத் தக்கபடி பச்சை யிடுவ தற்கு அசக்தனான சிஷ்யன் அவ்வாசிரியனை அணுகுவதற்கு இறாய்ப்பன்: பெரிய மடாதிபதிகளை ஆசாரியராகப் பற்றின சிஷ்யர்களுக்கு அங்ஙனே இறாய்க்க வேண்டாவிறே.]

(137). [இந்த ஸூத்ரத்துக்கு மற்றொருபடியாகவும் பொருள் கூற லாம்:— அதாவது, அவ்வெம்பெருமானுடைய பரிபூர்த்தியானது அவனை இப்படி ஸந்தோஷிக்கவொட்டுமோ? உபேக்ஷித்துக் கைவாங்கப்பண்ணு தோவென்னில்; பண்ணாது; அவனுடைய பூர்த்தியானது "இவன் நமக்குப் பச்சையிட்டிலன்" என்று அநாதரித்து அங்கீகாரத்தில் நின்றும் கைவாங் காதே "ஆபிமுக்யஸூசகமாத்ரத்துக்கு மேற்பட நமக்கிவன் செய்யவேண் டுவதுண்டோ?" என்று விரும்பிக் கைக்கொள்ளுகைக்கு உடலாமித்தனை யென்கை. முன் யோஜனையில் "கைவாங்காதே மேல்விழுகைக்கு ஹேது வித்தனை" என்ற மூலஸூக்திக்கு—ஈச்வரன் பக்கல் சேதநன் மேல்விழு கைக்கு என்று கருத்து. பிந்தின யோஜனையில்—சேதநன் பக்கல் ஈச்வரன் மேல்விழுகைக்கு என்று கருத்து.]

139. இப்படி எம்பெருமான் அல்பஸந்துஷ்டன் என்பதற்கு ப்ரமாணமுண்டோவென்னில்; "பத்ரம் புஷ்பம் பலம் தோயம் யோ மே பக்த்யா ப்ரயச்சதி, ததஹம் பக்த்யுபஹ்ருதம் அச்நாமி ப்ரயதாத்மந:" என்று பகவத்கீதையிலே அவன்றானே அருளிச்செய்திருப்பது காண்க. இலையையோ, பூவையோ, பலத்தையோ, ஜலத்தையோ யாவனொருவன் எனக்கு பக்தியாலே தருகிறான், அநந்ய ப்ரயோஜநத்வமாகிற சுத்தியோடே கூடின மநஸ்ஸையுடையனானவனுடைய அப்படிப்பட்ட பக்தியாலே தரப்பட்ட அத்தை அவாப்த ஸமஸ்த காமனான நான் வ்யாமோஹத்தாலே கலங்கி அடைவுகெட விநியோகம் கொள்ளுவேன்—(பழத்தையும் ஜலத்தையும் "அச்நாமி-உண்கிறேன்" என்னலாம்; இலையையும் பூவையுங்கூட உண்கிறேன் என்றபடியால் வ்யாமோஹாதிசயம் ஸூசிதமாகிறது.) என்பது இதன் பொருள். அன்றியும், "அந்யத் பூர்ணாதபாம் கும்பாத் அந்யத் பாதாவநேஜநாத்—அந்யத் குசலஸம்ப்ரச்நாத் நசேச்சதி ஜநார்தந:" என்று மஹாபாரதத்திலும் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. அதாவது கண்ணபிரான் தூது எழுந்தருளுகிறபோது த்ருதராஷ்ட்ரனானவன் "பாண்டவ பக்ஷபாதியாயிருக்கிற கண்ணன் வருகிறான்; அவனுக்குச் சில நாட்டையும் பொன்னையும் கொடுத்து ஸ்வாதீநப்படுத்திக்கொள்ளுவோம்" என்றாற்போலே சில வார்த்தைகளைச் சொல்ல, இந்த வஞ்சக கருத்தை யறிந்த ஸஞ்ஜயன் "அடே குருடா! வருகிறவன் அப்படிப்பட்டவனல்லன்காண்; அவன் அதை யெல்லாமொன்றும் விரும்பமாட்டான். அவனுக்கு வேண்டியது இவ்வளவே; அதாவது ஒருவன் தான் குடிக்கும் தண்ணீரை ஒரு குடத்திலே நிறைத்துக் குளிரவைப்பனே, அந்தத் தண்ணீரை அவன் வருகிற வழியிலே வாசலிலே வைத்தால் போதுமானது; தன் வீட்டிலே ஒரு அதிதி வந்து புகுந்தால் காலைக் கழுவவேண்டுமென்று ஸாமாந்ய சாஸ்த்ரம் விதித்திருக்கிறதே, அவ்வாறாக அவன் திருவடிகளை விளக்கினால் போதுமானது; நெடுந்தூரம் வந்தவனை க்ஷேமம் விசாரிப்பதென்று ஒன்றுண்டே, அப்படியே இவன் விஷயத்திலும் ஓர் இன்சொல் சொன்னால் போதுமானது. ஏற்றமாக ஒன்றும் வேண்டா. இவ்வளவுகளையொழிய மற்றொன்றையும் அவன் விரும்பமாட்டான்காண் என்கை. இத்தால், நீ கொடுக்க நினைக்கிற நாட்டையும் பொன்னையும் அவன் ஒரு சரக்காகவும் நினைக்கமாட்டான்; வல்லையாகில் உன் ஆபிமுக்ய ஸூசகமாக இவ்வளவுகளைச் செய்யப்பார் என்றபடி. அன்றியும், 1. "பரிவதிலீசனைப் பாடி விரிவதுமேவலுறுவீர்!, பிரிவகையின்றி நன்னீர்தூய்ப் புரிவதுவும் புகைபூவே" என்று ஆழ்வாரும் அருளிச்செய்தார்.

140. (கீழ் 136-வது ஸூத்ரம் முதல் இவ்வளவும் ப்ரஸக்தாநுப்ரஸக்தமாக வந்தது; உபாயாந்தரங்களிற்காட்டில் ப்ரபத்திக்குண்டான

1. திருவாய்மொழி 1. 7. 1.

வைலக்ஷண்யம் சொல்லுகைக்காக ஸித்தோபாயத்துக்கும் பலத்துக்கு முள்ள ஒற்றுமை முன்பு கூறப்படுகிறது.) ஒரு பசுவை அழைத்துப் பின்பு அதற்கு உணவுகளை இட்டு நோக்க நினைப்பவர்கள் அதுக்கு போக்யமான புல்லையே அப்பசுவை வசீகரிப்பதற்கு ஸாதநமாக முன்னிட்டழைத்துக் கொண்டு, பிறகு அதற்கு இடுவதும் அந்தப் புல்லேயாம்; ஆமளவில் பலத்துக்கும் ஸாதநத்துக்கும் பேதமில்லாதாப்போலே, விலக்ஷணகுண விக்ரஹங்களுடனே கூடிய தானே முந்துற இவனைச் சேர்த்துக்கொள்ளுகைக்கு உபாயமாய், பின்னை எப்போதும் இவனுக்கு உபேயமும் தானேயாயிருக்கையாலே பல ஸாதநங்களிரண்டும் ஒரே வஸ்துவாயிருக்கும்.

141. இத்தால், ப்ரபத்திக்கு வைலக்ஷண்யம் ஸித்தித்தபடியென்? என்னில்; உபேயமான வஸ்துதானே உபாயமாயிருக்கையாலே அந்த உபாய வரண ரூபமான இந்த ப்ரபத்தி கஷ்டமான காரியமாயிராமல் ஸுக ரூபமாயிருக்கும். ["பலஸாதநங்களுக்கு பேதமில்லை" என்ற மூலத்துக்கு மற்றொரு படியாகவும் பொருள் கூறலாம்:— அதாவது, அஞ்ஜலி பண்ணுகை முதலானவற்றையே வடிவாகவுடைய ப்ரபத்தியை முன்னிட்டு எம்பெருமானை வசீகரித்தால் பிறபாடு அவனுக்கு உகப்பாகச் செய்யும் அடிமையும் தன் ஸ்வரூபாநுரூபமான அஞ்சலி முதலிய வ்ருத்தி விசேஷங்களேயாகையாலே பலஸாதநங்களுக்கு பேதமில்லை என்கை.] ஆக இவ்வளவால் ப்ரபத்தியின் குற்றமின்மையும் குணபூர்த்தியும் சொல்லிற்றாயிற்று.

142. (இவனுடைய ப்ரபத்தி உபாயமன்று; அவ்வெம்பெருமானே இவனைப்பற்றும் பற்றுதான் உபாயமென்கிற விஷயம் முகாந்தரத்தாலும் மூதலிக்கப்படுகிறது.) உடைமையை உடையவன் சென்று கைக்கொள்வது போலே ஸ்வாமியான அவன்தானே வந்து அங்கீகரிக்கக் கண்டிருக்க வேண்டிய பரதந்த்ரனான இச்சேதநன் பலத்தைப் பெறுகிறவன் தான் போலே தன் ஸ்வீகாரத்தாலே ஸ்வதந்த்ரனான அவனைப் பெற நினைக்குமளவில், அவ்வெம்பெருமானுடைய நினைவுங்கூடக் கூடாதாகில் இப்படி விலக்ஷணையாயிருக்கிற ப்ரபத்தியும் பேற்றுக்கு ஸாதநமாகமாட்டாது.

143. ஸ்வாமியாய் ஸ்வதந்த்ரனான அவன்றானே உடைமையாய் பரதந்த்ரனாயிருக்கிற இவனை ஸ்வேச்சையாலே பெற நினைக்குமளவில், பாபங்களில் முக்கியமாக எண்ணப்படும் பாதகமும் குறுக்கே நிற்கமாட்டாது.

,,చితః పరమచిల్లాభే ప్రపత్తిరపి నోపధిః
విపర్యయే తు నైవాస్య ప్రతిషేధాయ పాతకమ్॥''

"சித: பரமசில்லாபே ப்ரபத்திரபி நோபதி:
விபர்யயே து நைவாஸ்ய ப்ரதிஷேதாய பாதகம்"

என்பதை இவ்வர்த்தத்துக்கு ப்ரமாணமாக அநுஸந்திப்பது.

144. இப்படி இவையிரண்டும் எங்கே காணலாமென்னில் ஸ்ரீ பரதாழ்வான் பக்கலிலும் ஸ்ரீ குஹப் பெருமாள் பக்கலிலும் காணலாம்.

145. அவர்கள் பக்கலில் இவை கண்டபடி என்னென்னில்; பெருமாளை மீட்டுக்கொண்டு வந்து திருவபிஷேகம் பண்ணுவித்துத் தன் ஸ்வரூபாநுரூபமான அடிமையைப் பெற்று வாழ்க்கைக்காக வழியே பிடித்து மநோரதித்துக்கொண்டு சென்று மஹத்தான ஆர்த்தியோடே அவர் திருவடிகளில் பண்ணின ப்ரபத்தியாகிற நன்மைதானே பெருமாள் திருவுள்ளத்துக்குப் பாங்கல்லாமையாலே தீமையாய் முடிந்தது. பெருமாள் தாமே வந்து அங்கீகரிக்கப்பெற்ற ஸ்ரீ குஹப்பெருமாளுக்கு, தோஷமே பச்சையாக அங்கீகரிக்கையாலே பாதகமாகிற தீமைதானே நன்மையாய்விட்டது. ["யத்த்வத்ப்ரியம் ததிஹ புண்யமபுண்யமந்யத்" என்று—எம்பெருமான் திருவுள்ளத்துக்கு உகப்பானது புண்யம், வெறுப்பானது பாவம் என்றிறே புண்ய பாப லக்ஷணம் ஆழ்வான் அருளிச் செய்தது.]

146. இவன் பண்ணும் ப்ரபத்தி எம்பெருமான் திருவுள்ளத்துக்குப் பாங்கல்லாதபோது அபராத கோடியிலே சேருமென்னுமிடம் கீழே சொல்லப்பட்டது. இன்னமும் இச்சேதநனுடைய முன்புற்ற சரித்திரத்தைப் பார்த்தாலும் இது அபராதகோடியிலே யாகுமென்பதை வெளியிடுதற்காக எம்பெருமானாருடைய அநுஷ்டாந ப்ரகாரம் கூறப்படுகிறது:—] குற்றங்கட்கெல்லாம் கொள்கலமாயிருக்கிற இச்சேதநன் ப்ரபத்தியைப் பண்ணவே இவனளவில் எம்பெருமான் திருவுள்ளம் ப்ரஸந்நமாய்விடுகையாலே ஸர்வாபராதங்களுக்கும் ப்ராயச்சித்தமாயாயிற்று இப்பிரபத்தி இருப்பது. இப்படியிருந்துள்ள ப்ரபத்தியை கத்யத்தாலே பண்ணியருளின எம்பெருமானார் தமது பூர்வ வ்ருத்தத்தை அநுஸந்தித்தவாறே அந்த ப்ரபத்திதானும் அபராத கோடியிலேயாய்த் தோற்ற, "த்வமேவ மாதாச பிதா த்வமேவ" என்று தொடங்கி அபராதங்களைப் பொறுக்கைக்கு உறுப்பான ஸம்பந்த விசேஷங்களையெல்லாம் விண்ணப்பஞ் செய்துகொண்டு "தஸ்மாத் ப்ரணம்ய ப்ரணிதாய காயம்" இத்யாதியாலே—"இப்படி திருமுன்பே கூசாமல் வந்து நின்று ப்ரபத்திபண்ணின இவ்வபராதத்தைப் பொறுத்தருள வேண்டுமென்று க்ஷாமணம் பண்ணிக்கொள்ள வேண்டும்படியாயன்றோ இப்பிரபத்தியின் தன்மை இருப்பது. ஆகையால் இவ்வழியாலும்இது அபராதகோடியிலே சேர்ந்ததாம்.

147. (இவன் பண்ணும் ப்ரபத்தியானது தன் பூர்வ வ்ருத்தத்தை அநுஸந்தித்தால் அபராதகோடியிலேயா யிருக்குமென்பது த்ருஷ்டாந்த முகத்தால் காட்டப்படுகிறது.) நெடுநாள் கணவனோடு ஒட்டற்று வியபிசாரம் செய்த ஒரு மனைவியானவள் 'இப்படிப்பட்ட நாம்அவன் முன்னே

கூசாமற் சென்று நிற்கும்படியென்?' என்கிற வெட்கமில்லாமலும், 'இத்தனை காலமும் நாம் செய்து திரிந்ததெல்லாம் கண்டிருக்கிறவன் 'இப்போது நம்மை வந்து இப்படி அபேக்ஷிப்பதே!' என்று தண்டித்தால் செய்வதென்?' என்கிற அச்சமுமில்லாமல் அவன் முன்னே சென்று நின்று 'என்னை அங்கீகரிக்கவேணும்' என்று அபேக்ஷிக்குமளவில் எவ்வளவு அபராதமுண்டோ, அப்படியே இருப்பதொன்றாய்த்து நெடுநாள் பகவத் ஸம்பந்தத்தைவிட்டு அந்யபரனாய்ப் போந்தவன் தனது பூர்வ சரித்ரத்தை யநுஸந்திக்க வரும் வெட்கமும், ஸ்வதந்த்ரனானவன் தண்டித்தால் செய்வதென்' என்ற அச்சமுமின்றி அவன் ஸந்நிதியிலே சென்று நின்று தன்னை அங்கீகரிக்கவேணுமென்று பண்ணுகிற சரணவரணம்.

[ஆக இவ்வளவும்—அவனை இவன் தானாகப் பற்றும் பற்று உபாயமன்றென்பதும், இவனை அவன் தானாகப்பற்றும் பற்றே உபாயமென்பதும் ஸ்தாபிக்கப்பட்டது.]

148. எம்பெருமான் ஸ்வதந்த்ரனாயிருந்தபோதிலும் அவனுக்கு அடியார்திறத்தில் பாரதந்திரியமுண்டு; அதாவது தான் அடியாரிட்ட வழக்காயிருப்பன். இப்படிப்பட்ட ஆச்ரித பாரதந்திரியத்திற்கு இரண்டு காரணங்களுண்டு. அவையாவன-க்ருபையும்ஸ்வாதந்திரியமும். அதாவது —வேறு புகலற்றுத் தன்னைவந்து பற்றினவர்களிடத்தில் தனக்குண்டான கருணையாலே அவர்கள் சொன்னதே செய்யும்படி பாதந்த்ரனாயிருப்பது —க்ருபையாலேவரும் பாரதந்திரியமெனப்படும்; இங்ஙனன்றியே, கேட்பாரற்ற தனது ஸ்வாதந்திரியத்தாலே நிர்ஹேதுகமாகச் சிலரை அங்கீகரித்து தான் அவர்களிட்ட வழக்காயிருப்பது—ஸ்வாதந்திரியத்தாலே வரும் பாரதந்திரிய மெனப்படும். இவ்விரண்டுள் க்ருபையாலே வரும் பாரதந்திரியமானது சில ஸமயங்களில் ஸ்வாதந்திரியத்தாலே தடைப்பட்டுப்போகவுங் கூடுமாதலாலும், ஸ்வாதாந்திரியத்தாலே வரும் பாரதந்திரியத்துக்கு ஒருகாலும் தடை இல்லாமையாலும் பிற்பட்ட இப்பாரதந்திரியமே மேம்பட்டதாம்.

149. இப்படி ப்ரபலமாகச் சொல்லப்பட்ட பரகத ஸ்வீகாரத்தை ,,యమేవైష వృణుతే తేన లభ్యః-யமேவைஷ வ்ருணுதே தேந லப்ய:" என்று கடவல்லியிலும் முண்டகோபநிஷத்திலும் ஓதிக்கிடக்கையாலே வேதபுருஷன் ஆதரிக்கப்பெற்ற அர்த்த விசேஷம் இது.

150. இத்தலையில் விருப்பமில்லாமலிருக்கையில் இந்த எம்பெருமானுடைய விஷயீகாரம் ஸித்திக்கப்பெற்றவர்களுண்டோவெனில்; பம்பா

நதிக்கரையிலும் கங்காநதிக்கரையிலும் பெருமாள் தானே சென்று அங்கீகரிக்கப்பெற்ற திருவடிக்கும் ஸ்ரீகுஹப்பெருமாளுக்கும் இப்பாகதஸ்வீகாரமுண்டானபடி காணலாம்.

151. இப்படி ஸ்வதந்த்ரனாய் இவர்களை அங்கீகரித்தவன்; திருவடியை அங்கீகரிக்கும்போது இளையபெருமாளை முன்னிடுதலும், ஸ்ரீ குஹப்பெருமாளை அங்கீகரிக்கும்போது பிராட்டியை முன்னிடுதலும் செய்தாற்போலே மற்றும் புருஷகாரத்தை முன்னிட்டு அங்கீகரித்த விடம் காணலாமோவென்னில், இச்சேதநன் தான் ஆச்ரயிக்கும்போது புருஷகாரமாக முன்னிடுமவர்களை, அவர்களை அவனும் அங்கீகரிக்கும்போது முன்னிடுவான் என்னுமிடம் திருவடியையும் ஸ்ரீ குஹப்பெருமாளையும் அங்கீகரித்த விடங்களில் மாத்திரமேயன்றியே ஸ்ரீ விபீஷணாழ்வானை அங்கீகரித்தவிடத்திலும் காணலாம். எங்ஙனேயென்னில்; "புறம்புண்டான பற்றுக்களை அறுத்துக் கொண்டு நான் பெருமாளைச் சரணமடைந்தேன்" என்று சொல்லிக் கொண்டுவந்து நின்ற விபீஷணாழ்வானை அபயமளித்து அங்கீகரித்தருளும்போது முதலிகளுக்கெல்லாம் தலைவரான ஸுக்ரீவமஹாராஜரை முன்னிட்டிறே அங்கீகரித்தது. [திருவடியையும் விபீஷணாழ்வானையும் அங்கீகரிக்கும்போது பிராட்டி அருகே இல்லாமையாலே அவளை முன்னிட்டமை தோற்றவில்லையேயாகிலும்; பிராட்டி லங்கைக்கு எழுந்தருளுகிறபோது ஸுக்ரீவமஹாராஜரும் திருவடியும் நிற்கிற இடத்திலே திருவாபரணங்களை வீசியெறிந்து கடாக்ஷித்துவைத்துப்போகையாலும், லங்கையிலே எழுந்தருளினபின்பு விபீஷணாழ்வானைப் பெருமாள் திருவடிகளிலே சென்று சேரும்படி கடாக்ஷித்தருளுகையாலும் இவ்விருவரையும் பெருமாள் அங்கீகரிக்கும்போது பிராட்டியை முன்னிட்டே அங்கீகரித்தாரென்று கொள்ளவேணும்.]

152. சேதநன் நிருபாதிக சேஷபூதனாய் ஈச்வரன் நிருபாதிக சேஷியாயிருக்கையாலே சேதநன் தானே ஸாக்ஷாத்தாக ஆச்ரயிக்கவும் அமைந்திருக்க இப்படி இருவரும் புருஷகாரத்தை முன்னிடுவது ஏதுக்காக? என்னில்; நெடுநாளாக ஈச்வரன் பக்கல் விமுகனாய் விஷயாந்தரங்களில் ஊன்றி அவனுடைய ஆஜ்ஞையை மீறிநடப்பதே தொழிலாய்ப் போந்த சேதநன் இப்படி கூடு பூரித்துவைத்த குற்றங்களைக்கண்டு ஈச்வரன் சீறாதபடி பண்ணுகைக்காகச் சேதநன் ஆச்ரயண வேளையில் புருஷகாரத்தை முன்னிட வேண்டிற்று. ஈச்வரனுக்குச் சேதநனோடு ஒழிக்க வொழியாத உறவு உண்டாயிருக்க, குற்றங்களையே கணக்கிட்டு நெடுநாள் இவனை தூரத்திலே தள்ளிவைத்திருந்த தன் குற்றத்தைக் கண்டு சேதநன் வெருவாதபடி பண்ணுகைக்காக ஈச்வரன் அங்கீகார வேளையில் புருஷகாரத்தை முன்னிட வேண்டிற்று.

153. சேதந ஈச்வரர்களிருவரும் புருஷகாரத்தை முன்னிடுவதற்குக் கீழ்ச்சொன்ன ப்ரயோஜநம் தவிர மற்றொரு ப்ரயோஜநமுமுண்டு:—அதாவது— இருவரும் புருஷகாரத்தை முன்னிட்டால்தான் இருவருடைய ஸ்வரூபமும் நிறம் பெறும். சேதநனுக்கு பாகவத பாரதந்திரியமும் ஈச்வரனுக்கு ஆச்ரித பாரதந்திரியமும் ஸ்வரூபமாயிருக்கையாலே இருவரும் புருஷகாரத்தை முன்னிட்டால்தான் இந்த ஸ்வரூபம் ஸித்திக்கும்.

154. (கீழ்ச்சொன்ன ஸ்வரூபத்தை உபபாதிக்கிறது.) சேதநனுக்கு பாகவதர் திறத்திலுள்ள பாரதந்திரியம் "இவர்கள் பகவானைப் பற்றியவர்கள்" என்பது காரணமாக உண்டாமதாகையாலே ஔபாதிகமுமாய், $இந்த உபாதி நித்யமாகையாலே தத்ப்ரயுக்தமான (பாகவத) பாரதந்திரியமும் பகவத் பாரதந்திரியம்போலே நித்யமுமாயிருக்கும். ஈச்வரனுக்கு ஆச்ரிதர் திறத்திலுள்ள பாரதந்திரியம் "இவர்கள் நம்மைப்பற்றியவர்கள்" என்பது காரணமாக உண்டாமதாகையாலே ஔபாதிகமுமாய் * அந்த உபாதி நித்யமாகையாலே தத்ப்ரயுக்தமான (ஆச்ரித) பாரதந்திரியமும் நித்யமுமாயிருக்கும்.

155. (இவ்வளவேயுமன்று; இன்னமுமொரு ப்ரயோஜநமுண்டு) சேதந ஈச்வரர்களிருவர்க்குமுள்ள அநித்யமான கர்ம பாரதந்திரியமும் புருஷகாரத்தை முன்னிடுவதனால்தான் குலையும். சேதநனுக்குக் கர்ம பாரதந்திரியமாவது—அவச்யமநுபவித்தே தீரவேண்டும்படியான நல்வினை தீவினைகளின் வசத்திலேயிழுப்புண்டு ஸம்ஸாரத்திலே அழுந்துகை. ஈச்வரனுக்குக் கர்ம பாரதந்திரியமாவது—"அவனவன் செய்த கருமங்களின் பலனை அவனவன் அநுபவித்துத் தீரக்கடமைப்பட்டிருக்கிறான்! நாம் செய்ய வேண்டியது என்ன இருக்கிறது,' என்று இவன் செய்த கருமத்தையே முக்கியமாக்கி அதற்கீடாகவே நடத்திக்கொண்டு போருகை. இப்படிப்பட்ட இருவருடைய கர்ம பாரதந்திரியமும் நடப்பது "ஸர்வ பாபேப்யோ மோக்ஷயிஷ்யாமி" என்னும்வரையில்தானாகையாலே இவற்றை அநித்யமென்கிறது. இப்படி அநித்யமான இருவருடைய கர்ம பாரதந்திரியமும் புருஷகார புரஸ்காரணத்தால் குலைகையாவது—சேதநன் புருஷகாரத்தை முன்னிடுமளவிலே ஈச்வரனைத் திருத்தியும், ஈச்வரன் புருஷகாரத்தை முன்னிடுமளவில் சேதநனைத் திருத்தியும் இப்படி இரண்டு தலையும் ரக்ஷ்ய ரக்ஷகங்களாகப் பொருந்தும்படி பண்ணுகையாலே இவை தன்னடையே ஒழிகை.)

$ பகவத்ப்ராவண்யமாகிற உபாதி
* ஸ்வப்ராவண்யமாகிற உபாதி.

156. நெடுநாளாக ஸ்வதந்த்ரனாய் யாதானும்பற்றி நீங்கித்திரிந்த இச் சேதநன் இன்றைக்கன்றோ இசைந்து வந்தது; ப்ரக்ருதியோடே இருக்கையாலே துர்வாஸநைமேலிட்டு, கீழ்ப்பொருந்திய ரக்ஷ்ய ரக்ஷகபந்தத்தை இல்லை செய்து பழையபடியே நீங்கிப்போகப் பார்க்குதல்,—கேட்பாரற்ற ஸ்வதந்த்ரனாகைக் கருமங்களுக்குத் தக்கபடி இவனை லீலையிலே நெடுங்காலம் விநியோகங்கொண்டு போந்த ஈச்வரன்றான் இந்த பந்தத்தை இல்லை செய்து முன்புபோலே இவனைக் கருமாநுகுணமாக நிர்வஹிக்கப் பார்க்குதல் செய்தாலோ வென்னில்; இந்த ரக்ஷ்ய ரக்ஷகபாவ ஸம்பந்தமானது சேதந ஈச்வரர்களாகிற ஸாக்ஷியோடுங்கூடினதாக வந்ததாகையாலே இந்த ஸம்பந்தம் இருவராலும் அழியமாறப்போகாது.

157. "என்னை நெகிழ்க்கிலும்" 1 என்கிற பாட்டும் "கோலமலர்ப் பாவைக்கன்பாகிய" 2 என்கிற பாட்டும் இவ்வர்த்தத்திற்கு ப்ரமாணமாக அநுஸந்திக்கத் தகும். [முந்தின பாட்டு—நப்பின்னைப்பிராட்டி புருஷகாரமாக நித்யஸூரிகள் நடுவே என்னை அங்கீகரித்த பின்பு ஸர்வசக்தனான தானும் கைவிடமாட்டான் என்கையாலே, ஈச்வரனால் இந்த ஸம்பந்தம் இல்லை செய்யப் போகாதென்பதற்கு அப்பாசுரம் ப்ரமாணம். பிந்தின பாட்டு—பெரிய பிராட்டியார்க்கு நண்பனாகையாலே அவள் பரிக்ரஹமான என் பக்கலிலே மிகவும் நண்பனாய் அருமையான காரியங்களைச் செய்துவந்து என்னோடே கலந்த உன்னைப் பெற்றுவைத்து இனி நழுவவிடுவேனோ? என்கையாலே, புருஷகாரம் முன்னாக வந்த இந்த ஸம்பந்தத்தைச் சேதநனாலும் இல்லைசெய்யமுடியாதென்பதற்கு அந்தப் பாசுரம் ப்ரமாணம்.]

158. (156-வது ஸூத்ரத்தில்) "ஸாக்ஷியோடுகூடினதாக வந்த இந்த ஸம்பந்தத்தை இருவராலும் இல்லை செய்யமுடியாது" என்றது—ஸாக்ஷியான புருஷகார விஷயத்தில் சேதந ஈச்வரர்களிருவர்க்குமுள்ள நித்ய பாரதந்திரியத்தைப் பற்றவாகையாலே இருவர்க்கும் புருஷகார விஷயத்திலுண்டான நித்ய பாரதந்திரியத்தில் ப்ரமாணம் காட்டுகிறார் மேல்—"கர்மணிவ்யுத்பத்தியில் ஸ்வரூப குணங்களால் வருகிற கர்த்ருஸங்கோசராஹித்யத்தை நினைப்பது" என்று. அதாவது — ஸ்ரீசப்தத்துக்குப் பலவித வ்யுத்பத்திகள் பண்ணும்போது, "ஸ்ரீங்—ஸேவாயாம்" என்கிற தாதுவில் "ஸ்ரீயதே" என்று பண்ணுகிற வ்யுத்பத்தி கர்மணி வ்யுத்பத்தி யெனப்படும். "ஸேவிக்கப்படாநின்றாள்" என்பது இதன் பொருள். சேஷத்வமாகிற ஸ்வரூபத்தால் சேதநனுக்கு இவள் விஷயத்திலுண்டான ஸேவையும் ப்ரணயித்வ

1. திருவாய்மொழி. 1. 7. 8.
2. திருவாய்மொழி. 10. 10. 7.

மாகிற குணத்தால் ஈச்வரனுக்கு இவள் விஷயத்திலுண்டான ஸேவையும் அவிச்சிந்நமாய்ச் செல்லுகையாலே இப்படி இவ்விஷயத்தில் இரண்டு தலைக்குமுண்டான பாரதந்திரியத்தை இங்கே நினைப்பிதென்றபடி.

159. இப்படியிருக்கையால் இப்புருஷகாரமானது --- அஜ்ஞாநிகள், ஜ்ஞாநாதிகர், பக்தி பாவசர் என்று மூவகைப்பட்ட ப்ரபந்நாதிகாரிகளுக்கும் அவச்யம் வேண்டும். குற்றத்தைத் தனிக்கை முதலானவற்றுக்குப் புருஷகாராந்வயம் வேணுமிறே.

(அன்றியே;) இப்புருஷகாரமானது அநந்ய ப்ரயோஜநராய் ப்ரபத்தி பண்ணுமதிகாரிகட்கு மாத்திரமேயல்ல; ப்ரயோஜநாந்தரபரராய் ப்ரபத்தி பண்ணுகிற ஐச்வர்ய கைவல்ய பகவச்சரணார்த்திகளான மூவர்க்கும் தங்கள் தங்கள் இஷ்டம் தலைக்கட்டுவதற்காக ஈச்வரனை உபாயமாக ஸ்வீகரிக்குமளவில் இவர்கள் குற்றங்களைப் பொறுத்து அவன் அங்கீகரிக்கும்படி பண்ணுகைக்குப் புருஷகாரம் அவச்யம் வேண்டுமென்றதாகவுமாம்.

160. சேஷியானவன் போகதசையில் தனது வ்யாமோஹத்தாலே சேதநன் பக்கல் மிகவும் தாழநின்று பரிமாறுமளவில், "நாம் சேஷபூதரன்றோ; நம் சேஷத்வத்தை நோக்கவேண்டாவோ" என்று கைச்யாறுஸந்தாநத்தாலே இறாய்த்து, தனக்குத்தான் தேடிக்கொள்ளுகிற சேஷத்வமாகிற நன்மையானது—நெடுநாள் "ஸ்வதந்த்ரோஹம்" என்றிருந்த தீமைபோலே அவனுடைய போகத்துக்கு ப்ரதிபந்தகமாயிருக்கும்.

161. சேஷியினுடைய விருப்பத்துக்கு உடலாய் ஆத்மாவுக்கு அலங்காரமாயிருக்கிற சேஷத்வம் போகவிரோதியாக எப்படி ஆகுமென்னில்; ஸ்திரீகள் அழகுக்காக இட்டுக்கொள்ளும் சட்டையானது நாயகனுடைய உகப்புக்கு இலக்காய் அவளுக்கு அலங்காரமுமாயிருந்ததேயாகிலும் போகதசையில் ஆலிங்கநத்திற்கு விரோதியாகிறப்போலே இந்த சேஷத்வமும் போகவிரோதியாகக் குறையில்லை.

162. அழகுக்கு உடலானது அநுபவத்துக்கு விரோதியாமென்னுமிடம் ப்ரமாணத்தாலும் ஸித்திக்கும்; "హారోపి నార్పితః కణ్ఠే స్పర్శసంరోధభీరుణా" ["ஹாரோபி நார்ப்பித: கண்டே ஸ்பர்சஸம்ரோதபீருணா"] என்றாரிறே சக்ரவர்த்தி திருமகனார். அதாவது—ஸம்ச்லேஷகாலத்தில் அணைக்கைக்கு விரோதியாமென்னுமச்சத்தாலே பிராட்டி திருக்கழுத்தில் ஒரு முத்துவடங்கூட அணிவதில்லை என்றபடி.

163. ஆனால் பின்னை பாரதந்திரியந்தான் நல்லதோவென்னில்; கீழ் "நன்மை" என்கிற சொல்லாலே சொல்லப்பட்ட சேஷத்வமானது கீழ்ச்

சொன்னபடியே கைச்யாநுஸந்தாநத்தாலே பின்வாங்குகைக்கு உறுப்பாய்க் கொண்டு எப்படி போகவிரோதியாயிருக்குமோ, அப்படியே போகதசையில் அவனுக்கு எதிர்விழி கொடாமல் அசித்துப்போலே கிடக்கைக் குறுப்பான வெறும் பாரதந்திரியமும் எம்பெருமானுடைய போகத்துக்கு விரோதியாயிருக்கும்.

164. ஆத்மாவுக்கு அந்தரங்க நிரூபக குணமாயிருக்கிற சேஷத்வ பாரதந்திரியங்கள், கீழ்ச்சொன்னபடி பாராநுபவத்துக்கு விலக்காகிறாப்போலே—இவன் நிர்ப்பந்தித்துப் பண்ணுவித்துக்கொள்ளுகிற ப்ரக்ருதி ஸம்பந்த நிவ்ருத்தியும் சரம சரீரத்தோடே சிறிது நாள் வைத்து அநுபவிக்க இச்சிக்கிற அவனுடைய அநுபவத்துக்கு விலக்காம்.

165. ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தமாகிற தோஷம் கழிந்தால் ஆத்ம ஸ்வரூபம் மிகவும் பரிசுத்தமாய் போக்யமாயிருக்குமன்றோ; ஆனபின்பு, ப்ரக்ருதி ஸம்பந்த நிவ்ருத்தி அநபிமதமாகவும் தோஷம் அபிமதமாகவும் இருக்குமோ வென்னில்; --லோகத்தில் விஷய ப்ரவணராயிருப்பார்க்கு அபிமத விஷயத்தினுடைய ஔஜ்ஜ்வல்யஹேதுவான ஆபரணம் அநபிமதமாய் மாலிந்ய ஹேதுவான அழுக்கு அபிமதமாயிராநின்றதிறே; அதுபோலக் கொள்க.

166. (இது லௌகிகத்தில் மாத்திரமன்றிக்கே பிராட்டிவிஷயத்தில் பெருமாளுக்கும் இப்படியிருந்தமைக்கு ஸூசகமானதொரு வார்த்தை ஸ்மரிப்பிக்கப்படுகிறது.) ராவண ஸம்ஹாரமானபிறகு பிராட்டி பெருமாளைக் காண நின்றபோது ஸ்நாநம் செய்து வந்தது பெருமாள் திருவுள்ளத்துக்கு அநபிமதமாயிருந்ததிறே, "దీపో నేత్రాతురస్యేవ ప్రతికూలాసి మే ధ్రువమ్॥" "தீபோ நேத்ராதுரஸ்யேவ ப்ரதிகூலாஸி மே த்ருவம்" என்றிறே பெருமாளுடைய வார்த்தை. [பத்துமாஸம் ராவணபவநத்திலேயிருந்த பிராட்டி "சிறையிருந்த வேஷத்தோடே சென்று காணவேண்டுமேயன்றி ஸ்நாநம் செய்து நிற்கலாகாது" என்றிருக்கவேண்டியிருக்க, அப்படி இராமல் (பெருமானுடைய உட்கருத்தையுமறியாமல்) சடக்கெனத் திருமஞ்சனம் பண்ணி வந்தது அழுக்குக்கோலங்காண விரும்பியிருந்த பெருமாளுக்கு ரோஷ ஹேதுவாயிற்றென்றுணர்க.]

167. இப்படி அபிமத விஷயத்தில் அழுக்கை உகப்பதுபோல, விவேகிகள் அழுக்குடம்பு என்று கழிக்கிற இந்த தேஹத்தை ஈச்வரன் விரும்பக் கண்ட விட முண்டோ வென்னில்; உண்டு; திருவாய்மொழியில் * "வஞ்

திருவாய் மொழி 10, 7, 1.

சக் கள்வன்" என்று தொடங்கி *"மங்க வொட்டு" என்னுமளவாக ஆழ்வார் தம்முடைய திருமேனியிலே எம்பெருமான் மிக விரும்பி அநுபவித்தபடிகளையும், அதுவுந் தவிர இத்திருமேனியோடே தம்மைத் திருநாட்டிலே கொண்டுபோவதாக அவன் பேராசை கொண்டிருக்கிறபடியையும் கண்டு 'பிரானே இப்படி நீ செய்யலாகாது' என்று நிர்ப்பந்தித்து இதனுடைய தோஷத்தை அவனுக்கு அறிவித்து, இப்படி ஹேயமான இவ்வுடல் இவ்விடத்திலேயே மங்கும்படி இசைய வேணுமென்று கால்கட்டி அவன் இதை விடுவித்துக் கொண்டுபோம்படி வருந்தி இசைவித்துக்கொண்டபடியையு மருளிச் செய்தாரிறே ஆழ்வார்.

168. அபிமத விஷயத்தில் அழுக்கை விரும்புவதுபோல் மாத்திரமல்லாமல் இவனுடைய ஞான பரிமளம் இவ்வுடலில் கமழ்கின்றமையாலும் அதைப்பற்றியும் எம்பெருமான் இவ்வுடலை ஆதரிப்பன்;— மணத்தின் வாசியை அறிந்து குருவேர் சூட்டிக்கொள்பவர் மண்ணை உதறிவிட்டால் மணம் குறைந்துவிடுமென்று மண்பற்றைக் கழற்றாமல் சூடுவதுபோல, பரமபோகியான எம்பெருமானும் ஞானியானவிவனை விரும்பி யநுபவிக்கும்போது இவனுடைய ஞான மணமெல்லாம் தோற்றும்படியிருக்கிற சரீரத்தோடு கூட விரும்புவன்.

169. ‡"எந்நாள் யானுன்னை யினிவந்து கூடுவன்" என்றும் $"கூவிக் கொள்ளுங்கால மின்னங் குறுகாதோ" என்றும் சொல்லிக் கதறும்படி ஸம்ஸாரத்தில் அடிக் கொதித்து, பகவதநுபவத்தில் பெருவிடாய்ப் பட்டு அளவிறந்த ஆர்த்தி விளைந்தவனுடைய சரீரம் இந்நிலத்தில் சிலநாள் தங்கியிருப்பதற்குக் காரணம் அவனுடைய ப்ராரப்த கரும மென்ன முடியாது; "ஸர்வ பாபேப்யோ மோக்ஷ யிஷ்யாமி" என்று எம்பெருமான் தானே சோதி வாய் திறந்து சொன்னபடியாலே. ஆகையால் இவனுடைய சரீரம் இங்கிருப்பதற்குக் காரணம் எம்பெருமானுடைய இச்சா மாத்திரமேயாம்.

170. திவ்ய தேசங்களெல்லாவற்றிலும் எம்பெருமானுக்கு எவ்வளவு அபிநிவேசமுண்டோ அவ்வளவு அபிநிவேசம் ஞானியினுடைய சரீரத்தில் அவனுக்கு உண்டென்பது †"திருமாலிருஞ் சோலை மலையே திருப்பாற்கடலே யென் தலையே" என்ற திருவாய்மொழிப் பாசுரத்தில் விளங்கும்.

171. திவ்ய தேசங்களிற் காட்டிலும் ஞானிகளுடைய சரீரத்தில் எம்பெருமான் பண்ணும் அபிநிவேசத்திற்கு வாசியுமுண்டு; எம்பெருமான் திவ்ய

* திருவாய்மொழி 10, 7, 10. ‡ திருவாய்மொழி 3, 2, 1.
$ ஷை 6, 9, 9. † ஷை 10, 7, 8.

தேசங்களில் விரும்பி எழுந்தருளியிருப்பது தக்க உபாயங்களாலே சேதநரை அகப்படுத்திக் கொள்ளுகைக்காகையாலே அந்த திவ்ய தேசவாஸம் ஸாதநம்; இச்சேதநன் திருந்தி இவனுடைய ஹ்ருதயத்தினுள்ளே தான் வஸிக்கப் பெற்ற விது அத்திவ்ய தேசவாஸமாகிற க்ருஷியின் பயனாகையாலே ஞானிக ளிடத்தில் வாஸமே பரமப்ரயோஜநம். [*"மலைமேல் தான் நின்று என் மனத்து ளிருந்தானை" ‡"பனிக் கடலுள் பள்ளி கோளைப் பழகவிட் டோடி வந்து என் மனக் கடலுள் வாழவல்ல மாய மணாளன்" இத்யாதி பாசுரங் களில் இவற்றின் ஸாதந ஸாத்யத்வங்கள் நன்கு விளங்கும்.]

172 ஆழ்வார் போல்வாருடைய ஹ்ருதயத்திலே எம்பெருமானுக்கு வாஸம் ஸித்தித்துவிட்டால் திருப்பாற்கடல் பரமபதம் முதலான விடங்க ளில் அவனுக்கு ஆதரம் மட்டமாம் என்பது "கல்லுங் கனைகடலும் வைகுந்த வானாடும், புல்லென் றொழிந்தன கொல் ஏபாவம்—வெல்ல நெடி யான் நிறங்கரியான் உள்புகுந்து நீங்கான், அடியேனதுள்ளத்தகம்." [பெரிய திருவந்தாதி.] என்ற பாட்டில் விளங்கும்.

173. "என்னுடைய ஹ்ருதயத்திலே புகுருகைக்கு பாலாலயம் போன்றிருந்த திருப்பாற்கடல் முதலியவற்றில் ஆதரத்தைக் குறைத்துக் கொள்ளக்கூடாது; அவற்றைக் கைவிடக் கூடாது" என்று சேதநன் எம் பெருமானை நோக்கிப் பிரார்த்திக்க வேண்டும்படியாகும். $"வெள்ளத் திளங்கோயில் கைவிடேல்" என்ற பூதத்தாழ்வாருடைய பாசுரங் காண்க.

174. பரமபதம், திருப்பாற்கடல், அர்ச்சாவதாரங்கள் முதலிய ஸ்தா னங்களிற் காட்டிலும் சேதநருடைய ஹ்ருதயமே எம்பெருமானுக்குப் பரம புருஷார்த்தமாகில், பரமபதாதிகளை எம்பெருமான் விட்டுவிட வேண் டாவோ? அவற்றையும் உகந்து வர்த்திப்பதற்கு ஹேது என்னென்னில்; எம்பெருமான் றனக்கு ப்ராப்ய பூதனான சேதநன் †"கண்டியூர் அரங்கம் மெய் யம் கச்சிபேர் மல்லை யென்று மண்டினார்" என்கிறபடியே உகந்திருக்கும் படியான ஸ்தலங்கள் என்கிற காரணத்தாலும், "இத்தேசங்களில் வாஸ மன்றோ நமக்கு சேதந லாபத்தைத் தந்தது" என்கிற நன்றி புணர்ச்சியா லும் அவனுக்கு அவ்வோ தேசங்கள் அபிமதங்களாயிருக்கும்.

175. நம் தோஷங்கள் கழிவதானது ஸ்வரூப ப்ரகாசத்திற்குக் காரணமாயிருந்தாலும் தோஷங்களையே போக்யமாக விரும்பும் எம்பெரு

* திருவாய்மொழி 10, 4, 4. ‡ பெரியாழ்வார் திருமொழி 5, 4, 9.
$ இரண்டாந் திருவந்தாதி 54. † திருக்குறுந்தாண்டகம் 19.

மாநுக்கு அபிமதமல்லாமையாலே அந்த தோஷ நிவ்ருத்தியானது எப்படி பாரநுபவத்துக்கு விரோதியாகிறதோ அதுபோலே பாரதந்த்ரியமும் பாரநுபவத்துக்கு விரோதியாகிறது.

176. காமிநியானவள் தன் உடம்பிலழுக்கைக் கழித்து போகத்திலே அந்வயிக்க விரும்புவது போல, ஸ்வத: பரிசுத்தமான ஆத்ம ஸ்வரூபத்துக்கு வந்தேறியான தோஷத்தைக் கழித்து சேஷிக்கு போக்யமாக விநியோகப் படவேணுமென்று தானுகவே ஒரு நிர்ப்பந்தம் வைத்துக்கொண்டு இச்சேதநன் பண்ணுவித்துக்கொள்ளுகிற 'தோஷ நிவ்ருத்தி தானே தோஷத் தோடே தன்னை புஜிக்க நிற்கிற பரம புருஷனுடைய போகத்துக்கு விலக் காகையாலே தோஷமாகுமிறே.

177. எம்பெருமானை யொழியத் தான் தனக்கு நன்மை தேடிக் கொள்வது தப்பு; எம்பெருமானே நமக்குத் தேடித் தரும் நன்மைதான் உபாதேயம் என்ற கருத்தை உள்ளடக்கிப் பிள்ளான் அருளிச் செய்யும் வார்த்தை ஒன்றுண்டு:— "தன்னால் வரும் நன்மை விலைப்பால்போலே; அவனால் வரும் நன்மை முலைப்பால்போலே" என்று. தன் முயற்சியாலே தான் தனக்கு உண்டாக்கிக்கொள்ளும் நன்மையானது விலைகொடுத்து வாங்கின பால்போலே ஔபாதிகமுமாய் விரஸமுமாய் அப்ராப்தமுமாயிருக் கும். ஸ்வாமியான எம்பெருமான்தானே "இவனுக்கு இது வேணும்" என்று விரும்பி உண்டாக்கும் நன்மையானது முலைப்பால் போலே நிருபாதிகமுமாய் ஸரஸமுமாய் ப்ராப்தமுமாயிருக்குமென்றபடி.

178. [எம்பெருமானைத் தவிர்த்துத் தான் தனக்கு நன்மை தேட முயன்றால் தனக்கு விநாசமே பலிக்கும்.] ப்ராப்தனுமாய் ஆப்தனுமான வன் இச்சேதநனுக்கு நன்மை தேடவேண்டியிருக்க அதுக்கு எதிர்த்தட் டாகத் தான் தனக்கு ஸ்வோஜ்ஜீவநார்த்தமான நன்மை ஸம்பாதிக்கையா வது எப்படியிருக்கிறதென்றால், ஒரு சிறு குழந்தையை ரக்ஷகரான தாய் தந்தையர் கையில் நின்றும் பலாத்காரமாக வாங்கி, கொலைக்குக் கூசாதே கொன்று மாம்ஸங்களோடே கலந்து விற்றுவிடும் ஆட்டுவாணியன் கையிலே "இக்குழந்தையைப் பார்த்துக்கொள்" என்று கொடுக்குமாபோலே யிருப் பதாய்த்து. [இத்தால், ஸர்வேச்வரனே ரக்ஷகன், தான் தனக்கு நாசகன் என்பது சொல்லப்பட்டது]

179. தானே தனக்கு நாசகனாவனோ வென்னில்; எம்பெருமான் இச்சேதநனை உய்விப்பதற்கு ஸமயம் எதிர்பார்த்துக்கொண்டிருப்பவனாகை யாலே இவனுடைய விநாசத்துக்கு அவ்வெம்பெருமான் ஒருநாளும் காரண மாகமாட்டான்; தன்னை நசிப்பித்துக்கொள்ளுவான் தானேயாவன்.

180. சேதநன் தன்னைத் தானே நசிப்பித்துக்கொள்ளுகையாவது என்னென்னில், அஹங்கார யுக்தனாயிருக்கையும் சப்தாதி விஷயங்களை விரும்புகையுமாம்.

181. அஹங்காரத்தின் கொடுமை சொல்ல முடியாது. தீயானது தான் பட்டவிட மெங்கும் சுட்டு உருவழிக்குமாபோலே இவ்வஹங்காரமும் ஆச்ரயாச்ரயாய் ஸ்வரூபத்தை நேராக உருவழித்துவிடும்.

182. "ந காமகலுஷம் சித்தம் மம தே பாதயோஸ் ஸ்திதம்—" இத்யாதி ஜிதந்தாச்லோகத்திலும், "நஹி மே ஜீவிதேநார்த்தః" இத்யாதி ஸ்ரீராமாயணச்லோகத்திலும், "ந தேஹம் நப்ராணாந்" இத்யாதி ஸ்தோத்ரரத்நச்லோகத்திலும் "எம்மாவீட்டுத் திறமும் செப்பம்" என்ற திருவாய்மொழிப் பாசுரத்திலும் அஹங்கார கார்யம் சொல்லப்பட்டமை காண்க.

183. அஹங்காரத்தின் கொடுமை தெரிந்தது; இனி விஷயங்களின் கொடுமை எப்படிப்பட்டதென்னில்; ப்ரதிகூல விஷயமென்றும், அநுகூல விஷயமென்றும் விஷயம் இருவகைப்படும். ப்ரதிகூல விஷயமாவது—லோக விருத்தமாயும் நரக ஹேதுவாயு மிருக்கிற நிஷித்த விஷயம். அநுகூல விஷயமாவது —லோகவிருத்தமுமல்லாமல் நரக ஹேதுவுமல்லாமல் விசிஷ்ட வேஷத்துக்கு அநுகூலமாயிருக்கிற விஹித விஷயம். இவற்றுள், ப்ரதிகூல விஷயஸ்பர்சமானது விஷஸ்பர்சம்போலேயாம்; அநுகூல விஷயஸ்பர்சமானது விஷங் கலந்த சோற்றை யுண்பதுபோலேயாம். [ஒன்றில் ப்ராதிகூல்யம் ஸ்பஷ்டமாயிருக்கும்; மற்றொன்றில் மறைந்திருக்கும் என்றபடி.]

184. இப்படி விநாச ஹேதுக்களான விஷயங்களிலே ஊன்றி ஸுகமடைய நினைப்பதானது, தண்ணீர் குடித்து தாஹம் தீரவேண்டியவன் ப்ரமத்தினாலே அக்நிஜ்வாலையை விழுங்கி தாஹம் தீர நினைப்பதுபோலவும், ஸூர்ய கிரணங்களாலே மிகவும் தபிக்கப்பட்டவன் அந்தத் தாபத்தை ஆற்றுகைக்காக கோபத்தோடு படத்தை விரித்து நின்றுடுகிற பாம்பின் நிழலிலே யொதுங்க நினைப்பது போலவுமாம்.

185. எம்பெருமானை அநுபவிப்பதொன்றிலேயே ஊன்றின நெஞ்சுடையனாய் அவனுடைய குணாரஸத்திலே நைநது விஷயாந்தரங்களின் பேர் காதில் விழுந்தாலும் பரிதபிக்கும்படி மருதுப்ரக்ருதியாயிருக்குமவன் அநந்ய போகத்வமாகிற ஸ்வரூபத்தைக் கெடுக்க வல்ல விஷயங்களைக் கண்ணால் கண்ட மாத்திரத்திலே ஏங்கி முடிந்து போவன்; எப்படிபோல வென்றால்; "அசுணமா" என்கிற ஒரு பறவையானது மிகவும் இனிதான வொரு பாட்டைக் கேட்டு அதனால் நெஞ்சு நீர்ப்பண்டமாய் இளகியிருக்கிற நிலை

மையில் மிகக் கொடிய பறை அடிக்கப்பட்டு அதன் ஒலி அப்பறவையின் காதில் விழுந்தால் உடனே அது மாண்டு போவதுபோல.

186. *"ஆவி திகைக்க ஐவர் குமைக்கும் சிற்றின்பம், பாவியேனைப் பல நீ காட்டிப் படுப்பாயோ" என்ற அருளிச் செயலை நோக்கினால், விஷயாந்தரங்களின் காட்சியே ஞானிகளை முடிக்க வல்லது என்னுமிடம் விளங்கும்.

187. விஷயங்களினுடைய தோஷங்களையும் ஸ்வரூப விரோதத்தையும் அறியாமல் அவற்றை ஆசைப்பட்டு மேல் விழுகிறவன் வெறும் நாஸ்திகனோடு ஒப்பன்; விஷயங்களின் தோஷங்களையும் ஸ்வரூப விரோதத்தையும் அறிந்துவைத்தே அவற்றை விரும்பி மேல்விழுகிறவன் ஆஸ்திக நாஸ்திகனோடொப்பன். [சாஸ்த்ரத்தில் ப்ராமாண்ய புத்தி இல்லாமல் தான் தோன்றியாகச் செய்து திரிகிறவன்—வெறும் நாஸ்திகனெனப்படுவன். சாஸ்த்ரங்களை ப்ரமாணமாக இசைந்து ஆஸ்திகனென்று சொல்லத் தக்கவனும் அந்த சாஸ்த்ர வரம்பில் அடங்காமல் தோன்றினபடியே செய்து திரிவது பற்றி நாஸ்திக ஸமனும் இருப்பவன் ஆஸ்திக நாஸ்திகனெனப்படுவன்.]

188. இவ்விருவர்கட்கும் வாசியுண்டோவென்னில்; உண்டு;—சாஸ்த்ரமே இல்லையென்றெண்ணி மனம்போனபடி செய்து திரியும் கேவல நாஸ்திகனுக்கு சாஸ்த்ரங்களில் ஆஸ்திக்யம் பிறப்பதற்கிடான உபதேசங்களைப் பண்ணி விதி நிஷேதங்களுக்கு வசப்படும்படி அவனை ஒருகால் திருத்த முடியும்; சாஸ்த்ரங்களை அறிந்துவைத்தே பாவங்களுக்கு அஞ்சாமல் நாஸ்திகனைப்போலே மனம் போனபடி செய்து திரிகிறவனுக்குச் சொல்லித் தெரிவிக்கவேண்டிய தொன்றுமில்லாமையாலே அவனை உபதேசத்தாலே ஒரு நாளும் திருத்த முடியாது.

189. அஹங்காரமும் விஷய ப்ராவண்யமுமாகிற இவை யிரண்டும் தானான தன்மையாலே நின்று கெடுக்குமளவேயன்று; பாகவதாபசாரமாகிற பெரிய அநர்த்தத்தையும் விளைத்து ஸ்வரூபத்தைக் கெடுக்கும்.

190. பாகவதாபசாரம் ஸ்வரூபத்தைக் கெடுக்குமாகில், பாகவதாபசாரமே போதுபோக்காயிருக்கும் எத்தனையோ பேர்கள் நாமரூபங்களையுடையராய்க் கொண்டு திரியக் காண்கிறோமே, இது எங்ஙனே யெனில்: வெந்துபோன துணியையொப்பர் இவர்கள். துணியானது உருவம் குலையும்படி வெந்திருக்கச் செய்தேயும் உருவுள்ளது போலத் தோற்றியிருக்கும்; அப்படியே இவர்களும்.

திருவாய்மொழி 6, 9, 9.

191. *தட்டி மடித்திருக்கிற துணி மொத்தமும் வெந்திருக்கச் செய்தேயும் *உண்டையும் பாவும் முன்பு போலவே ஒத்திருக்கும்; ஒரு காற்று வந்து சிதறவடித்தவாறே உருக்காண வொண்ணாதபடி பாறிப் பறந்து போம். அப்படியே, பாகவதாபசாரமாகிற நெருப்பினால் வெந்தவர்கள் நாமரூபங்களோடே கூடியிருந்தாலும் எம்பெருமானுடைய நிக்ரஹமாகிற காற்று அடிக்கும்போது ஒழிந்திடுவரென்று கொள்க.*

192. *பாகவதாபசாரப்பட்டால் எம்பெருமான் ஸஹியாமல் தண்டிப்பானென்பதற்கு ஆப்த வசநமும் ஒன்றுண்டு;—* "ஈச்வரன் அவதரித்துப் பண்ணின ஆனைத் தொழில்களெல்லாம் பாகவதாபசாரம் பொறாமை" *என்று நஞ்சீயரருளிச் செய்வர். அதாவது—ஸங்கல்பத்தாலேயே எல்லாவற்றையும் நிர்வஹிக்க வல்ல ஸர்வேச்வரன் தன் ஸ்வரூபத்தை மாற்றிக்கொண்டு பல யோனிகளிலும் பிறந்து இரணியன் இராவணன் முதலியவர்களைக் கையாலே தொட்டுக் கொன்றதெல்லாம்—ப்ரஹ்லாதன், மஹர்ஷிகள் முதலான பாகவ்த விஷயங்களில் அவ்வவர் பண்ணின அபசாரம் ஸஹிக்க முடியாததாகையாலே "இவர்களை ஸங்கல்ப மாத்ரத்தால் அழிப்பது போராது, கை தொட்டுச் சித்ரவதை பண்ணவேணும்" என்ற எண்ணத்தினாலாம்.*

193. "யா ப்ரீதிர் மயி ஸம்வ்ருத்தா மத்பக்தேஷு ஸதாஸ்து தே— அவமாநக்ரியா தேஷாம் ஸம்ஹரத்யகிலம் சுபம்." *என்று எம்பெருமான் தானே அருளிச் செய்தான். (இதன் பொருள்:— என்பக்கல் வைக்கும் அன்பு என் அடியவர்கள் பக்கலிலும் ஆகுக; அவர்களிடத்தில் அபசாரப்படுவது எல்லா நன்மைகளையும் குலைத்துவிடும்.)*

194—196. *பாகவதாபசாரம் ஒருவிதமல்ல; அவர்களுடைய பிறப்பை நிரூபித்தல், அறிவை நிரூபித்தல், ஆசாரத்தை நிரூபித்தல், தேஹ நிலைமையை நிரூபித்தல், உறவினரை நிரூபித்தல், இருப்பிடத்தை நிரூபித்தல் என்றிப்படி பலபடிப்பட்டிருக்கும். நிஹீந குலங்களிலே பிறந்த பாகவதர்களை பகவத் ஸம்பந்தத்தால் வந்த மேன்மை பாராதே பிறப்பையே பார்த்து அவமதிக்கை இவ்வபசாரங்களுள் ஒன்று. எம்பெருமானுடைய அர்ச்சாவதாரத் திருமேனியில் ¶ உபாதாந த்ரவ்யத்தை நிரூபிப்பதிற்காட்டிலும் இந்த பாகவத ஜந்ம நிரூபணம் மிகவும் கொடிது.*

* உண்டை—குறுக்கிழை; பாவு—நெட்டிழை.

¶ *சிலை, லோஹம் முதலியவற்றில் எந்த வஸ்துவைக்கொண்டு விக்ரஹம் நிருமிக்கப்படுகிறதோ, அந்த வஸ்து உபாதாந த்ரவ்யமெனப்படும்.*

197. "அர்ச்சாவதாரோபாதாநம் வைஷ்ணவோத்பத்திசிந்தநம்— மாத்ருயோநி பரீக்ஷாயாஸ் துல்யமாஹுர் மநீஷிண:" என்று—அர்ச்சாவதாரத்தில் உபாதாநத்ரவ்ய நிரூபணத்தையும் பாகவத ஜந்ம நிரூபணத்தையும் மாத்ருயோநி பரீக்ஷைக்கு ஸமமாக சாஸ்த்ரம் சொல்லா நின்றதேயாகிலும் பாகவத ஜந்ம நிரூபணமென்பது அதிற்காட்டிலும் மிகவும் கொடியதேயாம.

198. இவ்வபசாரமுண்டானபோதே கர்ம சண்டாளத்வம் வந்துவிடும்; இதற்கு த்ரிசங்குவே த்ருஷ்டாந்தம்.

199. பிறவிச் சண்டாளனுக்கு அந்த ஜந்மத்திலேயோ மறு ஜந்மத்திலோ பகவத் கடாக்ஷம் பெற்று பாகவதனாகைக்கு உரிமையுண்டு; பாகவதாபசாரமாகிற கருமத்தாலே சண்டாளனாகும் பாவிக்கு அந்த யோக்யதையுமில்லை.

200. அதற்குக் காரணமேதென்னில், பாகவதத்வமாகிற உயர்ந்த நிலத்திலேயேறி மிகக் கொடிதான பகவந் நிக்ரஹத்துக்கு ஹேதுவான பாகவதாபசாரத்தாலே அடியுண்டு கீழே விழுந்தவனாகையாலே.

201. பிறவியினாலும் அறிவினாலும் தாழ்ந்தவர்கள் அவற்றாலுயர்ந்தவர்கள் விஷயத்திலே அபசாரப்பட்டாலும் சரி; இவற்றாலுயர்ந்தவர்கள் இவற்றால் தாழ்ந்தவர்கள் விஷயத்திலே அபசாரப்பட்டாலும் சரி; எல்லாம் கொடியதே. "தாழ்ந்தவர்கள் தாம் அபசாரப்படக் கூடாது, உயர்ந்தவர்கள் அபசாரப்படலாம்" என்பதில்லை.

202. "அமரவோரங்கமாறும் வேதமோர் நான்குமோதித், தமர்களில் தலைவராய சாதியந்தணர்களேலும், நுமர்களைப் பழிப்பராகில் நொடிப்பதோ ரளவிலாங்கே, அவர்கள்தாம் புலையர்போலும் அரங்கமா நகருளானே!" என்ற திருமாலைப் பாசுரம் இதற்குப் பிரமாணமாம்.

203. இதற்குச் சில இதிஹாஸங்களும் கேண்மின்;— விச்வாமித்ரனிடத்தில் வித்யைகளையெல்லாம் அதிகரித்த காலவனென்னு மந்தணன் முடிவில் "குருதக்ஷிணை கொடுத்தாலொழிய நமக்கு இந்த வித்யைகள் நிலை நில்லா" என்றெண்ணி "அடியேன் என்ன தக்ஷிணை ஸமர்ப்பிக்கவேணும்?" என்று கேட்டான்; அதற்கு அவர் "நான் உன்னுடைய பக்தியினாலும் சிச்ருஷையினாலும் ப்ரஸந்நனாயினேன், எனக்கு நீ ஒன்றும் ஸமர்ப்பிக்கத் தேவையில்லை" என்றார். அப்படி அவர் பலகால் சொல்லியும் காலவன் கேளாமல் "ஏதாவதொரு தக்ஷிணை நியமித்தேயாகவேணும்" என்று நிர்ப்பந்திக்கவே, அவர் சீற்றங்கொண்டு "உடம்பெல்லாம் சந்திர மண்டலம்

போலே வெளுத்து ஒரு காது பச்சையாயிருக்கப்பெற்ற எண்ணூறு குதிரைகள் கொண்டு தா'' என்றார். காலவன் இதைக் கேட்டு வியாகுலனாய் என் செய்வதென்று சிந்திந்து, ஸர்வாபேக்ஷிதங்களையு மளிக்கவல்ல எம்பெருமானை உபாஸிக்க முயன்ற வளவிலே முன்பே யிவனுக்கு ஆப்தனாயிருந்த கருடன் வந்து முன்னின்றான்; அவனை இவன் ஸ்தோத்ரம் பண்ணி, தன் வியாகுலத்தைச் சொல்லி இதற்கென்ன செய்யலா மென்று கேட்க; "உன்னை நான் சுமந்துகொண்டு இப்பூமண்டலமெங்கும் திரிகிறேன், இருவருமாய்த் தேடிப் பார்க்கலாம் வா'' என்றான் கருடன். அப்படியே இருவருமாய்த் திரியும்போது மேல் ஸமுத்ரத்தில் ரிஷப மென்னும் மலையின் மீது இளைப்பாற நின்றவளவிலே அங்கே வஸிப்பவளும் அறிவிற் சிறந்தவளுமான சாண்டில்யை யென்கிற ஒரு வைஷ்ணவியைக் கண்டு சென்று வணங்கி அவளால் ஸத்காரமும் பெற்று இவர்கள் அங்கே படுக்கும்போது "இப்படி விலக்ஷணையா யிருக்கிற இவள் விலக்ஷணமான வொரு திவ்ய தேசத்திலே வஸிக்கலாகாதா?'' என்று கருடன் நினைத்து, "இவளை இங்குநின்றும் ஒரு திவ்ய தேசத்திலே கொண்டுபோய் வைக்கக் கடவோம்'' என்றெண்ணி யிருக்கையில்—அந்த வைஷ்ணவி இருந்த இடத்தை இழிவாக நினைத்த இவ் வபசாரத்தாலே சிறகுகள் உதிர்ந்து ஒன்றும் செய்ய முடியாமற் போய்விட, இதைக் காலவன் கண்டு "மாநஸமாக ஏதேனும் அபசாரப் பட்டதுண்டோ?'' என்று கேட்க, அவன் உண்மையைச் சொல்லி அவளிடத்திலும் பொறுமை வேண்ட, அவளது அநுக்ரஹத்தாலே அவ்வபசாரம் நீங்கி முன்புபோலேயானான். (இக்கதை மஹாபாரதத்தில் உத்யோக பர்வத்தில் 112-ஆம் அத்யாயத்திலுள்ளது.)

பிள்ளைப்பிள்ளையாழ்வானென்கிற ஒரு சிஷ்யர்க்குக் கூரத்தாழ்வானருளிச் செய்ததொரு வார்த்தையுமுண்டு; பிள்ளைப் பிள்ளையாழ்வானென்பவர் ஆபிஜாத்யம் முதலியவற்றால் மேம்பட்டவராகையாலே பாகவத விஷயங்களில் விநயமில்லாமல் அபசாரப்பட்டுக்கொண்டே யிருப்பர்; ஆழ்வான் இதைக்கண்டு "ஐயோ! இவர்க்கு இந்த பாகவதாபசாரம் இவருடைய ஜ்ஞாநாநுஷ்டானங்களெல்லாவற்றையும் கீழ்ப்படுத்தித் தானே மேலாகி விநாசத்தை விளைத்திடுமே!, அதுக்கு வேலியிட்டு வைக்கவேணும்'' என்று திருவுள்ளம்பற்றி ஒரு புண்ய காலத்திலே நீராட்டமானபின் இவரை நோக்கி "எல்லாரும் தானம் பண்ணுகிற இக்காலத்திலே நீரும் நமக்கொரு தானம் பண்ண மாட்டீரோ?'' என்ன, அடியேன் எத்தை தானம் பண்ணுவது, எல்லாம் ஸ்வாமியினுடையதே யன்றோ'' என்ன; "அஃது இருக்கட்டும், மநோ வாக்காயங்கள் மூன்றாலும் பாகவதாபசாரப் படாமல் வர்த்திக்கக் கடவேன் என்று நம் கையிலே உதக தானம் பண்ணவேணும்'' என்று ஆழ்வான் அருளிச்செய்ய, அப்படியே இவரும் உதக தானம் பண்ணித்

தந்த பின்பு ஒரு நாள் பூர்வவாஸனையாலே பாகவதாபசாரப்பட நேர்ந்த வாறே "நாம் இனி முடிந்தோம்" என்று பயப்பட்டு அன்று ஆழ்வான் ஸந்நிதிக்கு விடை கொள்ள வெள்கித் தம் திருமாளிகையிலேயே இருந்து விட, இவர் வழக்கப்படி வருகிற காலத்தில் வரக் காணாமையாலே ஆழ்வான் இவர் திருமாளிகையிலே யெழுந்தருளி வினவியருள, அவர் தமக்கு மாநஸிகமாகப் பாகவதாபசாரம் நேர்ந்தமையை விண்ணப்பம் செய்து "காரணத்ரயத்தாலும் அபசாரம் விளையாதபடி இத்தேஹத்தோடு வர்த்திக்கை அரிதாயிருக்கின்றது!, என் செய்வேன்?" என்று திருவடிகளைக் கட்டிக்கொண்டு கிடந்து வருந்த "இத்தனை அநுதாபம் இவர்க்கு உண்டாயிற்றே!" என்று உகந்தருளி "மாநஸிகமான அபசாரத்திற்கு அநுதாபமுண்டாகவே ஈச்வரன் பொறுத்தருள்வன், ப்ரத்யக்ஷத்தில் ராஜதண்டனை கிடைக்கு மென்கிற பயத்தாலே காயிகமாக ஒருவரையும் நலியமாட்டீர்; இனி வாக் கொன்றையும் நன்றாகக் குறிக்கொண்டு இரும்" என்றருளிச் செய்தார்

204. ஒருவனுக்குப் பேறு கிடைக்க வேணுமானால் ஜ்ஞாநாநுஷ்டாநங்களில்லாவிட்டாலும் ஒரு பாகவதருடைய ஸம்பந்தம் கிடைத்ததாகில் அதுவே போதும் என்று ஏற்பட்டிருப்பதுபோல், ஜ்ஞாநாநுஷ்டாநங்கள் பரிபூர்ணமாக இருந்தாலும் பாகவதாபசார முண்டாகில் அதொன்றே விநாசத்துக்கு ஹேதுவாகு மென்பதும் சாஸ்த்ர ஸித்தம்.

205. "பேற்றுக்கு பாகவத ஸம்பந்தமே போரும், விநாசத்துக்கு பாகவதாபசாரமே போரும்" என்ற இவை யிரண்டிலும்—"பிறவியாலும் ஆசாரத்தாலும் உத்க்ருஷ்டரான பாகவதர்களோடுண்டான ஸம்பந்தமே பேற்றுக்கு ஹேதுவாகும், அவற்றால் நிக்ருஷ்டரானவர்களோடுண்டான ஸம்பந்தம் பேற்றுக்கு ஹேதுவாகாது" என்கிற நியதியும், "அவற்றால் உத்க்ருஷ்டரானவர்கள் விஷயத்தில் பண்ணும் அபசாரமே விநாசத்துக்கு ஹேதுவாம்; நிக்ருஷ்டரானவர் விஷயத்தில் பண்ணும் அபசாரம் அப்படி விநாசத்துக்கு ஹேதுவாகாது" என்கிற நியதியுமில்லை. ஜந்மமும் ஆசாரமும் எதுவாயினுமாகுக. பகவத் ஸம்பந்தமுடையவர்கள் பாகவதர்கள்; அவர்களுடைய ஸம்பந்தம் பேற்றுக்கு ஹேது; அவர்கள் திறத்திலபசாரம் இழவுக்கு ஹேது—என்றிவ்வளவே யுள்ளது.

206. இவ்விஷயம் நிஹீந குலத்திற் பிறந்த நம்பாடுவான் சரிதையிலும், உத்க்ருஷ்ட ஜாதியிற் பிறந்த உபரிசரவஸுவின் சரிதையிலும் காணலாம். சண்டாள யோநிற் பிறந்து பகவத் பக்தர்களில் தலைவனுயிருந்த நம்பாடுவான் தான் பாடின கைசிகமென்னும் பண்ணின் பலனை ஒரு ப்ராஹ்ம

ரக்ஷஸ்ஸுக்குக் கொடுத்து அதனை உஜ்ஜீவிப்பித்த விஷயம் கைசிகமாஹாத்மியத்தில் விசதம். தேவர்களாலும் முனிவர்களாலும் அநுவர்த்திக்கப்பட்டு மஹா வைபவ சாலியாய், தனது தவ வலிமையினால் பரிவாரங்களோடு கூட ஆகாயத்தில் திரியும் திறனுடையனான உபரிசரவஸு வென்கிற ஒரு அரசனிருந்தான்; ரிஷிகளுக்கும் தேவர்களுக்கும் யாகத்துக்குரிய பசு விஷயமாக விவாதம் நேர்ந்த காலத்து அவ்விரு வகுப்பினரும் ஸம்சயம் தீர்த்துக்கொள்ள இவ்வரசனிடம் வந்து தம் தம் பக்ஷங்களைச் சொல்லி வினவினபோது தேவர்கள் பக்கல் பக்ஷபாதத்தாலே அவர்கட்கு அநுகூலமாக முடிவு சொல்ல, ரிஷிகள் கோபித்து "இப்படி பக்ஷபாதியான நீ கீழே விழக் கடவாய்; இனிமேல் உனக்கு ஆகாச யாத்திரை இல்லையாகக் கடவது" என்று சபிக்க, அப்படியே அரசன் அதோகதி யடைந்துவிட்டானென்பது மஹா பாரதத்தில் மோக்ஷ தர்மத்தில் விசதம்.

207. சாஸ்த்ரங்களெல்லாம் ப்ராஹ்மண்யத்தைச் சிறப்பித்துச் சொல்லாநிற்க, பிறப்பால் வரும் மேன்மை உபயோகமற்றது என்றிப்படி சொல்லிவிடலாமோ வென்னில்; வேதங்களை ஓதி அவற்றின் பொருள்களையும் நன்குணர்ந்து எம்பெருமானைப் பெறுவதற்கு உறுப்பாயிருக்குந் தன்மையினாலேயே ப்ராஹ்மண்யம் சிறப்பித்துக் கூறப்படுகின்றதேயன்றி, எக்கேடு கெட்டிருந்தாலும் ப்ராஹ்மண்யம் சிறந்ததேயா மென்று எங்கும் சொல்லப்படவில்லை; ஆகவே எம்பெருமானைப் பெறுதற்குறுப்பான ப்ராஹ்மண்யந்தானே அவனை இழப்பதற்கு உறுப்பாகில் த்யாஜ்யமாகுமே யொழிய உபாதேயமாகுமோ?

208. உத்க்ருஷ்டமான பிறப்பும் அநுஷ்டானமுமே இழவுக்கு உறுப்பாய்விடில் நிக்ருஷ்டமான ஜந்மாநுஷ்டானங்கள் பேற்றுக்கு உறுப்பாக வழியுண்டோ? என்னில்; கேண்மின்; ஜந்மாநுஷ்டானங்களில் சிறந்தவர்களிலும் சிலர் பேறு பெறுகிறார்கள், சிலர் இழக்கிறார்கள்; இப்படியே, ஜந்மாநுஷ்டானங்களால் தாழ்ந்தவர்களிலும் சிலர் பெறுகிறார்கள், சிலர் இழக்கிறார்கள் —என்பதை நாம் சாஸ்த்ரங்களில் காண்கிறோம்; ஆகையாலே ஜந்மாநுஷ்டானங்களினுடைய சிறப்பும் தாழ்வும் பேற்றுக்கும் இழவுக்கும் உறுப்பன்று.

209. பின்னை எதுதான் உறுப்பென்னில்; எம்பெருமானுக்கே உரிய தொண்டராயிருக்கையாகிற பகவத் ஸம்பந்தம் பேற்றுக்கு உறுப்பு; அப்படிப்பட்ட பகவத் ஸம்பந்தமில்லாமை இழவுக்கு உறுப்பு.

210. உத்க்ருஷ்ட ஜன்ம முடையவர்களும் நிக்ருஷ்ட ஜன்மமுடையவர்களுமான இருவகுப்பினர்க்கும் பகவத் ஸம்பந்தமுண்டானால் அவ்விரு

வகுப்பினர்க்கும் பாகவதத்வம் துல்யமானதன்றோ; அத்தோடே உத்க்ருஷ்ட ஜன்மமுடையவன் நிக்ருஷ்ட ஜந்மமுடையவனிற் காட்டிலும் ஜந்மப்ரயுக்தமான சிறப்பையுமுடையவனன்றோ? என்னில்; உத்க்ருஷ்ட ஜந்மமென்றும் நிக்ருஷ்ட ஜந்மமென்றும் வ்யவஹரிக்குமவர்கள் ப்ரமத்தாலே ஒன்றை ஒன்றாக நினைத்து வ்யவஹரிக்கிறார்கள். சேஷத்வத்துக்கு அநுகூலமான ஜந்மம் எதுவோ அது உத்க்ருஷ்டம்; அங்ஙனல்லாத ஜந்மம் நிக்ருஷ்டம் என்னுமிவ்வளவே சாஸ்த்ரஸித்தம்: உத்க்ருஷ்ட ஜந்மாவாகில் ஸ்வதந்த்ர ஸித்தமான உபாயாந்தரங்களிலே இழிந்து அநர்த்தப்படுகைக்கு உடலாகவுங்கூடும்; தவிரவும், அவனுக்கு அஹங்கார யோக்யதை குறையற்றதாகையாலே, இயற்கையான நைச்யம் செயற்கையாகவேண்டிவருகின்றது நிக்ருஷ்ட ஜந்மாவுக்கு இக்குற்றங்கள் நேரிட ப்ரஸக்தி யில்லை; உபாயாந்தரத்தில் ப்ரவ்ருத்தி யோக்யதையும் அஹங்காரமும் இல்லாதபோது நைச்யம் ஜந்ம ஸித்தமாயிருக்கும்: ஆகையாலே உத்க்ருஷ்டமான நிக்ருஷ்ட ஜந்மமே ச்ரேஷ்டதமமாகும்.

217. இவ்வர்த்தத்திற்கு ப்ரமாணம் காண்மின்:—"శ్వపచోఽపి మహీపాల విష్ణుభక్తో ద్విజాధికః। విష్ణుభక్తివిహీనస్తు యతిశ్చ శ్వపచాధమః—ச்வபசோபி மஹீபால! விஷ்ணுபக்தோ த்விஜாதிகঃ—விஷ்ணு பக்தி விஹீநஸ்து யதிச்ச ச்வபசாதமঃ." என்பதாம். எத்தனையேனும் நிக்ருஷ்ட ஜந்மாவாயிருந்தானேயாகிலும் பகவத் பக்தனானவன் அந்தணனிற்காட்டில் அதிகன்; உத்க்ருஷ்ட ஜந்மாவான மாத்திரமன்றிக்கே உத்தமாச்ரமியாயிருந்தானேயாகிலும் பகவத் பக்தி யில்லாதவனவில் சண்டாளனிற்காட்டில் தண்ணியன்—என்று வர்ணாச்ரமங்களில் சரக்கறுத்து பகவத் ஸம்பந்தமே உத்கர்ஷ ஹேதுவாகச் சொல்லிற்று.

218. ஆக, நிக்ருஷ்ட ஜந்மம் இன்னதென்றும் உத்க்ருஷ்ட ஜந்மம் இன்னதென்றும் நிச்சயிக்கப்பட்டது; அதில் நிக்ருஷ்ட ஜந்மத்தால் வந்த தோஷம் எத்தாலே தணியுமென்னில்; விலக்ஷணரான ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்களின் ஸம்பந்தத்தாலே தணியும்.

219. விலக்ஷணருடைய ஸம்பந்தமுண்டாவதற்கு தன்னுடைய ஜன்மத்திலுள்ள தோஷம் கழியவேண்டுவது அவசியம்.

220. ஜந்மத்துக்குக் கொத்தையாவது ஆபிஜாத்யம் முதலியவற்றாலுண்டாகும் அஹங்காரம்; அந்த அஹங்காரமில்லாத விலக்ஷண ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் விஷயத்தில் பண்ணும் அநுவர்த்தந விசேஷம் அதற்குப் பரிஹாரம் என்பது "பழுதிலா வொழுகல்" என்கிற திருமாலைப் பாசுரத்தில் விசதம்.

221. ஜந்மக் கொத்தை கழிந்து விலக்ஷணரோடே ஸம்பந்தமுண்டாகவே இவனும் விலக்ஷணனாய்விடுவனோவென்னில்; ஆம்; வேதகப் பொன் போலேயன்றோ இவர்களோடுண்டான ஸம்பந்தம் (பல ஸித்தௌஷதங்களையிட்டுப் பலகாலுருக்கி குளிகையாகப் பண்ணி ரஸவாதிகள் கையிலிருக்கும் பொன்—வேதகப் பொன்; அது ஸ்பர்சமாத்திரத்தாலே இரும்பைப் பொன்னாக்கும். அதுபோலே விலக்ஷணருடைய ஸம்பந்தம் நிக்ருஷ்ட ஜந்மத்தால் வந்த தோஷத்தைப் போக்கி இவனையும் விலக்ஷணனாக்கிவிடும்.

222—223. இப்படிப்பட்ட விலக்ஷண ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்களை ஆசார்ய துல்யராகவும் தன்னையும் ஈச்வரனையுங் காட்டிலும் மேற்பட்டவர்களாகவும் நினைக்கவேணும்.

224. ஆசார்யரோடு துல்யராக ஒருவரையும் நினைக்கக்கூடாதென்றிருக்க இவர்களை ஆசார்ய துல்யராக எப்படி நினைக்கலாமென்னில்; "ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்களைக் கண்டால் நம்மைக் கண்டாற்போலே காணும்" என்று ஆசார்யன் உபதேசிக்குமதுவே இதற்கு மூலம்.

225. ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்கள்பக்கல் பிறப்பு முதலியவற்றை யிட்டுத் தாழ்வு நினைப்பது அபசாரமானாற்போலே கௌரவித்து நினையாதொழிகையும் அபசாரமாய்த் தலைக்கட்டும்.

226. இவ்விஷயம் இதிஹாஸ புராணங்களிலும், 1. "பயிலுஞ் சுடரொளி" 2. "நெடுமாற்கடிமை" என்கிற திருவாய்மொழிகளிலும், 3. "நண்ணாதவாளவுணர்" 4. "கண்சோர வெங்குருதி" என்கிற திருமொழிகளிலும், 5. "தேட்டருந் திறல் தேனினை" என்கிற திருமொழியிலும், திருமாலையில் "அடிமையிற் குடிமையில்லா" என்கிற பாசுரம் முதலாக ஆறு பாசுரங்களிலும் விரிவாகக் காணத் தகும்.

227—233. இதிஹாஸாதிகளிலே பாகவத வைபவம் சொல்லியிருந்தாலும் "ந சூத்ரா பகவத்பக்தாः விப்ரா பாகவதாஸ் ஸ்ம்ருதாः" என்றும் "ஸ விப்ரேந்த்ரோ முநிः ஸ்ரீமாந் ஸ யதிஸ் ஸ ச பண்டிதः" என்றும் சொன்ன விப்ரத்வாதிகள் அர்த்தவாதமாகுமே யொழிய அபக்ருஷ்ட ஜந்

1. திருவாய்மொழி 3, 7.
2. ஷை 8, 10.
3. பெரிய திருமொழி 2, 6.
4. ஷை 7, 4.
5. பெருமாள் திருமொழி 2.

மத்திற் பிறந்தவன் அந்த சரீரத்திலேயே உத்க்ருஷ்டனாகக் கூடுமோவென்று சிலர் சங்கிப்பர்கள்; அந்த சங்கை தீருமாறு சில உதாஹரணங்கள் காட்டப் படுகின்றன — க்ஷத்ரிய குலத்திற் பிறந்த விச்வாமித்ரன் தபோவிசேஷமடியாக வஸிஷ்ட வாக்யத்தாலே ப்ராஹ்மர்ஷியாய்விட்டான்; இராவணனாலே ஸ்வகுலத்தில் நின்றும் மறுத்துத் தள்ளப்பட்ட விபீஷணனை இராமபிரான் இக்ஷ்வாகு வம்சத்தவனாக நினைத்து வார்த்தை சொன்னான்; [அதாவது— "ஆக்க்யாஹி மம தத்த்வேந ராக்ஷஸாநாம் பலாபலம் = ராக்ஷஸர்களுடைய பலாபலமிருக்கும்படியை நமக்குச் சொல்லு" என்ற வார்த்தையில் "உன் இனத்தாருடைய" என்ன வேண்டுமிடத்தில் அப்படி சொல்லாமல் "ராக்ஷஸர்களுடைய" என்கையாலே, விபீஷணனை ராக்ஷஸ ஜாதியனாக நினையாமல் திருத்தம்பிமாரைப்போலே அபிமானித்து வார்த்தை சொன்னமை விளங்கும். இதில், விபீஷணனை இராவணன் விட்டமையும் பெருமாள் அங்கீகரித்தமையும் சொல்லுகையாலே, பாகவதாநுகூல்ய பூண்டாகவே "இவன் நம்முடையவனல்லன்" என்று ஸாமாந்யர்கள் கைவிடுவர்களென்பதும், எம்பெருமான் விரும்பி மேல்விழுந்து திருவுள்ளம் பற்றுவனென்பதும் சொல்லிற்றாகிறது]

ஜடாயுவென்னும் பெரியவுடையார்க்குப் பெருமாள் ப்ராஹ்மமேத ஸம்ஸ்காரம் பண்ணியருளினார். தர்மபுத்ரர் விதுரரை ஸம்ஸ்கரிக்கிற காலத்தில், அவருடைய ஜாதியைப் பார்ப்பதும் ஞானப் பெருமையைப் பார்ப்பதுமாய் "என் செய்வோம்" என்று வியாகுலப்படா நிற்கையில் "இவர் ப்ராஹ்மமேத ஸம்ஸ்காரத்துக்கு அர்ஹர்" என்று சொன்ன அசரீரி வாக்யத்தாலே ஸந்தேஹமற்று வைதிகோத்தமர்களுக்குச்செய்யத்தக்க ப்ராஹ்மமேத ஸம்ஸ்காரத்தாலே ஸம்ஸ்கரித்தார். ரிஷிகளெல்லாரும் நிஹீந ஜந்மாவான ஒரு தர்ம வ்யாதனுடைய வாசலிலே துவண்டு தர்ம ஸந்தேஹங்களைத் தீர்த்துக்கொண்டார்கள். கண்ணபிரான் தூதுபோம்போது பீஷ்மர் த்ரோணர் முதலான உத்க்ருஷ்டஜந்மாக்களின் க்ருஹங்களை விட்டு சூத்ர யோநியிற் பிறந்தவரான விதுரருடைய திருமாளிகையிலே அமுது செய்தான். இராமபிரான் சபரியின்கையாலே அமுதுசெய்தான்.

234. ஆளவந்தார் திருவடிகளை ஆச்ரயித்திருந்த மாறனேரிநம்பி தம்முடைய அந்திமகாலத்திலே "ஆளவந்தார் அபிமாநித்தருளின இந்த தேஹத்தைப் பிரகிருதி பந்துக்கள் ஸ்பர்சித்தால் என்ன செய்வது" என்று அதிசங்கை பண்ணி, (தம்மோடுகூட வேதாந்தங்களை அதிகரித்தவரான) பெரிய நம்பியைப் பார்த்து "புரோடாசத்தை நாய்க்கு இடாமல் காக்க வேணும்" என்று சொல்லித் திருநாட்டுக் கெழுந்தருள, பெரிய நம்பியும் அப்படியே பிறர்கையில் காட்டிக்கொடாமல் தாமே சரம கைங்கரியங்கள்

செய்து வந்தெழுந்தருளியிருக்க, இதை உடையவர் கேட்டு பெரிய நம்பியிடம் வந்து "சாஸ்த்ர மர்யாதை குலையாமல் காரியம் செய்யவேணுமன்றோ? யாரையாவது கொண்டு செய்திருக்கலாமே; தேவரீரே செய்திருக்க வேணுமோ?" என்ன; அதற்கு அவர் "ஸந்த்யாவந்தநத்திற்கு ஆளிடுவதுண்டோ? நான் சக்ரவர்த்தி திருமகனைக்காட்டில் சிறந்தவனோ? இவர் ஜடாயுவைக் காட்டிலும் தாழ்ந்தவரோ? பயிலுஞ்சுடரொளி, நெடுமாற்கடிமை முதலிய அருளிச் செயல்கள் கடலோசையோ? ஆழ்வாரருளிச்செய்த அர்த்தத்தைச் சிறிது குறையவாகிலும் அநுஷ்டிக்க வேண்டாவோ?" என்றருளிச் செய்தார்.

235 ప్రాదుర్భావైస్సురనరసమో దేవదేవస్తదీయాః జాత్యా వృత్త్యాపిచ గుణతస్తాదృశో నాత్ర గర్హా। కింతు శ్రీమద్భువనభవనత్రాణతోఽన్యేషు విద్యావృత్తప్రాయో భవతి విధవాకల్పకల్పః ప్రకర్షః- ப்ராதுர்ப்பாவை ஸ்ஸுரநரஸமோ தேவதேவஸ் ததீயா: ஜாத்யா வ்ருத்த்யைரபிச குணதஸ் தாத்ருசோ நாத்ர கர்ஹா—கிந்து ஸ்ரீமத்புவநபவநத்ராணதோந்யேஷு வித்யா வ்ருத்தப்ராயோ பவதி விதவாகல்பகல்ப: ப்ரகர்ஷ:" என்கிற ச்லோகமும் அநுஸந்திப்பது:— எம்பெருமான் தேவ மநுஷ்யாதி ஸஜாதியனாய்ப் பல யோநிகளிலும் அவதரிப்பதுபோல அவ்வெம்பெருமானடியவர்களும் ஜாதியாலும் ஆசாரத்தாலும் குணத்தாலும் அப்படியே இதரர்களோடு ஒத்திருப்பர்; இதனால் இழிவு இல்லை; சிறப்பே யுள்ளது. எம்பெருமானும் பாகவதர்களும் இப்படி இதரஸஜாதீயராய் நிற்பது இந்த லோக ஸம்ரக்ஷணார்த்தமாகவே; பாகவதரல்லாதவர்களிடத்திலுண்டான ஏற்றமெல்லாம் விதவைகளின் அலங்காரம் போலே நிந்தைக் குடலாகிறது என்றவாறு.

236. பாகவதர்களல்லாவிடில் அவர்களுக் குண்டான பாண்டித்யம் முதலியவை வீணாய்விடுமோ வென்னில்; "చతుర్వేదధరో విప్రో వాసుదేవం నవిందతి। వేదభారభరాక్రాంతస్సవై బ్రాహ్మణగర్దభః- சதுர்வேத தரோ விப்ரோ வாஸுதேவம் நவிந்ததி-வேதபாரபராக்ராந்தஸ் ஸவை ப்ராஹ்மணகர்த்தப:" என்று சாஸ்த்ரம் சொல்லாநின்றது. அதாவது—பகவத்பக்தியை யுடையவனாகாமல் வேதார்த்த ஜ்ஞாநம் முதலியவற்றை யுடையவன் குங்குமஞ் சுமந்த கழுதைபோல்வன் என்கை.

237. பகவத் ஸம்பந்த மில்லாத ஜந்மம் முதலியவை ஸத்துக்களால் இகழப்படுமென்பது நிரூபித்தாயிற்று. இனி, பகவத் ஸம்பந்தமுள்ள திர்யக்ஜந்மங்களும் ஸத்துக்களால் விரும்பப்படுமென்பது காட்டப்படுகிறது. ஸ்ரீகுலசேகரப் பெருமாள் தம்முடைய திவ்யப்ரபந்தத்திலே "ஊனேறு

செல்வத்து" என்னுந் திருமொழியிலே "வேங்கடத்துக் கோனேரி வாழுங் குருகாய்ப் பிறப்பேனே" என்று தொடங்கிப் பத்துப் பாசுரங்களிலும் பகவத் ஸம்பந்தத்துக்கு அநுகூலமாக திர்யக்ஜந்மத்தையும் ஸ்தாவரஜந்மத்தையும் விரும்பினர்.

238. பிராமணர்தலைவரான பெரியாழ்வாரும் அவரது திருமகளாரான ஆண்டாளும் அறிவொன்றுமில்லாத ஆய்க்குலத்தை ஏற்றுக்கொண்டார்கள்.

239. இப்படி நிஹீந ஜந்மங்களை ஆசைப்பட்டாலும் ஏற்றுக்கொண்டாலும் ஸ்வரூபத்தினுண்மை இருக்கும்படி என்? என்னில்; வந்தேறியான அவித்யை முதலிய தோஷங்கள் கழிந்துவிட்டால் ஸகல ஆத்மாக்களுக்கும் பெரிய பிராட்டியாருடைய நிலை தன்னடையே வந்துவிடும்.

240. அஃது எப்படி உண்டாய்விடுமென்னில்;— அநந்யார்ஹ சேஷத்வம், அநந்ய சரணத்வம், அநந்ய போக்யத்வம், ஸம்ச்லேஷத்தில் ஆறியிருக்கை, விச்லேஷத்தில் ஆறியிராமை, ததேக நிர்வாஹ்யத்வம் ஆகிற ஆறு ப்ரகாரங்களாலே அவித்யாதி தோஷங்கள் மிச்சமின்றிக் கழிந்து பரிசுத்தமாகப்பெற்ற ஆத்ம ஸ்வரூபத்துக்கு இந்த ஆறு படிகளாலும் நிறைந்துள்ள பிராட்டியோடு ஸாம்யம் இயற்கையாகவே உண்டாயிருக்கும் [239, 240—இவ்விரண்டு விஷயங்களும் ப்ரஸங்காத் வந்தவை.]

241. இனி, குலசேகரப் பெருமாள் முதலியவர்கள் உத்க்ருஷ்ட ஜந்மங்களை விட்டு நிக்ருஷ்ட ஜந்மங்களை விரும்புவானென் என்னில்; ஆபிஜாத்யம் ஐச்வர்யம் முதலிய ஐஹிக புருஷார்த்தங்களில் உண்டாகிற உயர்த்தியானது விச்வாமித்ராதிகளைப் போலே தான் நின்ற நிலைக்கு மேலே உத்கர்ஷத்தைத் தேடிக்கொள்ள முயலப் பண்ணுகிற அஹங்காரத்தாலே யுண்டாம்; கைங்கர்ய ஸம்பத்தாகிற அத்ருஷ்ட புருஷார்த்தத்தில் உண்டாகிற உயர்த்தியானது படிப்படியாகக் கீழே இழியப்பண்ணுகிற அஹங்காராராஹித்யத்தாலே உண்டாம்.

242. அஹங்காரத்தில் தலைவனை பிரமனைப் பிறந்து 1. "நேரே கடிக் கமலத்துள்ளிருந்தும் காண்கிலான், கண்ண னடிக் கமலந்தன்னை அயன்" என்கிறபடியே இழந்துபோகக் காண்கிறோம். அஹங்கார ஹேதுக்கள் ஒன்றுமில்லாமல் இடக்கை வலக்கை யறியாத இடைச்சியான சிந்தயந்தியாய்ப் பிறந்து எம்பெருமான் திருவடிகளைப்பெற்றுவிடவும் காண்கிறோம். [ஆக, அஹங்காரமும் அஃதில்லாமையும் எம்பெருமானை யிழப்பதற்கும் பெறுவதற்கும் ஹேதுவாகையாலே ஸ்ரீகுலசேகரப் பெருமாள் முதலானவர்

1. முதல் திருவந்தாதி 56.

கள் அஹங்கார ஹேதுவான ஜந்மங்களை அநாதரித்து அஹங்காரமிருப்பதற்கு அவகாசமற்ற ஜந்மங்களை ஆதரித்தார்களென்றதாயிற்று.]

243. [இனி ப்ரபந்நாதிகாரியின் திநசர்யாவிசேஷம் சொல்லப்படுகிறது.] இப்படி எல்லாப்படியாலும் ஸ்வரூபத்தைக் கெடுக்கவல்ல அஹங்காரத்துக்கும் அதனாலே உண்டாகக்கூடிய விஷயப்ராவண்யத்துக்கும் பிறப்பிடம் தானாகையாலே, தன்னைக் கண்டால் சத்ருவைக் கண்டாற்போலே குடல் கரித்துத் தன்னையே தனக்கு நாசகனாக நினைக்கவேணும்; அந்த அஹங்காரத்தையும் விஷய ப்ராவண்யத்தையும் தூர்ப் போதனைகளாலே வளரச் செய்கிற ஸம்ஸாரிகளைக் கண்டால் ஸர்ப்பத்தைக்கண்டாற்போலே அஞ்சி நடுங்கிப் பிற்காலித்திருக்கவேணும்; அக்குற்றங்களை உபதேசாதிகளாலே போக்கவல்ல ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களைக் கண்டால் ஆப்த பந்துக்களைக் கண்டாற்போலே "இவர்கள் நமக்கு நல்துணையானவர்கள்" என்று ஆதரித்திருக்கவேணும்; எப்போதும் நம்முடைய ஹிதமே பார்த்துப் போருகிற ஈச்வரனைத் திருப்பதிகளிலே ஸேவிக்கப்பெற்றால் ஹிதைஷியான பிதாவைக் கண்டாற்போலே பக்தி ப்ரீதி விநயங்களையுடையவனாயிருக்கவேணும்; ஜ்ஞாந பக்தி விரக்திகளை விளைத்து பகவத் விஷயத்தைக் காட்டித் தரும் மஹோபகாரகனான ஆசார்யனைக் கண்டால் பெரும்பசியன் சோற்றைக்கண்டாற்போலே மிக விருப்பத்தோடே அநுபவித்து உகந்திருக்கவேணும்; தன் சொல்வழி யொழுகும் சிஷ்யனைக் கண்டால் அபிமத விஷயத்தைக் கண்டாற்போலே நினைத்து உள் குழைந்திருக்கவேணும்; அஹங்காரம், அர்த்தம், காமம்—இவை மூன்றின் கெடுதல்களை நன்கு சிந்திக்க வேணும்; அஹங்காரமானது அநுகூலரான ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் விஷயத்திலே அநாதரத்தைப் பண்ணுமென்றும், அர்த்தமானது ப்ரதிகூலரான ஸம்ஸாரிகளோடே உறவு பண்ணுவிக்குமென்றும், காம [விஷய ஸம்போக ஸுக]மானது—தன்னை இகழ்ந்து பிடரியைப் பிடித்துத் தள்ளுகிறவர்களிடத்திலும் விருப்பம் பிறப்பிக்குமென்றும் நன்கு ஆய்ந்து ஓய்ந்து உணர்ந்து பயப்படவேணும்; "சமம் தமம் முதலிய ஆத்ம குணங்கள் நம்முடைய முயற்சியாலும் கர்மவச்யராயிருக்கிற பிறருடைய முயற்சியாலும் பிறப்பித்துக்கொள்ள முடியாது; ஆசார்யனுடைய அநுக்ரஹ மூலமாக வருகிற எம்பெருமானுடைய அருளாலேதான் பிறக்கவேணும்" என்று துணிவு உண்டாக வேணும்; தேஹ ரக்ஷணத்துக்கு உறுப்பான வியாபாரங்களில் விருப்பமற்றிருக்கவேணும்; பகவத் குணாநுபவ கைங்கர்யப்ரவ்ருத்திகளை மேன்மேலு மாசைப்பட்டிருக்கவேணும்; சோறு கூறை முதலிய ப்ராக்ருத வஸ்துக்களில் போக்யதா புத்தி தவிர்ந்திருக்கவேணும்; தேஹம் தரித்திருப்பதற்குப் போதுமான அளவு புஜிப்பதானது எம்பெருமானுடைய திருவாராதநத்தின் ஸமாப்தி ரூபமான ஒரு ப்ரதிபத்திகர்மம் என்று நினைத்திருக்க

வேணும்; இந்த சரீரத்தோடே யிருக்கிற தனக்குத் தாபத்ரயத்திலுள் ஏதேனுமொரு வருத்தமுண்டானால் "இது அநுபவித்தே தீரவேண்டிய ப்ராரப்த கர்மத்தின் பலமன்றோ? இப்படிப்பட்ட கருமங்கள் உள்ளவை கழியும் வரையிலன்றோ இந்த சரீரத்தோடு எம்பெருமான் நம்மை வைக்கிறது; அவற்றை அனுபவிப்பதற்குத் தடையானவற்றிலே ஒன்றாகிலும் கழியப் பெற்றோமே!" என்று அநுஸந்திக்காவது (அல்லது) "துர்வாஸனையாலே இவ்வுடம்பை விடமாட்டாமல் சுவையற்ற விஷயங்களை யநுபவித்துக் கொண்டு ஸம்ஸாரத்துக்குள்ளே பொருந்தியிருக்கிற நம்மை இதில் நின்றும் கொண்டுபோக நினைக்கிற ஈச்வரன் இந்த சரீரத்தில் நமக்கு வெறுப்பு உண்டாவதற்காகவன்றோ இப்படி துக்கங்களை அநுபவிப்பிக்கிறான்; அவனுடைய க்ருபையின் பலமன்றோ இது" என்று அநுஸந்திக்காவது தேறியிருக்க வேணும்; ப்ரபந்நனை தன்னுடைய அதிகாரத்துக்குத் தகுதியாக அநுஷ்டித்துக்கொண்டு போருகிற நல்லொழுக்கங்களைப் பேற்றுக்கு உபாயமாக நினையாதிருக்க வேணும்; விலக்ஷணருடைய ஞானமும் அனுட்டானமும் நமக்கு உண்டாக வேணுமென்று ஆசைப்படவேணும்; திவ்ய தேசங்களில் அபிநிவேசம் கரைபுரண்டிருக்கவேணும்; மங்களாசாஸநத்தில் ஊற்றமுற்றிருக்கவேணும்; விஷயாந்தரங்களைக் காறி உமிழ வேணும்; "கூவிக் கொள்ளுங்காலமின்னங் குறுகாதோ" என்று ஆர்த்தியோடே யிருக்க வேணும்; பகவத் பாகவத விஷயங்களில் தனது சேஷத்வத்துக்குத் தகுதியாகச் செய்யும் இழி தொழில்களையும் விநியோகங்களையும் ஸம்ஸாரிகள் விஷயத்திலே மறந்தும் செய்யாதொழியவேணும்; எம்பெருமானுடையவும் பாகவதருடையவும் ப்ரஸாதங்களான வஸ்துக்களையே ஆஹாரமாகக் கொள்ளுவது தவிர மற்றவற்றைக் கொள்ளக் கடவோமல்லோமென்றிருக்கவேணும்; ஜ்ஞாநாநுஷ்டாநங்களை வளர்க்கவல்ல அநுகூலரை ஒரு நொடிப் பொழுதும் விட்டுப் பிரியாமலும், ஸ்வரூபத்தைக் கெடுக்கவல்ல ப்ரதிகூலரைக் கண்டெடுத்துப் பாராமலுமிருக்கவேணும்; ஆக இவை யித்தனையும் ஆசார்யனுடைய அநுக்ரஹத்தாலே விளையக்கூடியவை யாதலால் அவ்வநுக்ரஹம் பரிபக்வமாம்படி சுச்ரூஷையிலே ஊன்றி நடந்துகொண்டால் இவையெல்லாம் கைகூடும்.

பெருமாள் கோயில் பிரதிவாதி பயங்கரம்
அண்ணங்கராசாரியர் ஸங்க்ரஹித்த
ஸ்ரீவசந பூஷண ஸாரத்தில்
இரண்டாம் ப்ரகரணம் முற்றிற்று.

பிள்ளை லோகாசார்யர் திருவடிகளே சரணம்.
ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

ஸ்ரீ:

பிள்ளையுலகாசிரியர் திருவடிகளே சரணம்.
ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

பெருமாள் கோயில் பிரதிவாதி பயங்கரம்

அண்ணங்கராசாரியர் ஸங்க்ரஹித்த

ஸ்ரீவசந பூஷண ஸாரத்தில்

மூன்றாம் ப்ரகரணம்.

244. [கீழ் நிகசர்யையில் சொன்னவற்றில் விவரிக்க வேண்டியவற்றை விவரிக்க நினைத்து, முதலில் மங்களாசாஸநம் விவரிக்கப்படுகிறது.] எம்பெருமான் ஒரு குறையுமில்லாதவன்; ஸகல மங்களங்களுக்கும் இருப்பிடமானவன்; அவனைக்கொண்டு நமக்குள்ள அமங்களங்களைப் போக்கிக்கொள்வதும் இல்லாத மங்களங்களை உண்டாக்கிக்கொள்வதும் யுக்தம்; அவனால் ரக்ஷிக்கப்பெறவேண்டிய நாம் அவனுக்கு ரக்ஷையிடுவது [அதாவது—மங்களாசாஸநம் பண்ணுவது] அவனுடைய ரக்ஷகத்வத்துக்கும் நம்முடைய ரக்ஷ்யத்வத்துக்கும் விருத்தமன்றோ வென்னில்; அன்று;—அவன் ரக்ஷகனாகவும் நாம் ரக்ஷ்யராகவும் தெளியக்கண்டு அநுஸந்திக்கையாகிற ஜ்ஞாநதசையென்றும், அவனுடைய ஸௌந்தர்ய ஸௌகுமார்யங்களை யநுஸந்தித்து "இவ்விஷயத்திற்கு என்ன கெடுதி விளைகிறதோ!" என்று அதிசங்கை படுவதாகிற ப்ரேமதசை யென்றும் இரண்டு அவஸ்தைகளுண்டு; இவற்றுள் முந்தின ஜ்ஞாநதசையில் "களைவாய் துன்பம் களையா தொழிவாய் களைகண் மற்றிலேன்" என்கிறபடியே, தன்னுடைய அநிஷ்ட நிவ்ருத்தி முதலியவற்றுக்கு அவனே கடவனென்றிருக்கையாலே ரக்ஷ்ய ரக்ஷக பாவம் இடம் மாறாதேயிருக்கும்; பிந்தின ப்ரேம தசையிலோ வென்னில்; ஈச்வரனை ரக்ஷிக்க வழி தேடித் தடுமாறுகையாலே, ரக்ஷ்யத்வம் ஈச்வரன் பக்கலிலும் ரக்ஷகத்வம் தன் பக்கலிலுமாய் இப்படி ரக்ஷ்ய ரக்ஷக பாவம் மாறாடிப்போம்.

245 ஸர்வஜ்ஞனும் ஸர்வ சக்தனும் ஸர்வ ரக்ஷகனுமான அவனுடைய ஸ்வரூபத்தை நோக்குமளவில் அவனைத் தனக்கு ரக்ஷகனாகக் கொண்டு தன்னைக் காப்பாற்றிக்கொள்ளலாகும்; அவனுடைய ஸர்வசக்தித்வம் முதலிய குணங்களை மறந்து அவனுடைய ஸௌகுமார்யத்தை நோக்குமளவில், அவனுக்குத் தன்னை ரக்ஷகனாகக் கொண்டு மங்களாசாஸநம்

பண்ணி இவனை ரக்ஷிக்கலாகும்.

246. இப்படி ஸௌஹார்தாதிசயத்தைக் கண்டு கலங்கி, ரக்ஷகனான அவனுடைய சக்திவைபவத்தை மறந்து தான் அவனை ரக்ஷிக்கப் பார்க்கையாகிற இவ்வர்த்தம் அநுஷ்டாநத்தில் எங்கே கண்டோமென்னில்; தசரத சக்ரவர்த்தி, ஸீதாபிராட்டி, விச்வாமித்ரன், தண்டகாரண்ய வாஸிகளான ரிஷிகள், திருவடி, ஸுக்ரீவ மஹாராஜர், நந்தகோபர், விதுரர், பிள்ளையுறங்காவில்லிதாஸர் முதலானவர்கள் பக்கலிலே கண்டோம். இவர்கள் அதிசங்கையாலே பெருமாளுக்கு மங்களாசாஸநம் பண்ணினமை ஸ்ரீராமாயண, ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராண, ஸ்ரீமஹாபாரதாதிகளிலே காணத்தக்கது.

247. விஷய வைலக்ஷண்யம் எல்லாரையும் மங்களாசாஸநத்திலே மூட்டும்; பெருமாள் ச்ருங்கிபேரபுரத்திலே யெழுந்தருளி குஹப்பெருமாளை விஷயீகரித்தருளினவன்று இளைய பெருமாள் பாங்காக அமைத்த பர்ணசயனத்திலே பெருமாளும் பிராட்டியும் பள்ளிகொண்டருளாநிற்க, இச்சேர்த்திக்கு என்ன தீங்கு விளையுமோவென்று அதிசங்கை பண்ணின இளைய பெருமாள் முதுகிலிட்ட அம்பறாத்தூணியும் கையிற் பிடித்த வில்லுமாய் உலாவிக்கொண்டு நிற்க, இதைக் கண்ட குஹப் பெருமாள் "ஒரு தம்பி தாயைக்கொண்டு பெருமாளை நாட்டிலிருந்து காட்டிலே துரத்தினான்; இத் தம்பி தனியிடத்திலே என்ன செய்யப் பார்க்கிறானோ தெரியவில்லை" என்று இளைய பெருமாள் பக்கலிலும் அதிசங்கை பண்ணி "இவன் அப்படி ஏதேனுமொரு தீங்கு செய்யில் இவனையே தீர்த்துவிடக் கடவோம்" என்று தானும் வில்லுமம்புமாய்க் கொண்டு உடன் நிற்க, குஹப்பெருமானுடைய ஏவல்தொழிலாளர் "இவர்களிருவருமாகக் கூடிப் பெருமாளுக்கு என்ன தீங்கு விளைக்க நினைக்கிறார்களோ" என்று அதிசங்கை பண்ணித் தனித்தனியே கையும் வில்லுமாய்க்கொண்டு பெருமாளை ரக்ஷித்தார்களிறே.

248. குஹப் பெருமாளும் அவருடைய ஏவலாளரும் பெருமாளை அன்றே முதலாகக் கண்டார்களே யொழிய அதற்கு முன்பு கனவிலும் கண்டார்களில்லையே; ஒருநாள் திருமுக மண்டலத்தை ஸேவிக்கப் பெற்றவர்களையும் எம்பெருமானுடைய வடிவழகு இப்பாடு படுத்துமாயிற்று.

249. மங்களாசாஸநத்தில் ஆழ்வார்களுக்குள்ள ஏற்றத்தை நோக்குங்கால், கீழே சொல்லப்பட்ட மங்களாசாஸநபரர்களெல்லாரும் பகவத் விஷயத்தில் ப்ரேமமற்ற நம்முடைய வகுப்பிலே சேர்ந்தவர்கள் என்ன வேண்டியிருக்கும்.

250. மங்களாசாஸநத்தில் மற்ற ஆழ்வார்களெல்லாம் ஒருதட்டும் பெரியாழ்வார் ஒருதட்டுமாயிருப்பர்.

251. பெரியாழ்வார்க்கு ஏற்றமென்னென்னில்; மற்ற ஆழ்வார்களுக்கு மங்களாசாஸநம் எப்போதுமின்றிக்கே ஏதோவொரு தசையில் தேடிப்பிடிக்க வேண்டியிருக்கும்; பெரியாழ்வார்க்கோ வென்னில் அது நித்யமாய்ச் செல்லும்.

252. அதற்குக் காரணமேதென்னில்; எம்பெருமானுடைய ஸௌந்தர்யமானது மற்ற ஆழ்வார்களுடைய நெஞ்சையும் கண்ணையும் கொள்ளை கொண்டு ஆழங்கால்படுத்தும்; ஆகையாலே அவர்கள் வடிவழகிலே ஆழ்ந்து ஈடுபட்டுப் பேசுகிறமாத்திரமே யுள்ளது; அங்ஙனன்றிக்கே பெரியாழ்வார் "இவ்வடிவழகுக்கு என்ன தீங்கு வருகிறதோ!" என்று அஞ்சி மேன்மேலும் மங்களாசாஸநம் பண்ணும்படி அந்த வடிவழகையே மேட்டு நிலமாகக்கொண்டு அதிலே தரித்து நிற்பர்.

253 பகவச்சேஷத்வம், பாகவத சேஷத்வம் என்கிற இரண்டும் ஆழ்வார்களெல்லார்க்கும் ஸ்வரூபமாயிருக்கச் செய்தேயும், எம்பெருமானுடைய வடிவழகானது மற்ற ஆழ்வார்களுக்குச் சில ஸமயங்களில் அந்த ஸ்வரூபத்தை அழித்துவிடுகின்றது; "மின்னிடை மடவார்கள்" என்கிற திருவாய்மொழியிலும், "ஏர்மலர்ப்பூங்குழல்" என்கிற பெருமாள் திருமொழியிலும் "காதில் கடிப்பிட்டு" என்கிற பெரிய திருமொழியிலும் விளம்ப ரோஷத்தாலே எம்பெருமானையும் அடித்துத் தூத்துகிற பாசுரங்கள் (மற்ற ஆழ்வார்களிடத்தில்) காண்கையாலே பகவச்சேஷத்வம் குலையக் காண்கிறது. 1. "உங்களோடெங்களிடையில்லை" என்றும், 2. "வெஞ்சிறைப்புள்" என்றும் பாகவதர்களை வெறுத்து வார்த்தை சொல்லுவிக்கக் காண்கையாலே பாகவத சேஷத்வமும் குலையக் காண்கிறது. இப் பெரியாழ்வார்க்கோ வென்னில் அப்படியில்லை; எம்பெருமானுடைய வடிவழகானது இவர்க்கு பகவத் பாகவத சேஷத்வங்களை ஒருபோதும் அழிக்கிறதில்லை; பின்னையோவென்னில்; "உன் சேவடி செவ்வி திருக் காப்பு" என்று பகவத் விஷயத்துக்கும் "மங்கையும் பல்லாண்டு" "சுடராழியும் பல்லாண்டு" "அப்பாஞ்ச சன்னியமும் பல்லாண்டு" என்று பாகவத விஷயத்துக்கும் மங்களாசாஸநம் பண்ணுவிக்கையாலே உபய சேஷத்வமும் வளர்வதற்கு ஹேதுவாய் ஸ்வரூபத்தைத் தளிர்ப்பிக்கும்.

254. எம்பெருமானுடைய நிகரற்ற பராக்ரமம், திவ்யாயுதங்களோடே கூடியிருத்தல் முதலியவற்றைக் கண்டு நிர்ப்பயராயிருக்கவேண்டியிருக்க "இவற்றுக்கும் என் வருகிறதோ!" என்று பயப்படுதலும், ப்ரதிகூலர்களான ஐச்வர்யார்த்தி கைவல்யார்த்தி முதலானவர்களையும் மங்களாசாஸநத்துக்கு அநுகூலராக்கிக் கொள்ளுதலும், என்றைக்கோ கழிந்த

திருவாய்மொழி 8. 2. 8, 2. திருவாய்மொழி 1. 4. 1.

ஹிரண்ய வதம், ராவண வதம் முதலியவற்றை இன்று சிந்தித்து வயிறெரிந்து காப்பிடுதலும், பரமபதத்திலும் மங்களாசாஸநமே பலன் என்று சொல்லுதலும், ஒருகாலும் உறங்காத நித்ய ஸூரிகளையும் நோக்கி 1. "உறகலுறகலுறகல்" [கண் மூடாமலிருந்து மங்களாசாஸநம் பண்ணுங்கள்] என்று பலகாலும் சொல்லுவதுமாய்க் கொண்டு மங்களாசாஸநமே போதுபோக்காயிருப்பது இப்பெரியாழ்வாரொருவர்க்கே.

255. ஆழ்வார்களில் மற்ற ஆழ்வார்களுடைய உபதேசத்திற்காட்டில் இப்பெரியாழ்வாருடைய உபதேசத்திற்கும், ஆசார்யர்களில் மற்ற ஆசார்யர்களுடைய உபதேசத்திற்காட்டில் எம்பெருமானாருடைய உபதேசத்திற்கும் வாசியுண்டு; (அதாவது) மற்றவர்கள் உபதேசித்தது—உபதேசம் கேட்கிற ஸம்ஸாரிகளின் தனிமையையும் உபதேசம் பண்ணுகிற தங்களுடைய தனிமையையும் போக்கி அவர்களுக்கும் தங்களுக்கும் துணையுண்டாக்கிக் கொள்வதற்காகவாம்; பெரியாழ்வாரும் எம்பெருமானாரும் உபதேசிப்பது எம்பெருமானுடைய தனிமையைத் தவிர்க்கைக்காகவாம்; 2. "அருமாளார் ஆழியும் சங்கும் சுமப்பார் தாம், வாளும் வில்லுங்கொண்டு பின்செல்வார் மற்றில்லை" என்றாற்போலே எம்பெருமானைத் துணையற்றிருப்பவனாக நினைத்து அவனுக்குத் துணைவர் உண்டாகவேணுமென்றே ஆள்களைத் திருத்திச் சேர்க்குமவர்களாமிவர்கள்.

256. மற்ற ஆழ்வார்கள் எம்பெருமானை ஸேவிப்பதனாலும் அவனை அநுபவிப்பதனாலுமே தங்களுக்கு ஸத்தையுள்ளதாகவும் அவனுக்குக் கைங்கரியம் பண்ணினால்தான் தங்களுக்குத் தழைப்பு உள்ளதாகவும் நினைத்திருப்பர்கள்; இவ்வாழ்வார்க்கு அவையெல்லாம் மங்களாசாஸநத்தாலே

257. கோயில் திருமலை பெருமாள்கோயில் முதலான திருப்பதிகளில் எழுந்தருளியுள்ள எம்பெருமானுடைய நிலைமையை அநுஸந்தித்தால் நாமெல்லாரும் "அபாயங்களுக்கு இடமான இவ்விருள்தருமா ஞாலத்திலே எழுந்தருளி நிற்கிற நிலைக்கு என்ன தீங்கு நேரிடுமோ!" என்னும் வயிற்றெரிச்சலாலே உண்பதையும் உறங்குவதையுங்கூட விட்டொழிந்து இவ்வாழ்வாருடைய மங்களாசாஸந யாத்திரையையே தொழிலாகக் கொள்ளல் வேண்டும்

258. ஆகவிப்படி சேஷபூதரானவர்களுக்கெல்லாம் அவச்யகர்த்தவ்யமான காரியமாயிருக்கிற இந்த மங்களாசாஸநம் ஸ்வரூபத்துக்குச் சேருவதேயாம்

259. [243-ஆம் ஸூத்ரத்தில்—அநுகூல ஸஹவாஸமும் ப்ரதிகூல ஸஹவாஸ நிவ்ருத்தியும் வேணுமென்ற விஷயம் இனி விவரிக்கப்படுகிறது.]

1. பெரியாழ்வார் திருமொழி 5. 2. 9. 2. திருவாய்மொழி 8. 3. 3.

ஸஹவாஸ யோக்யரான அநுகூலர் யாரென்னில்; ஞானம் பக்தி விரக்தி ஆகிய இவை நன்கு விளங்கப்பெற்று ஸம்ஸாரத்தில் ஆர்த்தியுமுள்ளவர்களான ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்கள்.

260. இப்படிப்பட்ட அநுகூலர்களுடைய ஸஹவாஸத்தால் ஏது ஸித்திக்குமென்னில்; ஒரு வயலிலே நீர் நிரம்பியிருந்தால் நீரில்லாமல் வாடிக் கிடக்கிற அசல் வயலும் வாட்டமற்றுப் பொசிந்து கிடப்பதுபோல, ஜ்ஞாந பக்தி வைராக்யங்களில்லாமையாலே ஸ்வரூபம் வாடிக்கிடப்பவர்களுக்கும் இவர்களுடைய ஸஹவாஸத்தாலே இவற்றில் சிறிது அந்வயமுண்டாகி இவை நேராக இல்லாமையாலுண்டான வாட்டம் திரும்படியாயிருக்கும்.

261. அவ்வளவு மாத்திரமேயன்று; வற்றிக் கிடக்கிற ஆற்றில் வெள்ளம் வரப்போகிறதானால் அதற்கு முன்னே தத்ஸூசகமான மணல் பொசிவு முதலான அடையாளங்கள் உண்டாவதுபோலே, எம்பெருமானுடைய ப்ராப்தி ஸமீபிக்கும்போது இவர்களுக்கு இந்த ஜ்ஞாந பக்தி விரக்திகள் தன்னடையே விளையவும் பெறும்.

262. இப்படி மேன்மேலும் புதுக்கணித்து விளைந்து வருகிற ஜ்ஞாந பக்தி வைராக்யங்களைக் கொண்டு ‘, இனிமேல் நமக்கு ஸம்ஸார ஜந்மமில்லை; இதுவே நமக்குக் கடைசியான சரீரம்’’ என்று தன் மநஸ்ஸுக்கே நிச்சயித்துக்கொள்ளலாயிருக்கும்.

263. [அநுகூலர்களைப்பற்றி விவரித்தாயிற்று; இனி, ஸஹவாஸத்துக்குத் தகாத ப்ரதிகூலர்களைப் பற்றிச் சொல்லுகிறது] ப்ரதிகூலரென்பவர்கள் யாரென்னில்; தேஹமே ஆத்மா என்றிருப்பவர்களும், தேஹத்திற்காட்டில் வேறுபட்ட ஆத்மாவுண்டென்று இசைந்தாலும் தனக்குத் தானே அரசன் என்று கொண்டு ஒரு விஷயத்திலும் சேஷப்படுவதற்கு இசையாதவர்களும், சேஷத்வத்துக்கு இசைந்தாலும் தகாத விடங்களிலே சேஷப்பட்டிருப்பவர்களும், தகுந்த பகவத் விஷயத்தில் சேஷப்பட்டுவைத்து பகவத் ப்ராப்திக்கு உபாயமாக கர்ம ஜ்ஞாநாதி உபாயாந்தரங்களைப் பற்றி நிற்பவர்களும், உபேயமான கைங்கரியத்தை ஸ்வபோக்யமாக நினைத்திருப்பவர்களுமாவர்.

264—5. [இவர்களுடைய ப்ராதிகூல்யம் நன்கு விளங்குமாறு இவர்களுடைய உத்தேச்யர் உபாயம் உபேயம் என்னுமிவை வேறுபட்டிருக்கும் விதம் உபபாதிக்கப்படுகிறது.] கீழ்ச் சொன்ன தேஹாத்மாபிமாநிகள் ஸ்வதந்த்ரர் அந்யசேஷபூதர் உபாயாந்தர நிஷ்டர் ஸ்வப்ரயோஜநபரர் என்னுமிவர்களுக்கு உத்தேச்யரும் உபாயோபேயங்களும் பரஸ்பரம் வேறுபட்

டேயிருக்கும்; தேஹாத்மாபிமாநிகளுக்கு தேஹத்தை நன்றாக வளர்த்துக் கொண்டு போருகிற மநுஷ்யர் உத்தேச்யர்; பொருள் உபாயம்; இவ்வுலகத்துச் சிற்றின்பங்கள் உபேயம் தங்களை ஸ்வதந்த்ரராக நினைத்திருக்குமவர்களுக்கு—ஸ்வர்க்கம் முதலிய ஆமுஷ்மிக போகங்களைக் கொடுக்கிற அக்நி இந்திரன் முதலிய தேவதைகள் உத்தேச்யர்; பலனை விரும்பிச் செய்கிற யாகம் முதலிய கர்மாநுஷ்டாநம் உபாயம்; ஸ்வர்க்காதி லோகங்களின் அநுபவம் உபேயம். அந்ய சேஷபூதர்களுக்கு ப்ரஹ்மருத்ராதி தேவர்கள் உத்தேச்யர்; அந்த தேவதைகளின் ஆராதநம் உபேயம்; அவர்களோடு போகம் ஒத்திருக்கையாகிற தத்ஸாயுஜ்யம் பலன்; உபாயாந்தரங்களில் ஊன்றினவர்களுக்கு தேவதாந்தர்யாமியான எம்பெருமான் உத்தேச்யன்; கருமம் ஞானம் பக்தி என்னுமிவை உபாயம்; பகவானை அநுபவித்தல் உபேயம்; உபாயாந்தரங்களை விட்டு ப்ரபத்தியிலே இழிந்த ஸ்வப்ரயோஜநபரர்க்கு அர்ச்சாவதாரமான ஸர்வேச்வரன் உத்தேச்யன்; அவனை உபாயமாக நினைத்துத் தான் பற்றின பற்று உபாயம்; தனக்கு உகப்பாகப் பண்ணும் கைங்கர்யம் உபேயம்.

266. ஆகக் கிழ்ச்சொல்லப்பட்ட ஐந்து வகையான அதிகாரிகளில், பகவத் விஷய ஸம்பந்தம் அடியோடு இல்லாத முந்தின மூவரும் [தேஹாத்மாபிமாநிகளும் ஸ்வதந்த்ரரும் அந்யசேஷபூதரும்] எம்பெருமானுடைய நிக்ரஹத்துக்கு இலக்கானவர். மற்றையிருவரும் அநுக்ரஹத்துக்கு இலக்கானவர்.

267. நிக்ரஹத்துக்கு இலக்காகச்சொல்லப்பட்ட முந்தின மூவருடைய புண்யபாபரூப கருமங்கள் அநுபவித்தே தொலையக்கடவன; அநுக்ரஹத்துக்கு இலக்காகச் சொல்லப்பட்ட இருவரில் உபாயாந்தரநிஷ்டனான அதிகாரிக்கு—(கர்மஜ்ஞாநபக்திகளாகிற உபாய விசேஷங்களில் ஒன்றை அநுஷ்டித்தால் அத்தை ப்ராயச்சித்தஸ்தாநத்திலேயாக்கி எம்பெருமான் ஸர்வ கர்மங்களையும் கழிக்கிறபடியாலே) ப்ராயச்சித்தத்தாலே தொலையக்கடவன; ப்ரபத்திநிஷ்டனான ஐந்தாவது அதிகாரிக்கு—(ஆச்ரயிக்கிறபோது எல்லா அபராதங்களையும் பொறுப்பதற்கு உறுப்பாகப் பிராட்டியைப் புருஷகாரமாக முன்னிட்டு ஆச்ரயிக்கையாலே அவளுக்காக இவனுடைய அபராதங்களையெல்லாம் பொறுத்து அங்கீகரித்து இவனுடைய ஸகல கருமங்களையும் தள்ளிவிடுகையாலே) புருஷகாரத்தாலே தொலையக்கடவன.

268. ஸித்தோபாயமான எம்பெருமான் புருஷகாரத்தையெதிர்பார்த்திருப்பனாகில் 'தான் இதர நிரபேக்ஷமான உபாயம்' என்பதற்கு ஹாநிவாராதோவென்னில்; சரணவரணமாகிற ஸ்வீகாரகாலத்தில் ஸ்வீகரிக்கும் புரு

ஷணேயும், ஸ்வீகரிப்பிக்கிற புருஷகாரத்தையும் அபேக்ஷித்திருந்தாலும், ஸ்வீகரித்தபிறகு தான் அநிஷ்டங்களைப்போக்கி இஷ்டங்களைத் தருகையாகிற காரியம் செய்தருளுங்காலத்தில் அவ்விருவரையும் அபேக்ஷியாமல் தானே செய்து தலைக்கட்டிவிடுவன் காரியம் செய்யும்போது துணைதேடினுல்தான் நிரபேக்ஷோபாயத்வத்துக்கு ஹாநிவருமென்று கொள்க.

269—273. (கீழ் 263 ஆம் ஸூத்ரத்தில் ப்ரதிகூலர்கள் இன்னாரின்னாரென்று சொல்லும்போது ஸ்வப்ரயோஜநபரரையும் பொதுவாக ப்ரதிகூலரென்று சொல்லியிருக்கிறது.) அநுகூலர்களான ஆழ்வார்களிடத்திலும் சிற்சில பாசுரங்களில் ஸ்வப்ரயோஜந பரத்வம் உண்டாயிருப்பதாகக் காண்கிறோம்; 1. "ஓதிநாமம் குளித்து உச்சிதன்னால் ஒளிமாமலர்ப் பாதம் நாளும் பணிவோம் நமக்கே நலமாதலில்" என்றும் 2. "நாம் கண்டுகந்து கூத்தாட ஞாலத்தூடே நடவாயே" என்றும் 3 "கண்டுநானுன்னையுகக்கக் கருமுகைப்பூச் சூட்ட வாராய்" என்றும் இப்படிப்பட்ட பலபாசுரங்களாலும், மடலூர்வேனென்கை முதலியவற்றாலும் ஆழ்வார்களுக்கும் ஸ்வப்ரயோஜநபரத்வமுண்டாயிருப்பதாகக் காண்கிறோமே; ஆனபின்பு ஸ்வப்ரயோஜநபரெல்லாரையும் பிரதிகூலரென்று சொல்லப்பார்த்தால் ஆழ்வார்களையும் அப்படி நினைக்கவேண்டி வருமேயென்னில்; வாராது; "பிரதிகூலராகிறார்" என்று தொடங்கிச் சொன்ன வாக்கியத்திலுள்ள ஸ்வப்ரயோஜந சப்தத்திற்கு அர்த்தம் — அநுபவ கைங்கர்யங்களுக்கு இருப்பிடமான சேதநனுடைய அவித்யை, ருசி, வாஸநை முதலியவற்றால் வந்த ஸ்வப்ரயோஜநமேயொழிய விஷயதோஷத்தால் வரும் ஸ்வப்ரயோஜநமன்று. ஆழ்வார்களுக்குள்ள ஸ்வப்ரயோஜநபரத்வம் விஷயதோஷத்தால்வருமதேயொழிய அவித்யாதி தோஷத்தால் வருமதன்று. விஷயதோஷமாவது—அநுபவத்துக்கு விஷயபூதனான அவனுடைய விக்ரஹவைலக்ஷண்யமாகிற தோஷம். வயிரவுருக்காய் ஆண்களையும் பெண்ணுடையுடுத்தும்படியான அவனுடைய வடிவழகில் ஈடுபாட்டாலே ஆழ்வார்கள்வாக்கிலே ஸ்வப்ரயோஜநபரத்வஸூசகமான பாசுரங்கள் வருகின்றனவேயன்றி அவித்யாதி தோஷங்களால் வருகின்றனவன்று: மேற்சொன்ன விஷயதோஷத்தால் வரும் ஸ்வப்ரயோஜநபரத்வம், அதற்கு ஹேதுவான ப்ராவண்யம், அது ஸித்திப்பதற்கான வ்யாபாரங்கள் ஆகிற இவையெல்லாம் ஸ்வரூப விருத்தமென்று விடப்பார்த்தாலும் விடமுடியாதவையாயிருக்கும். 4. மற்றிருந்தீர்கட்கறியலாகா மாதவனென்பதோரன்புதன்னை, உற்றிருந்தேனுக்குரைப்பதெல்லாம் ஊமையரோடு செவிடர் வார்த்தை" என்று ஆண்டாளும், 5. "[illegible]

1. பெரிய திருமொழி 9, 3, 9. 2. திருவாய்மொழி 6, 9, 2.
3. பெரியாழ்வார் திருமொழி 2, 7, 9. 4. நாச்சியார் திருமொழி 12, 1,
5. ஆளவந்தார் ஸ்தோத்ரம் 27

పాదపంకజే నివేశితాత్మా కథమన్యదిచ్ఛతి = தவாம்ருதஸ்யந்தி பாதபங்கஜே நிவேசிதாத்மா கதமந்யதிச்சதி?" என்று ஆளவந்தாரும் அருளிச்செய்கையாலே விக்ரஹவைலக்ஷண்யத்தைக் கண்டு பகவத் விஷயத்தில் ஆழ்ந்தவர்களை மீட்கமுடியாதென்று தோற்றுகையாலே விஷயதோஷத்தால் வருமது அவர்ஜநீயமென்னுமிடம் ஸித்தம்.

274. ஆகக் கீழ்ச்சொன்ன ஸ்வபாவ விசேஷங்களெல்லாம் நல்ல ஆசார்யனுடைய அநுக்ரஹத்தாலே கொழுந்துவிட்டு வளர்ந்து வரும்போதைக்கு, ப்ரபந்நன் வலிக்கவேண்டுமிடம் ஆசார்ய ஸந்நிதியும் பகவத் ஸந்நிதியும்; வாய்விட்டுச் சொல்லவேண்டுவது ஆசார்யனுடைய வைபவமும் தன்னுடைய தாழ்வும். காலக்ஷேபத்துக்கும் போகத்துக்கு முறுப்பாக ரஹஸ்யமாயநுஸந்தித்துக்கொண்டு போரவேண்டுவது குருபரம்பரையும் த்வயமும். பரிக்ரஹிக்கவேண்டுவது ஸ்ரீமந்நாதமுநிகள் முதலான பூர்வாசார்யர்களின் ஸ்ரீஸூக்திகளும் அவற்றோடிணங்கிய அநுஷ்டாநங்களும். விடவேண்டுவது அவைஷ்ணவஸஹவாஸமும் அவர்களுடைய அபிமாநத்துக்குப் பாத்திரமாயிருக்கையும். செய்யவேண்டுவது ஆசார்ய கைங்கரியமும் பகவத்கைங்கரியமும்.

275. பகவத்கைங்கரியத்தை நாம் எப்படி அறிவது; பகவான் நமக்கு இப்போது வாய்திறந்து ஒன்றையருளிச் செய்யாமையாலே எதுகொண்டு அறிவது? என்னில்; ச்ருதி ஸ்ம்ருதி முதலிய சாஸ்த்ரமுகத்தாலே அறியவேணும். ஆசார்ய விஷயத்தில் சுச்ரூஷைபண்ணவேண்டிய விதங்களையறிவது சாஸ்த்ரமுகத்தாலும் ஆசார்யனுடைய வாக்கினாலும்.

276—8. இஷ்டமானதைச் செய்வதென்றும் அநிஷ்டமானதைத் தவிருவதென்றும் கைங்கரியம் இருவகைப்படும். எது இஷ்டம்? எது அநிஷ்டம்? என்னில்; அது வர்ணாச்ரமங்களைப் பொறுத்திருக்கும் ஆத்மஸ்வரூபத்தையும் பொறுத்திருக்கும். ஸ்வவர்ணாச்ரமங்களுக்கு உசிதமானவற்றைச் செய்கை இஷ்டம்; அவற்றுக்கு விருத்தங்களைச் செய்கை அநிஷ்டம். ஆத்மஸ்வரூபத்துக்கு உசிதமானவற்றைச் செய்கை இஷ்டம்; அதற்கு விருத்தமானவற்றைச் செய்கை அநிஷ்டம்.

279. வர்ணாச்ரம விருத்தங்களையும் ஸ்வரூப விருத்தங்களையும் செய்வது அநிஷ்டமென்று இவனுக்குச் சொல்லித் தவிர்ப்பிக்கைதான் வேணுமோவென்னில்; வேண்டா; புண்யமானது பகவதநுக்ரஹ ஹேதுவாக சாஸ்த்ரஸித்தமாயிருக்கச்செய்தேயும் மோக்ஷவிரோதியென்னுமத்தாலே அப்புண்யத்தைச் செய்வதற்குங்கூட அஞ்சுகிற இவ்வதிகாரி, பகவானு

டைய நிக்ரஹத்துக்கு ஹேதுவாக சாஸ்த்ரஸித்தமாய், நரகஹேதுவென்று ஸாமாந்யருங்கூடச் செய்யாதபாபத்தைச் செய்ய எண்ணவும் மாட்டானே.

280. “తదా విద్వాన్ పుణ్యపాపే విధూయ నిరఞ్జనః పరమం సామ్యముపైతి = ததா வித்வாந் புண்யபாபே விதூய நிரஞ்ஜநஃ பரமம் ஸாம்யமுபைதி.” என்று ஓதிக்கிடக்கையாலே பாபம்போலே புண்யமும் பகவத்ப்ராப்திக்கு இடையூறாயிருக்கையாலே, ப்ரபந்நாதிகாரியானவன் புண்யத்தையும் பாபமென்றிருப்பன்; ஆச்ரிதவத்ஸலனான நம்பெருமானேவென்னில் தோஷபோக்யனாகையாலே, இவ்வதிகாரி ஏதேனுமொரு பாபத்தைப் பண்ணினாலும் அதைக்குற்றமாக நினையாதே நற்றமாகவே நினைத்துக் கொண்டிருப்பன். அவன் அப்படியிருந்தாலும் இவ்வதிகாரி பாபப்ரவ்ருத்தியில் அந்வயமற்று நியதனாய் வர்த்திக்கையாலே, குற்றத்தை நற்றமாகக் கொள்ளும் எம்பெருமானுக்கு அது ஆசைப்பட்டிருப்பது மாத்திரமேயொழிய, கிடைக்கமாட்டாது

281—2. கைங்கரியம் பக்தியடியாக உண்டாகவேணும்; ஒருகால் அப்படி உண்டாகாவிட்டாலும், “கைங்கர்ய மில்லாதபோது சேஷத்வம் குறைந்துவிடுமே” என்கிற அச்சமடியாகவாவது உண்டாகவேணும். அப்படியுமுண்டாகாவிடில், சேஷத்வமாகிற அதிகாரத்திலும், சேஷியின்கிருபையாகிற உபாயத்திலும், அவனுடைய முகமலர்த்தியாகிற உபேயத்திலும் அந்வயம் ஒழிந்துவிடும்.

283—4. இப்படி அவச்யகர்த்தவ்யமாகக் கீழ்ச்சொல்லப்பட்ட கைங்கர்யத்தைப் பண்ணுமளவில், த்ருஷ்ட பலன்களிலோ அத்ருஷ்ட பலன்களிலோ ஏதேனுமொன்றுக்கு ஸாதநமாகக் கருதாமல் ஸ்வயம்ப்ரயோஜநமாகக் கருதிப் பண்ணவேணும். கைங்கர்யத்தை ஸாதநமாக்காமல் ஸ்வயம்ப்ரயோஜநமாக்குகையாவது—கைங்கரியம் பண்ணுகிற தான் அதற்குப் பலனாக அவனிடத்திலே ஒன்றை வேண்டாதே இதுவே பேறாகச்செய்யாநின்றுகொண்டு, கைங்கர்யங் கொள்ளுகிற அவ்வெம்பெருமானை “తాస్సర్వాశ్శిరసా దేవః ప్రతిగృహ్ణాతి వై స్వయమ్ = தாஸ் ஸர்வாச் சிரஸா தேவஃ ப்ரதிக்ருஹ்ணாதி வை ஸ்வயம்” என்கிறபடியே தன்னுடைய பூர்த்தியைப் பாராமல் ஸாபேக்ஷனாய் விரும்பிக் கைக்கொள்ளும்படி பண்ணுகை.

286—7. விதுரரும் மாலாகாரரும் கூனியும் எப்படி கிஞ்சித்கரித்தார்களோ அப்படி கிஞ்சித்கரித்தால்தான் ஸ்வரூபம் நிறம்பெறும். கண்ணபிரானுக்கு விதுரர் அன்னமளித்ததும், மாலாகாரர் புஷ்பம் ஸமர்ப்பித்ததும், கூனி சந்தனம் தந்ததும் அநந்யப்ரயோஜநமாகவிறே

288—290. கைங்கர்யம் பண்ணுகிற ஸமயத்தில் ஸ்வரூபத்தை நிறம் பெறச் செய்துகொள்வதுபோலவே கைங்கர்யத்துக்கு முந்தின நிலைமைகளிலும் ஸ்வரூபத்தை உஜ்வலமாக்கிக்கொள்ளவேணும். கைங்கர்ய நிலைமைக்கு முன்னே எத்தனை நிலைமைகளுண்டென்னில்; ஆசார்யோபதேசத்தாலே தனக்கு ஞானம் பிறந்து செல்லுகையாகிற ஜ்ஞாநதசை, ஸித்தோபாயமான ஸர்வேச்வரனைத் தனக்கு உபாயமாக வரிப்பதாகிற வரணதசை, ஸம்ஸாரத் தொல்லைகளை விட்டொழிந்து அவன் திருவடிகளை யடைதலாகிற ப்ராப்தி தசை, அவனைக்கிட்டி அநுபவித்தலாகிற ப்ராப்யாநுபவதசை என்பன நான்கு தசைகளுண்டு. இந்த நாலு தசைகளுமுண்டானபிறகு பரம புருஷார்த்தமான கைங்கர்ய தசை யுண்டாகும்.

291. கீழ்ச்சொன்ன நான்கு தசைகளில் ஸ்வரூபத்தை உஜ்வலமாக்கும் விதமேதென்னில்; முதலதான ஜ்ஞாநதசையில், ஆசார்யன் மேன்மேலும் தனக்கு அஜ்ஞாத ஜ்ஞாபநம் பண்ணும்படி தத்வஹித புருஷார்த்தங்களில் தன்னுடைய அஜ்ஞாநத்தைப் பலகாலும் விஜ்ஞாபிக்கவேணும்; ஸித்தோபாய ஸ்வீகாரதசையில் "நோற்ற நோன்பிலேன்" "నధర్మనిష్ఠోస్మ- நதர்மநிஷ்டோஸ்மி" இத்யாதிப்படியே தன்னுடைய ஆகிஞ்சந்யத்தை அநுஸந்திக்கவேணும். மூன்றாவதான ப்ராப்திதசையில், பெற்றபோது பெறுகிறோமென்றிராதே "கூவிக்கொள்ளுங் காலமின்னங் குறுகாதோ" இத்யாதிப்படியே துடிப்பைத் தெரிவிக்கவேணும். நான்காவதான அநுபவ தசையில், பெருவிடாயனுக்குக் குடித்த தண்ணீர் ஆராதாப்போலே அநுபவித்தவளவில் த்ருப்திபிறவாமல் மேன்மேலும் தனக்கு விளைந்துசெல்லுகிற அநுபவ ஆசையை வெளியிடவேணும். ஆக இப்படி செய்வதே அந்தந்த தசைகளில் ஸ்வரூபத்தை நிறம்பெறுவித்தலாம்.

292. கீழ்ச்சொன்னபடியே ஜ்ஞாநதசையில் அஜ்ஞாநத்தை விஜ்ஞாபித்தால் ஆசார்யனுடைய ஜ்ஞாநத்தால் அந்த அஜ்ஞாநம் அகன்றுவிடும். ஸித்தோபாய வரணதசையில் தன்னிடத்தில் ஒருகைம்முதலுமில்லாமையை விஜ்ஞாபித்தால், ஒருகைம்முதலையும் எதிர்பாராமல் காரியஞ் செய்யுமவனான எம்பெருமானுடைய ஸஹகாரிநிரபேக்ஷத்வமாகிறபூர்த்தியாலே அந்த ஆகிஞ்சந்யம் அற்றுப்போம் ப்ராப்தி தசையில் காலவிளம்பம் பொறுக்கமாட்டாத ஆர்த்தியை விஜ்ஞாபித்தால், ஆர்த்தியைக்கண்டு பொறுக்கமாட்டாத அவனது க்ருபையாலே அந்த ஆர்த்தி தொலையும். அநுபவ தசையில் அபிநிவேசத்தை வெளியிட்டால் அவ்வபிநிவேசம் மேன்மேலும் அநுபவத்தால் தீரும்.

293. கீழ்ச்சொன்ன அஜ்ஞாநம் முதலியன நான்கும் உண்டாவதற்குக் காரணம் யாதென்னில்; அநாதிகாலமாக க்ருத்யங்களைச் செய்யா

மையும் அக்ருத்யங்களைச் செய்கையுமாகிற அபராதம் அஜ்ஞாநத்துக்கு மூலம். பேற்றுக்கு ஹேதுவாக நினைக்கக்கூடியதொன்றும் தன்னிடத்தி லில்லாமையை வெளியிடுவதற்கு உறுப்பான ஜ்ஞாந பூர்த்தியானது ஆகிஞ்சந்யத்துக்கு மூலம். ப்ராப்யவஸ்துவை விரைவில் கிட்டப் பெறுமையாகிற அலாபமானது ஆர்த்திக்கு மூலம். அநுபவித்தவளவால் த்ருப்தி பிறவாதே மேன்மேலும் ஆசைப்படப் பண்ணுகிற அவனுடைய வடிவழகானது அபிநிவேசத்துக்கு மூலம்.

294. இவற்றுள் ஆர்த்தியும் அபிநிவேசமும் இருக்கும் விதம் அர்ச்சிராதிகதி யென்னும் ரஹஸ்யக்ரந்தத்திலே விரித்துரைக்கப் பட்டுள்ளது.

295—6. இவ்வதிகாரிக்கு நாலுதசை யுண்டென்று கீழ்ச்சொல்லப் பட்டதுபோல நான்கு குணங்களுமுண்டு; அவை—ஜ்ஞாநம், அஜ்ஞாநம், சக்தி, அசக்தி என்பனவாம்.

297. இந்த நான்கு குணங்கள் எம்பெருமானுக்கு முண்டு.

298. எம்பெருமானுக்குள்ள நான்கு குணங்களுக்கும் விஷயங்கள் எவை? இவ்வதிகாரிக்குள்ள நான்கு குணங்களுக்கும் விஷயங்கள் எவை? என்னில்; கேண்மின்;—ஸர்வஜ்ஞனை எம்பெருமானுடைய ஜ்ஞாநத்துக்கு விஷயம்—இவனுடைய அத்வேஷம் முதலிய குணம். அவனுடைய அஜ்ஞாநத்துக்கு விஷயம் இவனுடைய அக்ருத்யகரணம் முதலிய தோஷம். அவனுடைய அகடிதகடநாஸாமர்த்தியமாகிற சக்திக்கு விஷயம்—இவனுடைய அநிஷ்டங்களை யெல்லாம் போக்கி இஷ்டத்தைக் கொடுக்கையாகிற ரக்ஷணம். அவனுடைய அசக்திக்கு விஷயம்—தோஷங்களைக் கண்டு இவனைச்சீறிக் கைவிடுகை. (அதாவது—எம்பெருமான் இவனுடைய குணலேசத்தையே காண்பன்: தோஷங்களைக் காணமாட்டான்; இவனை ரக்ஷிப்பதிலேயே தனது சக்தியை விநியோகிப்பன்; இவனைச்சீறிக் கைவிடும் விஷயத்தில் அசக்தனாகவே யிருப்பன் என்றபடி.)

299. (இனி சேதநனுடைய நான்கு குணங்களுக்கும் விஷயங்களாவன;—) இவனுடைய ஜ்ஞாநத்துக்கு விஷயம் ஆசார்யனுடைய திருக்கல்யாணகுணங்கள். இவனுடைய அஜ்ஞாநத்துக்கு விஷயம் ஆசார்யனுடைய சரீர தோஷங்கள். இவனுடைய சக்திக்கு விஷயம் ஆசார்யனுக்கு உகப்பாகச் செய்யும் கைங்கர்யம். அசக்திக்கு விஷயம் சாஸ்த்ரநிஷித்தங்களான காரியங்களைச் செய்தல். (ஆசார்யனுடைய குணங்களையே இவன் அறியவேண்டுமென்றும் தோஷங்களை ஒருகாலும் அறியலாகாதென்றும், ஆசார்ய கைங்கர்யத்திலேயே தன்னுடைய சக்தியை உபயோகிக்க வேணு

மென்றும் நிஷித்தாநுஷ்டாநங்களில் அசக்தனாயிருக்க வேணுமென்றும் சொன்னபடி.)

300—1. அக்ருத்யகரணம், பகவதபசாரம், பாகவதாபசாரம், அஸஹ்யாபசாரம் என நிஷித்தம் நாலு விதம்.

302—6. பிராணிகளைப் பீடித்தல், அயோக்யர்களைத் துதித்தல், பரஸ்த்ரீகளைப் பரிக்ரஹித்தல், பிறர் பொருளைக் களவு செய்தல், பொய் சொல்லுதல், பக்ஷிக்கத் தகாதவற்றை பக்ஷித்தல் முதலியன அக்ருத்யகரணமாம். எம்பெருமானை தேவதாந்தரங்களோடு துல்யமாக நினைப்பது, ராமக்ருஷ்ணாதி அவதாரங்களில் மநுஷ்யஸஜாதீயத்வபுத்தி பண்ணுதல், வர்ணாச்ரமங்களுக்குத் தகாதவிதமாக எம்பெருமானுக்கு உபசாரங்கள் பண்ணுதல், அர்ச்சாவதாரத்தில் உபாதாநத்ரவ்யத்தை ஆராய்ந்து இகழ்தல், ஸ்வஸ்வாதந்த்ரிய புத்தியுடைமை, எம்பெருமானுடைய அமுதுபடி சாத்துப்படிக்கு அர்ஹமானவற்றை அபஹரித்தல் முதலியன பகவதபசாரமாம். பகவானுடைய த்ரவ்யத்தைத் தானே நேரில் அபஹரிப்பதும் அபஹரிக்கிறவர்களுக்குத் துணையாயிருப்பதும், அவர்களிடமிருந்து சிலவற்றைப் பெற்றுக் கொள்வதும் எம்பெருமான் திருவுள்ளத்தைப் புண்படுத்தும். அஹங்காரமடியாகவும் அர்த்தகாமங்களடியாகவும் ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்களுக்குப் பண்ணுகிற விரோதம் பாகவதாபசாரமாம். பகவத் விஷயம் பாகவத விஷயமென்றால் ஒரு காரணமுமின்றியே பொறாமை கொண்டிருக்கையும், ஆசார்யன் பக்கலபசாரப்படுகையும், ஆசார்ய பக்தரான ஸப்ரஹ்மசாரிகளிடத்தில் அஸூயை கொண்டிருக்கையும் முதலானவை அஸஹ்யாபசாரமாம்.

307. ஆகக்கீழ்ச்சொல்லப்பட்ட அபசாரங்களெல்லாம் மேன்மேலும் ஒன்றைவிட ஒன்று க்ரூரங்களுமாய், இவ்வாத்மாவினுடைய உஜ்ஜீவநத்துக்கு மேன்மேலும் க்ருஷி பண்ணுகிற எம்பெருமானுடைய க்ருபைக்கும் அவனுடைய முகோல்லாஸத்துக்கும் விலக்காயுமிருக்கும்.

308. [இனி, ஸதாசார்ய லக்ஷணம் ஸச்சிஷ்ய லக்ஷணம் இவ்விருவருடைய பரிமாற்றம் ஆகிய இவை நிரூபிக்கப்படுகின்றன.] கீழே சொல்லப்பட்ட அதிகாரிலக்ஷணங்களெல்லாவற்றாலும் குறைவற்றிருக்கு மதிகாரியானவன், தன்னை வந்து பணிந்து நன்மையுபதேசிக்கக் கேட்கும் சிஷ்யர்களுக்கு உபதேசிக்குங் காலத்தில், உபதேசிக்கிற தன்னையும் உபதேச பாத்ரனான சிஷ்யனையும் உபதேசத்தின் பலனையும் விபரீதமாகக் கருதுவதானது கீழ்ச்சொல்லப்பட்ட நிஷித்தங்களெல்லாவற்றிற்காட்டிலும் மிகவும் கொடிது.

309. தன்னையும் சிஷ்யனையும் பலனையும் விபரீதமாகக் கருதுகையாவது என்னென்னில்; உபதேசிக்கும்போது ஸாக்ஷாத் தன்னுடைய

ஆசார்யனே உபதேசிப்பதாகவும் தான் ஸ்வாசார்யனுக்குக் கரணபூதனாக வும் நினைத்துக்கொண்டு உபதேசிக்கவேண்டியிருக்க, அப்படி செய்யாமல் தன்னையே இவனுக்கு ஆசார்யனென்று நினைப்பதானது தன்னை மாறுடி நினைக்கையாம் இப்போது உபதேசங் கேட்கிற இவனையும் தன்னைப் போலவே ஸ்வாசார்யனுக்கு சிஷ்யனாக நினைக்கவேண்டியிருக்க அப்படி நினையாமல் தனக்கே சிஷ்யனென்று நினைப்பதானது சிஷ்யனை மாறுடி நினைக்கையாம். உபதேசம் பண்ணுமளவில் இவ்வாத்மா திருந்தி மங்களா சாஸநத்துக்கு ஆளாகவேணு மென்னுமிதுவே பலனாக உபதேசிக்கவேண்டி யிருக்க அந்த பலனைக்கருதி உபதேசியாமல், இவனால் நேரக்கூடிய த்ருஷ்ட ப்ரயோஜநத்தையாவது, இவன் ஸம்ஸாரத்தில் நின்றும் விடுபட்டு உஜ்ஜீவித் துப்போவன் என்பதையாவது, ஓராத்மாவைத் திருத்துவதானது நந்தவன மமைத்தல் முதலியனபோலே பகவத் கைங்கர்யமாகுமென்றாவது, நமக்கு ஸஹவாஸத் க்கு உபயுக்தனாவனென்றாவது கருதி உபதேசித்தல் பலனை மாறுடி நினைக்கையாம்.

310. கருதக்கூடாதென்று கீழ் மறுத்த நான்கு பலன்களும் எவ்வித மாக ஸித்திக்குமென்னில்; சுச்ரூஷை முதலிய த்ருஷ்ட ப்ரயோஜநம் சிஷ்ய னுடைய நினைவாலே ஸித்திக்கும், எம்பெருமானுடைய க்ருபாகார்யமான நினைவாலே சிஷ்யனுடைய உஜ்ஜீவநம் ஸித்திக்கும். இவன் ஹிதோபதேசம் பண்ணி மங்களா சாஸநத்துக்கு ஆளாம்படி சேதநரைத் திருத்துகிறவிது எம்பெருமான் திருவுள்ளத்துக்கு மிகவுமுகப்பாகையாலே இது பகவத் கைங்கர்யமன்றோ என்றநுஸந்தித்திருக்கிற ஸ்வாசார்யனுடைய நினைவாலே உபதேஷ்டாவான தனக்கு பகவத் கைங்கர்யம் ஸித்திக்கும். 'நெடுநாளாக அஹங்காரமமகாரங்களாலே கெட்டுப்போன வென்னை நிர்ஹேதுகமாக அங்கீகரித்துத் திருத்தி மங்களா சாஸநத்துக்கு ஆளாம்படி பண்ணின மஹோபகாரகனன்றோ' என்கிற உபகார ஸ்ம்ருதியாலே சிஷ்யனானவன் ஒரு நொடிப்பொழுதும் விட்டுப் பிரியமாட்டாமல் கூடி நடக்கையால் தத் ஸஹவாஸம் தன்னடையே ஸித்திக்கும்.

311. உபதேசபாத்ரமான விவன் திருந்தி மங்களாசாஸநத்துக்கு ஆளாகுகையாகிற ஸாக்ஷாத்பலன் எப்படி ஸித்திக்குமென்னில்; உபதேஷ் டாவான தான் விப்ரதிபத்தியொன்றுமில்லாமல் இதுவே பலனாக நினைத்து உபதேசிக்கவே அவன் அப்படி திருந்தி மங்களாசாஸநாதிகாரியாய் விடுவன். தன்னை ஆசார்யனாக நினைத்துக்கொள்ளக் கூடாதென்றால் பின்னை, தனக்கு ஆசார்யத்வம் எப்படி ஸித்திக்குமென்னில்; "இப்படி தன்னையும் சிஷ்யனை யும் பலனையும் மாறுடி நினையாமல் உள்ளபடி அநுஸந்தித்து உபதேசிக்கும் பரிபாகமுடையனான விவன் இவனுக்கு ஆசார்யன்" என்று எம்பெருமான்

நினைப்பிட்டருளுகையாலே அந்த ஈச்வரன் நினைவாலே இவனுக்கு ஆசார்யத்வமுண்டாகும்.

312. இப்படியல்லாமல், க்ரூரநிஷித்தமாக அடியிற்சொன்ன விபரீதவுணர்ச்சியோடே உபதேசித்தால் உபதேசிப்பவனுக்கு ஆசார்யத்வமாகிற ஸ்வரூப ஸித்தியில்லை; உபதேச சுத்தி யில்லாமையாலே உபதேசம் கேட்பவனுக்கும் சிஷ்யத்வமாகிற ஸ்வரூபஸித்தியில்லை.

313. ஆசார்யனுக்கு முக்கியமாக இரண்டு குணங்கள் வேண்டியவை; உஜ்ஜீவிக்க விரும்பி வந்து சேர்ந்த சிஷ்யன்மீது ஐயோவென்றிரங்கி அவன் உய்வதற்கான உபதேசங்களைப் பண்ணுகைக் குறுப்பான க்ருபையும், தன்னை உபதேசகர்த்தாவாக நினையாதே ஸ்வாசார்யனுக்குக் காரணபூதனாக அநுஸந்திப்பதற் கீடான ஸ்வாசார்ய பாரதந்த்ரியமும்.

314. இவ்விரண்டு குணங்களாலும் என்னபலிக்குமென்னில்; சிஷ்ய விஷயத்திலுள்ள க்ருபையினாலே நாளுக்குநாளும் அவன்ஸ்வரூபம் நிர்மலமாகையினாலே சிஷ்யனுடைய ஸ்வரூபம் ஸித்திக்கும். ஸ்வாசார்யபாரதந்திரியத்தாலே தன்ஸ்வரூபம் ஸித்திக்கும்.

315—20. திருவஷ்டாக்ஷர மஹாமந்த்ரத்தை 'இது ஸம்ஸார நிவர்த்தகம்' என்னும் ப்ரதிபத்தியுடனே உபதேசிக்குமவனே ஸாக்ஷாதாசார்யனெனப்படுவன். ஸம்ஸாரத்தை வளர்க்குமவையாய் க்ஷுத்ரங்களுமாயிருந்துள்ள இதர மந்த்ரங்களை உபதேசித்தவர்களுக்கு ஆசார்யத்வ பூர்த்தியில்லை. க்ஷுத்ர தேவதைகளின் மந்த்ரங்களையன்றோ க்ஷுத்ரமந்த்ரமென்னலாம், பகவந்மந்த்ரங்களை க்ஷுத்ர மென்னலாமோ வென்னில்; அர்த்தம் காமம் ஸந்தாநம் கல்வி முதலிய க்ஷுத்ரபலன்களைத் தருமவையென்னுங் காரணத்தாலே க்ஷுத்ரமந்த்ர மென்கிற தத்தை. க்ஷுத்ர பலன்களைக் கொடுக்குமவையென்பதுபற்றியே ஸம்ஸாரத்தை வளர்க்குமவையென்றதும். ஆனால் பகவந்மந்த்ரங்களுக்கு க்ஷுத்ரபல ப்ரதத்வம் இயற்கையாகவுள்ளதன்று; பகவந்மந்த்ரங்களாகையாலே மோக்ஷப்ரதாந சக்தியுமுண்டு; இருந்தாலும் ப்ரக்ருதி வச்யனான சேதநனுடைய க்ஷுத்ரபல ருசியாலே அவற்றுக்கு க்ஷுத்ரபலப்ரதத்வம் வருகையாலே இது ஔபாதிகம். ஐச்வர்ய காமர்க்கு கோபால மந்த்ராதிகளும், புத்ர காமர்க்கு ராமமந்த்ராதிகளும், வித்யா காமர்க்கு ஹயக்ரீவ மந்த்ராதிகளும், விஜய காமர்க்கு ஸுதர்சந நாரஸிம்ஹாதி மந்த்ரங்களும் இப்படி நியமேந க்ஷுத்ர பலன்களையே கொடுத்துக்கொண்டு வருவதானது சேதநருடைய ருசிக்கீடாக "இன்ன மந்த்ரங்கள் இன்ன பலன்களைத் தரக் கடவன" என்று எம்பெருமான் நியதமாகக் கல்பித்து வைக்கையினாலிறே. அதுதான் சேதநருடைய ருசிக்குக்

த்ருதியாகக் கல்பித்ததாகையாலே அவற்றுக்கு அவை ஸ்வாபாவிகமல்ல வென்றும் ஔபாதிகமென்றும் சொல்லக் குறையில்லை.

321. [இனி ஸச்சிஷ்ய லக்ஷணம் சொல்லப்படுகிறது.] ஐச்வர்ய கைவல்யம் முதலிய இதர பலன்களில் வெறுப்பும், பேற்றுக்கு உபாயமான வற்றைக் கேட்க விருப்பமும், இவ்விருள்தருமாஞாலத்தில் நின்றும் கடுகப் போகப் பெறாமையாலான ஆர்த்தியும், ஆசார்யனிடத்தில் அளவு கடந்த ஆதரமும், பிறர் மினுக்கம் பொறாமையிலாமையுமுடையவன் சிஷ்யனெனப் படுவான்.

322. இப்படிப்பட்ட சிஷ்யனானவன் ஸ்வாசார்ய விஷயத்தில் எப் படிப்பட்ட ப்ரதிபத்தியை வஹிக்க வேணுமென்னில்; திருமந்த்ரம், அதனால் பிரதிபாதிக்கப்படுகிற தேவதை, அதனருளால் கிடைக்கக்கூடிய கைங்கரிய மாகிற பெரும் பேறு, அப்பேற்றை யநுஸரிக்க அவித்யாதி நிவ்ருத்தி பூர்வக ஸ்வஸ்வரூபாவிர்ப்பாவம் முதலியன, அப்பேற்றுக்கு ஸாதநமானவை, புத்ரதாரக்ஷேத்ராதி ரூபங்களான இஹலோக போகங்கள்—ஆகிற இவையெல்லாம் நமக்கு ஆசார்யனே யென்று கொள்ளக் கடவன்.

323. இவ்வர்த்தத்தைப் பரமாசார்யரான ஆளவந்தாரும் ஸ்தோத்ர ரத்நத்தில் "மாதா பிதா யுவதய:" என்கிற ச்லோகத்தாலருளிச் செய்தார்.

324. இப்படி எல்லாம் ஆசார்யனேயென்று அநுஸந்திப்பதற்கு மூலம் யாதெனில்; நித்ய ஸம்ஸாரியாய்க் கிடந்த தன்னை உபதேசாதிகளாலே திருத்தி நித்ய ஸூரிகளுடைய அநுபவத்துக்கு உரியனும்படி பண்ணின உபகார ஸ்ம்ருதியேயாம்.

325. உபகாரஸ்ம்ருதிக்கு முதலடியும் முடிவெல்லையுமுண்டு; இச் சேதநன் முந்துற அநுஸந்திப்பது ஆசார்யன் பண்ணின உபகாரத்தை யாகையாலே அவ்வாசார்யன் பக்கல் நன்றி பாராட்டுதல் முதலடியாம்; ஆசார்யனுடைய கௌரவம் நெஞ்சில் படப்பட அவ்விஷயத்திலே தன்னைக் கொண்டுவந்து சேர்த்த ஈச்வரன் பண்ணின க்ருஷிகளைப் பிறகு அநுஸந்திக்க நேருகையாலே எம்பெருமான் பக்கல் நன்றி பாராட்டு தல் முடிவெல்லையாகும் இத்தால்—பகவத் விஷயத்தை யுபகரித்த ஆசார் யன் பண்ணின உபகாரத்தை யநுஸந்திக்க இழிந்தால் அவனுடைய வைப வம் நெஞ்சிலே பட்டுக் கனியக் கனிய, "இவ்வாசார்யனை நாம் பெற்றது எம்பெருமானாலேயன்றோ என்று எம்பெருமானைப் பற்றின நன்றி பாராட்டு தலிலே சென்று தலைக்கட்டுமென்றதாயிற்று.

326. [ஸதாசார்யனுடையவும் ஸச்சிஷ்யனுடையவும் பரிமாற்றமிருக் கும்படி என்னென்னில்; அது சொல்லப்படுகிறது.] சிஷ்யன் ஆசார்யனுக்கு

ப்ரிய ஹிதங்களிரண்டையும் நடத்தக் கடவன்; அப்படியே ஆசார்யனும் சிஷ்யனுக்கு ப்ரிய ஹிதங்களிரண்டையும் நடத்தக் கடவன்.

327. இருவரும் இரண்டையும் பரஸ்பரம் நடத்திக்கொள்ளுகிற க்ரமம் என்னென்னில்; சிஷ்யனானவன் ஆசார்யனுக்கு ப்ரிய ஹிதங்களிரண்டையும் நடத்துமிடத்தில் தன் ஸ்வரூபத்துக்குத் தகுதியாக "ஆசார்யனுடைய முகமலர்த்தியே புருஷார்த்தம்" என்று நினைத்துத் தனது கிஞ்சித்காரம் முதலியவற்றாலே தான் ஆசார்யனுக்கு ஸர்வ காலமும் ப்ரியமானதை நடத்திவரக் கடவன்; மங்களாசாஸந பரனாகையாலே "இவ்விபூதி ஸ்வபாவத்தால் திருவுள்ளத்தில் ஒரு கலக்கமும் வாராதிருக்க வேணும்" என்றும் அப்படி ஏதேனும் ஒன்று வந்த காலத்தில் "இத்தைப் போக்கித் தந்தருள வேணும்" என்றும் பிரார்த்தித்து எம்பெருமானைக்கொண்டு ஹிதத்தை நடத்தக் கடவன். ஆசார்யனானவன் சிஷ்யனுக்குத் தான் நேரில் ஹிதத்தை நடத்தக் கடவன்; எம்பெருமானைக்கொண்டு ப்ரியத்தை நடத்தக் கடவன். (அதாவது) தான் ஹிதைகபரனாகையாலே இவனுக்கு ஸ்வரூப ஹானி வாராதபடி நியமித்து நல்வழியில் நடத்திக்கொண்டு போருகையாகிற ஹிதத்தைத் தான் நடத்த வேணும்; சரீர தாரணத்துக்கு வேண்டிய ஸாமக்ரிகளின் குறைவினால் சிஷ்யன் மிகவும் நலங்குமளவில் "இருந்த நாளைக்கு இவன் நலங்காமல் இவையுமவனுக்கு உண்டாம்படி திருவுள்ளம் பற்றியருளவேணும்" என்று பிரார்த்தித்து எம்பெருமானைக் கொண்டு ப்ரியத்தை நடத்தக் கடவனென்கை.

328. இப்படி செய்து போருமிடத்தில் இருவர்க்கும் இரண்டும் துல்யப்ரதாநமாயிருக்குமோ வென்னில்; இல்லை; சிஷ்யன் சேஷபூதனாகையாலே சேஷியான ஆசார்யனுடைய ப்ரீதியிலே ஊற்றமாயிருக்கக் கடவன்; ஆசார்யன் பரமக்ருபாளுவாகையாலே தன்னுடைய சிஷ்யனானவிவன் ஸம்ஸாரக் கடலில் நின்றும் கரையேறி உஜ்ஜீவிப்பதிலே ஊற்றமாயிருக்கக் கடவன். ஆகையாலே சிஷ்யனுக்கு ப்ரியகரணமும் ஆசார்யனுக்கு ஹிதகரணமுமே ப்ரதாநமாம்.

329. சிஷ்யன் ஆசார்யனுடைய உகப்பிலேயே ஊன்றியிருக்கவேண்டியவனான பின்பு இவன் அவ்வாசார்யனுடைய ப்ரீதிக்கு விஷயமாயிருப்பதொழிய, அநிஷ்டங்களைச் செய்து நிக்ரஹத்துக்கு விஷயமாயிருக்க அவகாசமேயில்லை.

330. பிரகிருதி ஸம்பந்தத்தோடே யிருக்கிறவிவனுக்கு எப்போதும் ஒரே மாதிரியாக இருக்க முடியுமோ? ஏதேனும் கலக்கங்களுண்டாகாதோ? அதுகாரணமாக நிக்ரஹிக்கப்பெறவும் நேரிடுமன்றோ? என்னில்; அப்படி

நிக்ரஹிக்க நேர்ந்தால் அந்த நிக்ரஹம் இரண்டு தலைக்கும் உபாதேயமாகும்; ஏனென்னில்; சிஷ்யன் அநிஷ்டங்களைச் செய்து ஆசார்ய நிக்ரஹத்துக்குப் பாத்ரமாம்போது அந்த நிக்ரஹம் சிஷ்யனை இவனை நல்வழிப் படுத்துகைக்கு உறுப்பாய்க் கொண்டு ஹிதரூபமாயிருக்குமதாகையாலே "இப்படி நம்மை நிக்ரஹிக்க நேர்ந்ததே!" என்று சிஷ்யனும் வருந்த வேண்டாமல் "இவனை இப்படி நிக்ரஹிக்க நேர்ந்ததே!" என்று ஆசார்யனும் வருந்த வேண்டாமல், இது மேன்மேலும் நன்மைக்குத்தானே உறுப்பாவதென்று கொண்டிருக்கப்ராப்தம்.

331. நிக்ரஹம் இப்படி உபாதேயமாகில் நிக்ரஹத்தின் காரணமான அபராதமும் உபாதேயமாகாதோவென்னில்; ஆகாது. தன்னுடைய ப்ரமாதத்தால் நிக்ரஹமுண்டானால் அதை வெறுக்காதிருக்கவேணுமென்று சொல்லிற்றத்தனை யொழிய, மறுபடியும் அந்த நிக்ரஹத்துக்குக் காரணமான அபராதத்தைச் செய்தல் வேண்டுமென்றதன்று. நிக்ரஹ காரணம் த்யாஜ்யமேயாம்.

332. ஸ்வாசார்யன் ஸ்வவிஷயத்தில் ஹிதரூபமாகப் பண்ணுகிற நிக்ரஹமானது தன்னுடைய விரோதிகள் கழிவதற்குக் காரணமாகக் கூடியதாகையாலே 1. "கொடியவாய்விலங்கினுயிர்மலங்கக் கொண்ட சீற்றமொன்றுண்டு" என்னப்பட்ட பகவந்நிக்ரஹம்போலே இதுவும் புருஷார்த்த கோடியிலே உட்புகுந்து நிற்கும்.

333. [ஆசார்ய சிஷ்யர்களுக்கு ப்ரதாநக்ருத்யமாகக் கீழ்சொன்ன ஹிதகரண ப்ரியகரணங்களின் ஸ்வரூபம் இனி விவரிக்கப்படுகிறது.] ஆசார்யன் சிஷ்யனுடைய ஸ்வரூபத்தை எவ்விதத்திலும் பழுதுபடாதபடி நோக்கிக்கொண்டு போரக் கடவன். சிஷ்யன் ஸ்வாசார்யனுடைய திருமேனியை உசித கைங்கர்யங்களாலே நோக்கிக் கொண்டுபோரக் கடவன்.

334. ஆசார்யன் சிஷ்யனுடைய ஸ்வரூபத்தைப் பேணுகையும் சிஷ்யன் ஆசார்யனுடைய திருமேனியைப் பேணுகையுமாகிற இரண்டும் இருவர்க்கும் ஸ்வரூபமாயிருப்பதோடு பகவத் கைங்கர்யமுமாயிருக்கும்; (எப்படி பகவத் கைங்கர்யமாகிறதென்னில்;) எம்பெருமானுக்கு போக்யமாயிருக்கவேண்டிய (சிஷ்யனாகிற ஒரு ஆத்மாவினுடைய) ஸ்வரூபம் அப்படி போக்யமாக விநியோகப்படாமல் கிடந்தது; அது அப்படிப்பட்ட விநியோகத்துக்கு உரியதாம்படி திருந்துமாறு (ஆசார்யன்) பேணிக்கொண்டு போரு

1. பெரிய திருமொழி 5. 8. 3.

கையானது பகவத் கைங்கர்யமாக ஆகுமன்றோ. அப்படியே, 1. "நன் கென்னுடலம் கைவிடான்" என்கிறபடியே எம்பெருமானுக்குப் பரம போக்யமாயிருக்கிற ஆசார்ய விக்ரஹத்தை (சிஷ்யன்) பேணிக்கொண்டு போருகையானது பகவானுக்கு மிகவுமுகப்பாகையாலே இதுவும் பகவத் கைங்கர்யமாயிருக்கும்.

335. ஆசார்யன் சிஷ்யனுடைய ஸ்வரூபத்தைப் பேணவேணுமென்றும் சிஷ்யன் ஆசார்யனுடைய தேஹத்தைப் பேணவேணுமென்றும் இப்படி ஒரு நியமம் பண்ணவேணுமோ? ஆசார்யனுக்குத் தன்னுடைய தேஹ ரக்ஷணத்திலும், சிஷ்யனுக்குத் தன்னுடைய ஸ்வரூப ரக்ஷணத்திலும் அந்வயமுண்டானால் என்ன கெடுதி? என்னில்; ஆசார்யன் தன்னுடைய தேஹயாத்ரையில் தான் உபேக்ஷையாயிருக்க, சிஷ்யனானவன் "இதுவே நமக்கு ஸ்வரூபம்" என்று அதைப் பேணிக்கொண்டு போர வேணுமே தவிர, தன்னுடைய தேஹத்தைத் தானே ரக்ஷிக்கையாகிறவிது ஆசார்யனுக்கு ஆசார்யத்வமாகிற ஸ்வரூபத்துக்கு ஹாநி. சிஷ்யன் தான் ஆசார்யனிடத்திலே ந்யஸ்தபாரனானபின்பு தன் ஸ்வரூபத்தை அவ்வாசார்யன் ரக்ஷித்துக்கொண்டுபோகக் கண்டிருக்கையொழிய தன் ஆத்ம ரக்ஷணத்தைத் தான் பண்ணத் தேடுவது சிஷ்யனுக்கு சிஷ்யத்வமாகிற ஸ்வரூபத்துக்கு ஹாநி. ஆகையால் மறந்தும் சிஷ்யனுக்குத் தன்னுடைய ஸ்வரூப ரக்ஷணமும் ஆசார்யனுக்குத் தன்னுடைய தேஹ ரக்ஷணமும் கர்த்தவ்யமன்று.

336. ஆசார்யன் தன்னுடைய உபதேசாதிகளாலே சிஷ்யனுடைய ஆத்ம ரக்ஷணம் பண்ணுமளவில் "நான் ரக்ஷித்துக்கொண்டு போருகிறேன்" என்று அஹங்காரம் வஹிக்கலாகாது. அது ஸ்வாசார்ய பாரதந்த்ரியமாகிற தன்னதிகாரத்துக்கு விரோதி. சிஷ்யனானவன் பொருள் முதலியவற்றாலே ஆசார்யனுடைய தேஹ ரக்ஷணம் பண்ணுமளவில் "என்னுடைய த்ரவியங்களாலும் கரணங்களாலும் இப்படி ரக்ஷித்துக்கொண்டு போருகிறேன்" என்று மமகாரம் வஹிக்கலாகாது. அது "சரீரம் அர்த்தம் பிராணன் முதலியவை யெல்லாம் ஆசார்யனுக்கு சேஷ பூதம்" என்றிருக்கக்கடவ தன் அதிகாரத்துக்கு விரோதி.

337. "శరీరమర్థం ప్రాణంచ సద్గురుభ్యో నివేదయేత్" [சரீரத்தையும் பொருளையும் பிராணனையும் ஸதாசார்யனிடத்தில் ஒப்பிக்க வேண்டியது] என்கிறபடியே சிஷ்யனுடைய ஸர்வஸ்வமும் அடியிலேயே தனக்கு

1. திருவாய்மொழி 10. 7. 4.

ஸமர்ப்பிக்கமாகையாலே, ஸ்வதேஹ ரக்ஷணத்துக்கு உறுப்பாக அவன் காலோசிதமாய்க் கிஞ்சித்கரிக்குமவற்றை அவனுடையதென்கிற நினைவின்றியே தன்னுடையதென்றே வாங்கி விநியோகப்படுத்திக்கொள்ள வேண்டியவன் ஆசார்யன். தனக்கு ஒருடைமையின்றியே எல்லாம் ஆசார்ய சேஷமாகையாலே ஸ்வதேஹ ரக்ஷணத்துக்காகத் தான் விநியோகப்படுத்திக்கொள்ளுமவற்றை ஆசார்யனுடைமை என்கிற ப்ரதிபத்தியோடே விநியோகங் கொள்ள வேண்டியவன் சிஷ்யன்.

338. சிஷ்யன் தன்னுடையதாக அபிமாநித்திருக்கும் வஸ்துவை ஆசார்யன் அங்கீகரிக்கலாகாது; சிஷ்யன் "ஸ்வகீயம்" என்று அபிமாநித்திருக்கும் வஸ்து விஷத்தோடொக்குமாகையாலே அப்படிப்பட்ட வஸ்துவை ஆசார்யனுக்கு இடுவது விஷமிடுவதுபோலாகுமாதலால் அஹங்காரமமகாரமாகிற விஷந் தீண்டின வஸ்துவை சிஷ்யன் ஆசார்யனுக்கு ஸமர்ப்பிக்கக் கடவனல்லன்.

339—40. சிஷ்யன் தன்னுடையதாக அபிமாநித்திருக்கும் பொருளை ஆசார்யன் ஸ்வீகரித்தால், "எம்பெருமான் யோக க்ஷேம நிர்வாஹகனுயிருக்கும்போது நமக்கு என்ன குறை?" என்றிருக்கும் பூர்ணனான தான் தேஹ யாத்ரைக்குங்கூட முதலற்ற தரித்ரனுய்விடுவன். சிஷ்யன் என்னுடையதென்று புத்தி பண்ணி ஒன்றை ஆசார்யனுக்குக் கொடுத்தால், ஏற்கனவே ஆசார்யனுக்கு ஸமர்ப்பிக்கப்பட்டதான பொருளிலே மமகாரம் பாராட்டினபடியாலே ஆசார்யனுடைய ஸொத்தைக் களவாடின பாபியாய் விடுவன். இப்படி முறைகேடான கொள்கொடை யுண்டானபோது சிஷ்யாசார்யத்வரூப ஸம்பந்தமும் குலைந்துபோம்.

341. சிஷ்யனானவன் "எல்லாம் ஆசார்யனுடையது; நம்மதென்று ஸமர்ப்பிக்கக் கூடியது ஒன்றுமில்லை" என்றிருக்கும் அகிஞ்சநனாகையாலே "ஆசார்யனுக்கு நாம் ஒன்றை ஸமர்ப்பிக்கிறோம்" என்கிற எண்ணத்துடன் ஒன்றும் கொடுக்கமாட்டான். ஆசார்யனானவன் "எம்பெருமான் ஸகல யோக க்ஷேம துரந்தரனுய்க்கொண்டு நடத்திக் கொண்டு போருகையாலே நமக்கினி என்ன குறையுண்டு" என்றிருக்கும் பரிபூர்ணனாகையாலே சிஷ்யனுடைய மமகார துஷ்டமானவை யொன்றையும் ஏற்றுக்கொள்ளமாட்டான்.

342. சிஷ்யனுடைய மமகார துஷ்டமானவை யொன்றையும் கொள்ளாமைக் குடலான பூர்த்தியாலே ஆசார்ய ஸ்வரூபம் ஜீவித்தது; சிஷ்யனானவனுக்கு ஸ்வகீயமென்னும் புத்தியோடே ஒன்றையும் ஸமர்ப்பிக்கைக்கு யோக்யதையில்லாத ஆகிஞ்சந்யத்தாலே சிஷ்யத்வமாகிற ஸ்வரூபம்ஜீவித்தது.

343—5. இப்படி கொள்கொடைகளுக்கு யோக்யதை யில்லையாகி லும் நன்றியறிவுள்ள சிஷ்யன் மஹோபகாரகனை ஆசார்யனுக்குப் பண்ணு முபகாரம் ஒன்றுமில்லையோவென்னில்; ஸ்வரூபஜ்ஞனை சிஷ்யன் நினை வால் ஒருகாலு மொன்றுமில்லை; தன்னுடைய க்ருஷி பலித்த தென்று மகி ழும் ஆசார்யனுடைய நினைவாலே யுண்டு. அது ஏதென்னில்; ஸ்வரூப யாதாத்மிய ஜ்ஞானமும், அதற்கேற்ற உபாயாத்யவஸாயமும் உபேயப்ரேம மும், இவை மூன்றுக்கும் தகுதியான நல்லநுஷ்டானமுமாம்.

346—8. ஆசார்யனுடைய திருவுள்ள வுகப்புக்காக சிஷ்யன் தவிர வேண்டுவது—பகவானுடைய த்ரவ்யத்தை அபஹரிக்கையும், பகவானு டைய போஜநத்தை விலக்குகையும், குரு மந்த்ர தேவதா பரிபவமும். பக வானுடைய த்ரவ்யத்தை யபஹரிக்கை யாவது—ஸ்வதந்த்ரனாயிருக்கையும் அந்ய சேஷப்பட்டிருக்கையும். பகவானுடைய போஜநத்தை விலக்குகை யாவது—ரக்ஷ்யவர்க்கத்தினுடைய ரக்ஷணம் எம்பெருமானுக்கு தாரகமா யிருக்கையாலே அவனுடைய ரக்ஷணத்துக்கு இடமில்லாதபடி ஸ்வயத்நத் தாலேயாதல் பிறராலேயாதல் தன்னை ரக்ஷிக்கையிலே தான் முயலுகை. ஸர்வரக்ஷகனை அவனுடைய ரக்ஷகத்வக்ரமம் ப்ரபந்ந பரித்ராணமென் னும் ரஹஸ்யத்திலே சொல்லப்பட்டுள்ளது, கண்டுகொள்க. குரு பரிபவ மாவது—குருவின் பக்கல் கேட்ட அர்த்தத்தின்படி அநுஷ்டியாதிருப்பதும் அநதிகாரிகளுக்கு உபதேசிப்பதும். மந்த்ர பரிபவமாவது—உபதேசித்த அர்த்தத்தை மறந்துபோவதும், விபரீதமான அர்த்தங் கொள்ளுதலும். தேவதா பரிபவமாவது-மனமொழிமெய்களை இதர விஷயங்களிலே ப்ரவண மாக்குகையும் பகவத் விஷயத்தில் ப்ரவணமாக்காதிருப்பதும்.

349. இவ்வதிகாரிக்கு ஆயுள் உள்ளவரையில் மஹோபகாரகனை ஆசார்யன் பக்கலில் "என்னுடைய தீய மநஸ்ஸைப் போக்கினாய்; அநந்ய ப்ரயோஜநமாக அநுகூல வ்ருத்திகளைப் பண்ணும் மநஸ்ஸைத் தந்தாய்" என்று நன்றியறிவு நடந்து தீரவேணும்.

350. மநஸ்ஸுக்குத் தீமையாவது ஏதென்னில்; தன்னுடைய குணங் களையும் பகவத் பாகவத தோஷங்களையும் நினைக்கையாம். சமதமாதி ஆத்ம குணங்கள் தனக்கு உண்டானாலும் "நீசனேன் நிறை வொன்றுமிலேன்" என்று தன் வெறுமையை அநுஸந்திக்க வேண்டியிருக்க, "இவை யெல்லாம் நமக் கிப்போதுண்டு" என்று தனக்குண்டான ஸத்குணங்களைப் பெருமை யாக நினைப்பதும் தீமை; ராமக்ருஷ்ணாத்யவதாரங்களி லெம்பெருமானிடத் திலும் பாகவதர்களிடத்திலும் மேலெழுந்த வாரியாகத் தோற்றும் தோஷங் களை நினைப்பதும் தீமை.

351. ஆனால், தனக்குச் சில குணமுண்டாயிருக்க அதை நினைக்கக் கூடாதென்கிறாப் போலே, பகவத் பாகவத விஷயங்களிலும் சில தோஷ முண்டாயிருக்க அதை நினைக்கக் கூடாதென்கிறதோ வென்னில்; தோஷம் நினைக்கக் கூடாதென்றது—முதலிலே இவ்விஷயங்களில் தோஷமேயில்லா மையாலே.

352. இங்ஙனன்றியே பகவத் பாகவதவிஷயங்களில் தோஷமுண் டென்று நினைக்கில், அவர்கள் பக்கல் தனக்குத் தோற்றுகிற தோஷம் அவர் களுடைய தோஷமன்று, அதைக் காண்கிற தன்னுடைய தோஷமேயாம்.

353–4. அசலிடத்திலுள்ளதாகத் தோற்றுகிறவது தன் தோஷமாக எப்படியாகுமென்னில்; கண்தோஷ முள்ளவனுக்கு இரண்டு சந்திரன் என்று தோற்றுவது போலவும், பித்த தோஷமுள்ளவனுக்குச் சங்கு பீதக மாகத் தோற்றுவதுபோலவும் தோஷமற்றவிஷயங்களிலும் தோஷம் தோற் றும்படியான துர்வாஸனையாகிற தன் தோஷத்தாலும், மக்களுடைய தோஷம் தாய்தந்தையருடையதாக ஆகிறாப்போலே அவர்களுக்குண்டான தோஷம் தன்னதாம்படி அவர்களோடு தனக்குண்டான உறவின் கனத்தா லும்.

355. இரண்டு சந்திரனென்று காண்கைக்கு ஹேதுவான கண் தோஷமில்லாதபோது ஒரு சந்திரனே தோற்றுவதுபோல, பகவத் பாகவத விஷயங்களில் தோஷம் காண்கைக் கடியான தன் மனக்குற்றமில்லாத போது அவர்களிடத்தில் குணாநுஸந்தானமே நடக்கும். [அது நடவாவிடில் ஸ்வதோஷமுண்டென்று கொள்க.]

356. குணாநுஸந்தானம் நடவாவிடில் தோஷாநுஸந்தானமேயன்றோ நடப்பது; அந்த தோஷ ஜ்ஞாநந்தானே இவனுக்கு பகவந்நிக்ரஹ ஹேது வான தோஷமாம்.

357—58. இதெல்லாம் சொல்ல வேண்டுவது இதற்கு அவகாசமுண் டானாலன்றோ; ஸ்வதோஷாநு ஸந்தாநத்துக்கும் பகவத் பாகவத குணாநு ஸந்தாநத்துக்குமே காலம் போருகையாலே பகவத் பாகவத தோஷ சிந்த நத்திற்கு அவஸரமேயில்லை.

359—62. ஸம்ஸாரிகளுக்குண்டான தேஹாத்ம புத்தி முதலான தோஷங்களைக்கண்டால் அந்த தோஷங்களையிட்டு அவர்களை யிகழ்ந்து "இவர்களுக்கும் நமக்கும் என்ன சேர்த்தி" என்றிராமல் அவர்களுடைய தோஷமும் தன்னுடைய தோஷமென்று அநுஸந்தித்திருக்கக் கடவன்.

அதற்குக் காரணமேதென்னில்; நாராயணத்வ ப்ரயுக்தமான ஸம்பந்த ஜ்ஞாநம். எல்லார்க்கும் ஈச்வரனோடு ஸம்பந்தமொத்திருக்கையாலே அவ் வழியாலே தனக்குமவர்களுக்கும் ஸம்பந்தமுண்டாகையாலே தனக்கு அவர்ஜநீயரான ப்ராக்ருத பந்துக்களுக்கு வந்த தோஷம் தனக்கு வந்ததாக நினைத்திருக்குமாபோலே ஸம்ஸாரிகளுக்குண்டான தோஷம் தன்னுடைய தோஷமென்றே நினைக்கக் குறையில்லையாம். "மருவினிய தண்ணார்ந்த கடன்மல்லைத் தலசயனத்துறைவாரை எண்ணாதேயிருப்பாரை இறைப் பொழுதுமெண்ணோமே" என்று "கேவலம் தேஹ போஷணாதிகளே போதுபோக்காயிருக்கிற ஸம்ஸாரிகளை க்ஷணகாலமும் நினைக்கமாட்டோம்" என்கையாலே ஸம்ஸாரிகளின் தோஷம் இவ்வதிகாரிக்குத் தோன்றுவதற்கே வழியில்லை. ஆனால், "சொன்னால் விரோதம்" "ஒரு நாயகம்" "கொண்ட பெண்டிர் மக்கள்" இத்யாதி திருவாய்மொழிகளிலே ஆழ்வார்க்குமுட்பட ஸம்ஸாரிகளின் குற்றம் தோன்றியிருக்கிறதே யென்னில்; அந்த தோஷங்களில் நின்றும் அவர்களை விலக்குவதற்காகத் தோன்றினவத்தனை.

363. ஏகாக்ஷி ஏககர்ணி முதலான எழுநூறு ராக்ஷஸிகளால் பத்து மாஸம் ஏகரீதியாக நலியப்பட்டிருந்த பிராட்டி, இவர்கள் அப்படி செய்த குற்றத்தை பகவானான பெருமாளிடத்திலும் பாகவதனான திருவடியிடத்திலும் அணுமாத்ரமும் அறிவியாதாப்போலே, தன் விஷயமாகப் பிறர் செய்த குற்றங்களை பகவத் விஷயத்திலாவது பாகவத விஷயத்திலாவது மறந்தும் விண்ணப்பம் செய்யக் கடவனல்லன்.

364. எம்பெருமான் "எதிர்சூழல் புக்கு" என்கிறபடியே தன்னுடைய சில ஸௌலப்யாதிகளைக் காட்டி ஸம்ஸாரிகளைத் தப்பாமலகப்படுத்திக் கொள்ளுவதாக இவ்விபூதியில் வந்தவதரித்து இங்குள்ள ஸம்ஸாரிகளைச் சூழ்ந்துகொண்டு "எனக்கு நீங்கள் அடியாராக வேண்டும்" என்றபேக்ஷித்தவளவில் "த்வம்மே" என்றால் "அஹம்மே" என்கிற ஸம்ஸாரிகள் வணங்காமுடித் தனத்தினால் அநாதரவு காட்டி அடியவர்களாக ஆகாவிட்டாலும் அதனால் திருவுள்ளத்தில் சிறிதும் வருத்தங்கொள்ளாமல் "நாம் அபேக்ஷித்தபடியே இந்த ஸம்ஸாரிகளெல்லாரும் அடியவர்களாக ஆய்விட்டபக்ஷத்தில் இந்த லீலாவிபூதி ஆளற்று அழிந்துபோய்விடுமன்றோ: இஃது அழியாதபடி நோக்குவதற்கு இவர்கள் அமைந்தார்கள்" என்று தேறி மகிழ்ந்தே செல்வர்; ஏகாந்தமான ஸங்கதிகளை யெல்லாம் கூசாமல் சொல்லுகைக்குரிய பிராட்டிமாரிடத்திலும் இப்பரிபவத்தைச் சொல்லிக்கொள்ள வாய் திறக்கமாட்டார்; "ஸம்ஸாரிகள் என்னை அலக்ஷியம் பண்ணிக் கைவிட்டார்கள்" என்று ஒருபோதும் சொல்லமாட்டார் என்று பெரிய திருவந்

தாதியில் "சூழ்ந்தடியார் வேண்டினக்கால் தோன்றாது விட்டாலும் வாழ்ந்திடுவர் பின்னும் தம்வாய் திறவார்" என்ற பாசுரத்திற் சொல்லப்படுகிறது. இப்படி எம்பெருமானுட்பட ஸம்ஸாரிகளின் தோஷங்களை ஸர்வஜ்ஞர்களான பிராட்டி நித்ய ஸூரிகளிடத்திலும் மறைப்பனென்றால், பின்னை என்சொல்ல வேணும்.

365. குற்றம் செய்தவர்கள் விஷயத்திலே (1) பொறுமையும் (2) க்ருபையும் (3) சிரிப்பும் (4) உகப்பும் (5) உபகார ஸ்ம்ருதியும் நடக்கவேணும். (அதாவது) (1) அவர்கள் செய்த குற்றத்துக்குத் தாம் ஒரு பதில் தீங்கு செய்யவாவது நெஞ்சிலே வருந்தியிருக்கவாவது கூடாது. (2) "நாம்பொறுத்திருந்தாலும் இவர்களை எம்பெருமான் தகுந்தபடி தண்டிக்கப் போகிறானே, ஐயோ! இதுக்கு என்ன பண்ணுவோம்" என்று இரங்கியிருக்கவேணும். (3) நம்முடைய பரலோக கதிக்கு இவர்களால் ஒரு கெடுதலும் செய்ய முடியாது, இஹலோக விரோதங்கள் ஏதாவது செய்யக்கூடும்; அப்படி சிலவற்றைச் செய்தால் அதை ஒரு ஹாநியாக நினைத்து நாமும் தங்களைப் போலே வருத்தப்படுவோமாக நினைத்திருக்கிறார்களே! இப்படியும் ஒரு மூடபுத்தி இவர்களுக்கு இருக்குமோ! என்று சிரிக்கவேண்டும். (4) அவர்கள் பண்ணும் பரிபவங்களுக்கு இலக்கான ஸ்வசரீரத்தைத் தனக்கு சத்ருவாகவும், அவர்கள் ஹாநி பண்ணும் த்ருஷ்ட பதார்த்தங்கள் தனக்கு ப்ரதிகூலங்களாகவும் நினைத்திருக்கவேண்டியவனாகையாலே, தன்னுடைய சத்ரு விஷயமாக ஒருவன் பரிபவங்கள் பண்ணும்போதும் தனக்கு ப்ரதிகூலங்களானவற்றைப் போக்கும்போதும் தான் உகக்குமாபோலே அவர்களிடத்தில் உகந்திருக்க வேணும். (5) "நம்முடைய தோஷங்களை நாம் மறந்திருக்கும் நிலைமையிலே அவற்றை நமக்கு நினைப்பூட்டி இவர்கள் நமக்குப் பண்ணுமுபகாரம் நன்று" என்று நன்றி பாராட்டவேணும்.

(சிஷ்யலக்ஷண ப்ரகரணம் முற்றிற்று.)

(இனி பகவந்நிர்ஹேதுக விஷயீகார ப்ரகரணம்.)

366. (கீழ் 358ஆம் ஸூத்ரத்தில்—ஸ்வதோஷாநுஸந்தாநத்துக்கும் பகவத் பாகவத குணாநுஸந்தாநத்துக்குமே காலம் சரிப்பட்டுப் போகுமென்று சொல்லிற்று; அதில் பாகவத குணாநுஸந்தாநம் விவக்ஷிதாம்சத்துக்கு உபயுக்தமல்லாமையாலே அதைவிட்டு, அதுக்கு உபயுக்தமான ஸ்வதோஷாநுஸந்தாநமும் பகவத் குணாநுஸந்தாநமுமாகிற இரண்டையுமங்கீகரித்துக்கொண்டு அவையிரண்டுக்கும் ப்ரயோஜநம் இன்னதென்று சொல்லப்படுகிறது.) தன்னுடைய தோஷங்களான அநாத்ம குணங்களையும் அவற்றுக்கு மூலமான அவித்யாதிகளையும் அநுஸந்திப்பதானது—"இன்னமும் ஸம்ஸாரம் மேலிடில் என்ன செய்வோம்" என்கிற பயத்திற்கு ஹேது

வாம். எம்பெருமானுடைய தயை, க்ஷமை முதலிய குணங்களை அநுஸந்திப்பதானது கீழ்ச்சொன்ன பயம் கழிவதற்கு ஹேதுவாம்.

367. கீழ்ச்சொன்னபடியல்லாமல், "நெடுநாளாகவே கருமங்களை ஒரு வியாஜமாக்கி நம்மை ஸம்ஸாரத்தில் தள்ளினவனன்றோ இவன்; ஸ்வதந்த்ரனானவிவன் இன்னமும் இப்படியே செய்தால் நாமென்ன செய்வது?" என்று ஈச்வரன் படியை நினைத்து பயப்படுகையும்; "முன்பு போலல்லாமல் நமக்கு இப்போது ஆத்ம குணங்களுண்டாகையால் பேறு தப்பாது" என்று தன் படியை நினைத்து பயம் கெடுகையுமாமளவில் தன்னுடைய அவிவேகமே வெளிப்படும். தான் தனக்கு நாசகனென்று பயப்படுகையும் ஈச்வரனே ரக்ஷகனென்று பயங் கெடுகையுமன்றோ விவேகிக்ருத்யம்.

368—70. இப்படியானால், ஆழ்வார்கள் எம்பெருமானை நோக்கி 1. "உண்ணிலாவிய ஐவரால் குமைதீற்றி யென்னையுன் பாத பங்கயம் நண்ணிலா வகையே நலிவானின்னமெண்ணுகின்றாய்" என்றும் 2. "மக்கள் தோற்றக் குழி தோற்றுவிப்பாய் கொலென்றின்னம் ஆற்றங்கரைவாழ் மரம்போலஞ்சுகின்றேன்" என்றும் எம்பெருமான்படி பய ஹேதுவாக அருளிச் செய்ததற்குக் காரணமேதென்னில்; லாப நஷ்டங்களிரண்டும் அவனாலே யென்னலாம்படி நிருபாதிகரக்ஷகனான அவனோடு தங்களுக்குண்டான ஸம்பந்தத்தை யநுஸந்திக்கவே இப்படிசொல்லலாயிற்று. ஸம்பந்தாநுஸந்தானத்தாலே இப்படி தன்னால் வருமவற்றை அவன் குறையாகச் சொல்லலாமோவென்னில்; விளையாட்டுக்காகத் தெருவிலே ஓடித் திரிகிற குழந்தை அங்கேயிடறிக் கால் நொந்தவாறே அழுதுகொண்டு அகத்திலே வந்து தனக்கு இத்துன்பம் வந்தது தாயாலேயாக நினைத்து அவள் முதுகிலே குத்துவது வழக்கம்; அதுபோலே, ஒழிக்க வொழியாத வுறவையுடையனுமாய், இச்சேதநனுடைய கர்மத்தோடு ப்ராக்ருதப்ராக்ருதங்களோடு வாசியற ஸகலமும் ஸ்வாதீநமாகையாலே, கர்மாநுகுணமாக ப்ராக்ருதப்ராக்ருதங்களாலே இவன் படுகிற நலிவைத் தவிர்க்கைக்கு ஸமர்த்தனுமிருக்கிற எம்பெருமான் நலிவுபட விட்டுவைத்து விலக்காதொழிந்தால் "அவன் இவற்றையிட்டு நலிவிக்கிறான்" என்னலாமன்றோ.

371. விலக்காத மாத்திரமே கொண்டு அவன் செய்தானென்னலாமோ வென்னில்; கிணற்றின் கரையிலே குழந்தையிருப்பதைக் கண்ட மாதாவானவள் அப்போதே ஓடிச் சென்று கிணற்றங்கரையில் நின்றும் வாங்காவிட்டால் கிணற்றிலே குழந்தை விழுந்தவளவில் "தாய் அப்போதே சென்று எடுத்திருந்தால் குழந்தை விழுந்திருக்குமோ? கிணற்றங் கரையிலிருப்பை இவள் அநுமதி பண்ணியிருந்ததனாலன்றோ விழுந்தது; ஆனபின்பு இவளன்றோ தள்ளினாள்" என்று உலகம் சொல்லக்கடவதன்றோ.

372. ஆனால் ‹ അപ്രതിഷിദ്ധമനുമതം ഭവതി = அப்ரதிஷித்தம் அநுமதம் பவதி.” என்கிற நியாயத்தாலே விலக்காததுவே அநுமதி செய்ததாக முடிந்தபின்பு, இவன் இழப்பதற்கு அவனுடைய அநுமதிதான் ஹேதுவோவென்னில்; அன்று; ரக்ஷ்யபூதனான இவனுடைய ரக்ஷ்யத்வாநுமதி அசித்வ்யாவ்ருத்த வேஷமாத்ரமாகையாலே பேற்றுக்கு எப்படி ஹேதுவன்றோ, அப்படியே ரக்ஷகனான எம்பெருமானுடைய ஸம்ஸார அநுமதியும் இழவுக்கு ஹேதுவன்று; தன்னுடைய ஆஜ்ஞாரூபமான சாஸ்த்ரமர்யாதை ஜீவிப்பதற்காக “காலக்கிரமத்தில் அங்கீகரிப்போம்” என்று இவனுடைய ருசியை எதிர்பார்த்திருக்குமிருப்பாமத்தனை.

373. இரண்டும் இருவர்க்கும் ஸ்வரூபம். பாதந்த்ரனான இவனுக்கு ஸ்வரக்ஷ்யத்வாநுமதியானது ஸ்வரூபத்திற்காட்டில் வேறுபட்டதன்று; ஸ்வதந்த்ரனான அவனுக்கு ஸ்வரக்ஷ்ய வஸ்துவை ரக்ஷிப்பதில் தன்னுடைய ஆஜ்ஞாரூபமான சாஸ்த்ரத்துக்குத் தகுதியாக நிர்வஹிப்பதற்கான ஸம்ஸாராநுமதியானது ஸ்வாதந்த்ரிய வேஷமாகையாலே ஸ்வரூபம் என்கை.

374. ஆனால், லாப நஷ்டங்களுக்குக் காரணம் எவையென்னில்; “முன் செய்த முழுவினை” என்னும்படி அநாதிகாலமாகத் திரட்டப்பட்ட இவனுடைய கருமமே பகவத் விஷயத்தை நெடுநாளாக இழப்பதற்கு ஹேது; இப்படி இழந்து கிடந்த விவன் அவ்விஷயத்தைப் பெறுகைக்கு ஹேது “விதிவாய்க்கின்று காப்பாரார்” என்னும்படி இருகரையுமழியப் பெருகும் பகவத் க்ருபையாம்.

375. லாபநஷ்டங்களுக்கு ஹேது இன்னவை யென்பதைக் கீழ்ச் சொன்னபடியே கொள்ளாமல், ஈச்வரனுடைய ஸ்வாதந்திரியமே இழவுக்கடியென்றும் சேதநனுடைய ஸத்குணமே பேற்றுக்கு அடியென்றும் மாறுபாடாகக் கொண்டால், ஈச்வரன் கைவாங்குகையாலே அவன் திருவடிகளைப் பெறாமல் இழந்துபோவதற்குடலாய்விடும்.

376. ஊழ்வினையின் பயனாக ஆழ்ந்த கிணற்றில் வீழ்ந்த வொருவனை அருகே நிற்பானொருவன் கருணையாலே எடுக்க நினைக்குமளவில், தான் கிணற்றில் விழுகிறபோது அவன் கூடவிருந்தானென்பது மாத்திரமே கொண்டு அவன் தன்னைத் தள்ளினானாக நினைத்து “இக்கிணற்றில் என்னைத் தள்ளினவன் நீயேயன்றோ” என்றால் “நாம் செய்யாத காரியத்தை இவன் ஆரோபிக்கிறானே!” என்று சீற்றமுண்டாகி அவனைக் கிணற்றில் நின்று எடாமல் ஒதுங்கிப் போவதற்கு உறுப்பாவதுபோல, தன்னுடைய கருமத்தாலே ஸம்ஸாரமாகிற படுகுழியிலே விழுந்து கிடக்கிற தன்னை எடுக்க நினைக்கிற பரமக்ருபாளுவான ஈச்வரனைப் பார்த்து “இத்தனை காலமும்

ஸம்ஸாரத்திலே என்னைத் தள்ளிவிட்டு வைத்தவன் நீயே" என்றால் சீறிக் கைவாங்கிப் போவதற் குறுப்பாகும். [ஆகையாலே இழவுக்கு அடி ஈச்வர ஸ்வாதந்திரிய மென்று கொள்ளலாகாது.]

377. நாம் ஸம்ஸாரியாய் இழந்துபோவதற்குக் காரணம் ஈச்வர ஸ்வாதந்திரியமே என்று சொன்னால் எம்பெருமானுக்குச் சீற்றம் பிறக்கு மென்பது திருமங்கையாழ்வார் அருளிச் செயலாலும் ஸித்தம்; "இன்னம் மக்கள் தோற்றக் குழி தோற்றுவிப்பாய் கொல் என்று—ஆற்றங்கரைவாழ் மரம்போலஞ்சுகின்றேன்" என்று முதலிலே சொல்லி, அதற்கு அநந்தரபடியாகவே "சீற்றமுள" என்று சொன்னாரிறே. ["மாற்றமுள" என்ற முதற்பாட்டிலே, ஈச்வரன் தன் ஸ்வாதந்திரியத்தாலே ஸம்ஸரிப்பிக்கிறானைச் சொன்னதானது கர்மாநுகுணமாக ஸம்ஸரிக்கிற ஆத்மாவை ஸம்ஸாரத்தில் நின்றும் எடுக்கைக்கு இடம் பார்த்திருக்குமவனுடைய திருவுள்ளம் சீறுகைக்கு ஹேதுவென்பது "சீற்றமுள" என்கிற அநந்தர வார்த்தையிலே தாமே அருளிச் செய்தாரிறே.]

378. "சீற்றமுள" என்ற பின்பும் "ஆகிலும் செப்புவன்" என்று பின்னையும் அந்த வார்த்தையையே கூசாமல் சொன்னாரே; அதுது எப்படி கூடுமென்னில்; அவன் சீற்றத்தை ஜீவிக்கவொட்டாத அவனுடைய க்ருபையும், சீற்றங்கண்டு அஞ்சி வாய்மூடியிருக்கவொட்டாதபடி கரையழிந்து செல்லுகிற ஸம்ஸார ஆர்த்தியும், சீறித் தள்ளினாலும் வேறு புகலில்லாமையாகிற அநந்யகதித்வமும் அப்படி சொல்லப்பண்ணும்.

379. இப்படி அநந்யகதித்வம் முதலியவை உண்டானாலும் அவனுக்குச் சீற்றம் பிறக்கும்படி சிலவற்றைச் சொல்லலாமோவென்னில்; சீறித் தள்ளினாலுங்கூட அணுகிச் சென்று திருவடிகளைக் கட்டிக் கொள்ளலாம்படி பரமக்ருபாளுவா யிருப்பானொருவன்விஷயத்திலே நினைத்தபடியெல்லாம் சொல்லலாமிறே.

380. "స తం నిపతితం భూమౌ శరణ్యశ్శరణాగతమ్। వధార్హమపి కాకుత్స్థః కృపయా పర్యపాలయత్ = ஸ தம் நிபதிதம் பூமௌ சரண்யச் சரணாகதம்—வதார்ஹமபி காகுத்ஸ்த: க்ருபயா பர்யபாலயத்." என்ற ஸ்ரீ ராமாயண வசநத்தாலும் "அரிசினத்தா லீன்றதாய் அகற்றிடினும் மற்றவள்தன் அருள் நினைந்தேயழுங்குழவியதுவே போன்றிருந்தேனே" என்ற குலசேகரப் பெருமாளருளிச் செயலாலும் "சீறினாலும் காலைக் கட்டிக் கொள்ளலாம் படியிருப்பவனெம்பெருமான்" என்னுமிடம் ஸித்தம்.

ஸ்ரீவசநபூஷண ஸாரத்தில்
மூன்றும் ப்ரகரணம் முற்றுப் பெற்றது.

பிள்ளை லோகாசார்யர் திருவடிகளே சரணம்.
ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

ஸ்ரீமதே லோக குரவே நம:.

நான்காம் ப்ரகரணம்.

381. [கீழ் 366 ஆம் ஸூத்ரத்தில் "பகவத் குணாநு ஸந்தாநம் அபய ஹேது" என்றதை விளக்குதற்காக ஈச்வரன் இவ்வாத்மோஜ்ஜீவநத்துக்குப் பண்ணும் க்ருஷி பரம்பரை பேசப்படுகிறது] ஸ்ரீ வைகுண்டத்திலே எம்பெருமான் நித்யர்களோடும் முக்தர்களோடுங் கூடிப் பரிபூர்ணாநுபவம் பெறாநிற்கச் செய்தேயும் அதனால் அப்பெருமான் சிறிதும் மகிழாது, பல பிள்ளைகளைப் பெற்ற ஒரு தகப்பனார் ஒரு மகன் மாத்திரம் தேசாந்தரத்திலிருக்க மற்ற எல்லாப் புத்திரர்களோடுங் கூடி வாழா நின்றாலும் அதனால் மகிழ்ச்சியடையாமல் தேசாந்தரத்திலுள்ள புத்திரனது பிரிவையே நினைத்துப் பரிதபித்திருக்குமாபோலே எம்பெருமானும் ஸம்ஸாரிகளான அஸ்மதாதிகளின் பிரிவையே நினைத்துப் பரிதாபமுற்று நம்மோடே கலந்து பரிமாறுவதற்காகக் கரணகளேபரங்களை நமக்குத் தந்தருளி அவற்றைக் கொண்டு நாம் காரியஞ் செய்யும்படியான சக்தி விசேஷங்களையும் நமக்குக் கொடுத்து, மிகவும் அஹங்காரிகளான நம்மெதிரில் தான் ப்ரத்யக்ஷமாக வந்து நின்றால் நாம் பொறாமைகொண்டு ஆணையிட்டாகிலும் தன்னைத் தூரத்தி விடுவோமென்றெண்ணி ஒருவர் கண்ணுக்குந் தோற்றாதபடி, உறங்குகிற குழந்தையைத் தாயானவள் முதுகிலே அணைத்துக்கொண்டு கிடக்குமாபோலே எம்பெருமான்றானும் தானறிந்த ஸம்பந்தமே காரணமாக நம்மை விடமாட்டாமல் அந்தர்யாமியாயிருந்து தொடர்ந்து கொண்டு நம்மையொருகாலும் கைவிடாமல் ஸத்தையை நோக்கிக் கொண்டு நமக்குத் துணையாய்ப் போருமளவில், நாம் கெட்ட காரியங்களிலே கைவைத்தோமாகில் நம்மைத் திருப்பமாட்டாமல் அநுமதி பண்ணி உதாஸீநரைப் போலேயிருந்து திருப்புகைக்கு இடம் பார்த்துக் கொண்டேயிருந்து, நாம் செய்கிற தீமைகளிலே ஏதேனுமொரு தீமையாவது * நன்மையென்று பேரிடக் கூடியதாயிருக்குமோவென்று பார்த்து வந்து, அப்படிப்பட்ட தீமைகளைக் கண்டு

* விஷயப்ரவணனாய் வேசிகளைப் பின்தொடர்ந்து அடிக்கடி கோவில்களிலே நுழைந்து புறப்படுகை, வயலில் பட்டி மேய்ந்த பசுவை அடிப்பதாகத் துரத்திக் கொண்டு போம்போது அது ஒரு கோவிலை ப்ரதக்ஷிணம் பண்ணிக்கொண்டு ஓடுகிறவளவிலே அதை விடமாட்டாத ஆக்ரஹத்தாலே தானும் அக்கோவிலை வலஞ்செய்கை; (சிசுபாலாதிகளைப் போலே) நிந்தை செய்வதற்காகத் திருநாமங்களைச் சொல்லுகை முதலியன.

பிடித்து "என் ஊரைச் சொன்னாய், என் பேரைச் சொன்னாய், என்னடியாரை ரக்ஷித்தாய், அவர்கள் விடாயைத் தீர்த்தாய், அவர்களுக்கு ஒதுங்க நிழலைக் கொடுத்தாய்" என்றிப்படி சில ஸுக்ருதங்களை எறிட்டு மடிமாங்காயிட்டு, தட்டானிடத்தில் யாரேனும் பரீக்ஷிக்கைக்குக் காட்டின பொன்னை அவன் உரைகல்லிலே உரைத்து ஒன்றும் சோராதபடி மெழுகாலே ஒத்தியெடுத்து நாள்வட்டத்திலே "கால் பொன்னாயிற்று, கழஞ்சு பொன்னாயிற்று" என்று திரட்டுமாபோலே சேதநருடைய ஜந்ம பரம்பரைகள் தோறும் "விடாயைத் தீர்த்தாய், ஒதுங்க நிழலைக் கொடுத்தாய்" என்றாற்போலே உண்டாக்குகிற யாத்ருச்சிகம், ப்ராஸங்கிகம், ஆநுஷங்கிகம் என்கிற ஸுக்ருத விசேஷங்களைத் தானே கல்பித்தும், அப்படி கல்பித்தவற்றை ஒன்றை அநேகமாக்கியும் நடத்திக் கொண்டு போருவன்.

382. இப்படிப்பட்ட அஜ்ஞாத ஸுக்ருத மடியாக எம்பெருமான் அங்கீகரித்தருள்வனென்பது ஸ்ரீ விஷ்ணு தர்மத்தில் லலிதா சரிதம் முதலியவற்றில் விரிவாகக் காணத்தகும். [அதாவது—விதர்ப்ப ராஜனுடைய பெண்ணும் காசி மன்னனுடைய மனைவியுமான லலிதை யென்பவள் தன் சக்களத்திகளான முந்நூறு ஸ்த்ரீகளிற் காட்டில் மிக்க அழகுடையவளாயும் கணவனை நன்கு வசப்படுத்திக் கொண்டவளாயும் இரவும் பகலும் பகவத் ஸந்நிதியில் திருவிளக் கெரிக்கை முதலிய கைங்கரியங்களில் ஊற்றமுற்றவளாயு மிருக்கிறபடியைக் கண்டு "உனக்கு மாத்திரம் இப்படிப்பட்ட அழகு முதலியவை வாய்த்திருப்பதற்கும் கைங்கர்ய ப்ராவண்ய முண்டாயிருப்பதற்குமென்ன காரணம்?" என்று ஸபத்நிகள்கேட்க, அவள் பூர்வஜந்ம ஸ்மரணத்தோடே பிறந்தவளாகையாலே சொல்லத் தொடங்கி, ஸௌவீர ராஜ புரோஹிதனான மைத்ரேயன் தேவியாற்றங்கரையிலே ஓரெம்பெருமான் ஸந்நிதியை நிருமித்து அங்கே நாள்தோறும் ஸகல கைங்கரியங்களையும் பண்ணிக் கொண்டிருந்து கார்த்திகை மாஸத்திலே அந்த எம்பெருமான் ஸந்நிதியிலேற்றின திருவிளக்கு அணையப் போகிற போது அந்தக் கோயிலிலே ஒரு பெண்ணெலியாய்க் கொண்டிருந்த நான் அத்திருவிளக்கில் திரியைக் கவ்விக் கொண்டு போவதாக நினைத்துச் சென்று கவ்வின வளவிலே ஒரு பூனை கத்தின குரலைக் கேட்டு அஞ்சி நான் மரணமடைய, அப்போது பயத்தாலே நடுங்குகிற என் மூஞ்சியாலே அந்தத் திரி தூண்டப் பட்டு முன்பு போலே அத்திருவிளக்கு பளபளத் தெரிய, செத்துப் போன நான் விதர்ப்ப ராஜனுக்கு மகளாய் ஜந்மாந்தர ஸ்ம்ருதி முதலியவற்றோடே பிறந்தேனென்றும், அந்த அஜ்ஞாத ஸுக்ருதத்தின் பலனாக எனக்கு இவ்வேற்றங்களெல்லாமுண்டாயின வென்றும் சொல்லித் தலைக்கட்டினாள். ஸுவ்ரதோபாக்யாநம் முதலியவையும் இங்ஙனே பலவுண்டு]

383. இங்ஙனே யாத்ருச்சிகம் முதலிய ஸுக்ருதங்களை எம்பெருமான் தானே கல்பித்துக் காரியம் செய்து போருகையாகிற இந்த நிர்ஹேதுக விஷயீகாரத்தின் வாசியறியாதவர்கள் இதை யநுஸந்தித்து ஈடுபடாமலிருப்பர்கள்; "இப்படி உபகரித்தருளுவதே!" என்று தலை சீய்த்து ஈடுபட வேண்டியிருக்க, அது செய்யாமல், உபகரித்தானென்கிற மாத்திரத்தை அநுஸந்தித்து விடுவர்கள் அவிவேகிகள்.

384. இதன் வாசியறிந்தவர்கள் எங்ஙனே ஈடுபடுவர்களென்னில்; 1 "இன்றென்னைப் பொருளாக்கித் தன்னை யென்னுள் வைத்தான்" 2 "என்னன்றி செய்தேனா வென்னெஞ்சில் திகழ்வதுவே" 3. "நடுவே வந்து உய்யக் கொள்கின்ற நாதன்" 4. "அறியாதனவறிவித்த அத்தா! நீ செய்தனவடியேனறியேனே" 5. "பொருளல்லாத வென்னைப் பொருளாக்கி யடிமைகொண்டாய்"; 6. "என்னைத் தீமனங் கெடுத்தாய்" 7. "மருவித் தொழும் மனமே தந்தாய்" என்று ஈடுபடுவர்கள்.

385. இந்த நிர்ஹேதுக விஷயீகார ஸ்தாபகமாக வொரு ஐதிஹ்யமு முண்டு; அதாவது—எம்பெருமானார் காலத்திலே ஒரு நாள் பெருமாள் புறப்பாட்டை ப்ரதீக்ஷித்துக் கொண்டு பெரிய திருமண்டபத்துக்குக் கீழாக ஜ்ஞாநாதிகரான முதலிகளெல்லாரும் திரளவிருந்த வளவிலே, ஒரு ஸ்ரீ வைஷ்ணவர், "கீழ்க்கழிந்த காலமெல்லாம் ஆர்வாசலிலே யாருடைய புறப்பாட்டை எதிர் பார்த்திருந்தோமோ தெரியாது; இன்று ப்ராப்த சேஷியான பெருமாளுடைய புறப்பாட்டை ப்ரதீக்ஷித்திருக்க என்ன ஸுக்ருதம் பண்ணினோமோ!" என்று ப்ரஸங்கிக்க, அதன்மேலே "நித்ய ஸம்ஸாரியாய்ப் போந்தவனுக்கு ஒருநாளிலே பகவத் விஷயத்தில் ருசி பிறப்பதற்கு எது காரணம்?" என்று விசாரியாநிற்கச் செய்தே, யாத்ருச்சிக ஸுக்ருதமென்று சிலரும் அஜ்ஞாத ஸுக்ருதமென்று சிலரும் சொல்ல, அவ்வளவிலே அங்கிருந்த கிடாம்பிப் பெருமாள் "நமக்கு பகவத் விஷயம் போலே ஸுக்ருத தேவ ரென்றும் ஒருவர் ஆச்ரயணீயருண்டோ?" என்ன; பிள்ளை திருநறையூரரையர் "ஸுக்ருதமென்று சொல்லுகிறதும் அந்த எம்பெருமானையே" என்றாராம். இத்தால்—அஜ்ஞாத ஸுக்ருத முண்டாயிற்றாகிலும் அது புருஷார்த்த ஹேதுவன்று; அத்தை வ்யாஜமாக்கி அங்கீகரிக்குமெம்பெருமானே புருஷார்த்த ஹேது என்றதாயிற்று.

1 திருவாய்மொழி 10—8—9. 2 ஷை 10—6—8.
3. ,, 1—7—5 4. ,, 2—3—2
5. ,, 5—3—3 6. ,, 2—7—8
7. ,, 2—7—7

386. ஆகக் கீழ்ச் சொன்னபடியே, ஸர்வ முக்திப்ரஸங்காதிகள் வாராமைக்காக இச்சேதநன் அறியாமலே விளையுமவையான சில ஸுக்ருத விசேஷங்களையே எம்பெருமான் இவனை யங்கீகரிக்கைக்குப் பற்றாசாகப் பிடித்துக்கொண்டு விசேஷ கடாக்ஷம் பண்ணுவான்.

387. இப்படி அஜ்ஞாத ஸுக்ருதங்களையாகிலும் ஹேதுவாகக்கொண்டு கடாக்ஷிக்குமளவில் அங்கீகாரம் ஸஹேதுக மாகாதோவென்னில்; ஆகாது. இந்த யாத்ருச்சிகம் முதலிய ஸுக்ருதங்களுமுட்பட இவனுக்குண்டாம்படி ஆதியிலே கரணகளேபரங்களைக் கொடுத்து ஸ்ருஷ்டித்தவன் எம்பெருமானாகையாலே, கடாக்ஷஹேதுவாகச் சொன்ன யாத்ருச்சிகாதி ஸுக்ருதங்களும் அவனுடைய க்ருஷி பலமேயாம். [ஸ்ருஷ்டிப்பது சேதநருடைய கருமங்களுக்குத் தகுதியாகவன்றோ வென்னில்; ஸ்ருஷ்டிப்பது கர்மத்தைக் கடாக்ஷித்தேயாகிலும், அவரவர்களுடைய கர்ம பரிபாகத்துக்குத் தகுந்தபடி வெவ்வேறு காலங்களிலே ஸ்ருஷ்டிக்க வேண்டியிருக்க, ஏககாலத்திலே ஸ்ருஷ்டித்தது அநுக்ரஹ காரியமென்பர்.]

388. அசித்தோடு வாசியற்றுக் கிடக்கிற தசையிலே உஜ்ஜீவநத்துக்குக் கருவியான கரணகளேபரங்களைப் பேரருளாலே அவன் தந்த படியை அநுஸந்தித்தால் இவனுக்குத் தன் உஜ்ஜீவந விஷயத்தில் அவன் செய்தபடி பார்த்துக் கொண்டிருப்பது தவிர, தான் ஒரு முயற்சி பண்ண வேண்டாத படியாயிருக்கும்.

389—91. [ஈச்வரஸ்ருஷ்டியாலிவனுக்கு விளையும் அங்கீகாரப் * பற்றாசுகள் யாத்ருச்சிகாதி ஸுக்ருதங்கள் மாத்திரமேயன்று; இன்னும் சிலவுண்டு.] புதிசாகத் தரிசு திருத்தினதல்லாமல் பழையதாக உழுவது நடுவது விளைவதாய்க் கொண்டுபோருகிற க்ஷேத்ரத்திலே உழவனானவன் அதுக் கென்று ஒரு க்ருஷியும் பண்ணாதிருந்தாலும் உதிர்ந்த தானியமே முளைத்து விளைந்து தலைக்கட்டுமா போலே, மேலே சொல்லப்படுகிற நிருபண விசேஷங்களோ கீழே சொன்ன யாத்ருச்சிகாதி ஸுக்ருதங்களோ இச்சேதநர்பக்கலிலே தன்னடையே விளையும்படியாகவன்றோ * பத்தியுழவனென்று சொல்லப்படுகிற ஈச்வரன் அநாதி ஸம்ஸாரத்தை ஸ்ருஷ்டித்துத் திருத்தி நடத்திப் போருவது. [நிருபண விசேஷங்களாவன:—முன்பு செய்யப்பட்ட புண்ய

* பற்றாசு—வ்யாஜ ரூபமான ஹேது.

* "பத்தியுழவன் பழம் புனத்து" என்பது நான்முகன் திருவந்தாதியிற் பாசுரம். ஸம்ஸாரமாகிற நிலத்திலே; பக்தியாகிற க்ருஷியைச் செய்பவனும் எம்பெருமான்.

பாபரூப கருமங்களினுடைய பலன்களை ஸ்வர்க்க நரகாதிகளிலே நெடுங் காலம் அனுபவித்து, "இனிமேல் பூர்வகர்மவாஸனையினால் ஏதாவது புண்ய பாபரூப கருமங்களில் கைவைக்கலாகுமே யொழிய வேறில்லை" என்ன வேண்டும்படி கரும ஸம்பந்தமற்றுக் கருமபலாநுபவத்தினின்றும் கை யொழிந்து நிற்குமளவிலே "நாம் தேஹமேயோ? தேஹத்திற் காட்டில் வேறுபட்டுள்ளோமோ? ஸ்வதந்த்ரரோ? பரதந்த்ரரோ? நாம் ஆர்?" என்றும் "நாம் நசிக்கும்படி நின்றோமோ, பிழைக்கும்படி நின்றோமோ? நாம் நின்ற நிலை ஏது?" என்றும், "இப்படி நின்ற நமக்கு இனிமேல் ஈடேறுகைக் குறுப் பான போக்கடி ஏது?" என்றும் தன்னடையே உண்டாவன சில நிரூபண விசேஷங்கள்.]

392. இந்த நிர்ஹேதுக விஷயீகார க்ரமம் சாஸ்த்ரத்தில் எங்கே சொல்லிற்றென்னில்; ஸ்ரீ பாஞ்சராத்ரத்தில் அஹிர்ப்புத்ந்ய ஸம்ஹிதையில் "యథాహిమోహకాః పాన్థే పరిబర్హముపేయుషి। నివృత్తమోహకో ద్యోగాస్తదా సన్త ఉదాసతే॥ అనుగ్రహాత్మికాయాస్తు శక్తేః పాతక్షణే తథా। ఉదాసాతే సమీభూయ కర్మణీతే శుభాశుభే॥ తత్ప్రాప్త్యానన్తరం జన్తుర్యుక్తో మోక్షసమీక్షయా। ప్రవర్తమానవైరాగ్యో విశేషేభినివేశవాన్॥ ఆగమాననుసంచింత్య గురూనప్యుపసద్య చ। లబ్ధసత్త్వః ప్రకారైస్తైః ప్రబుద్ధో బోధపాలనః." இத்யாதிகளாலே சொல்லிற்று. [அதாவது—"நுண்ணுணர்வின் நீலார்கண்டத்தம்மான்" என்கிறபடியே ஸத்வம் தலையெடுத்தபோது ஸூக்ஷ்மதர்சியாயிருக்கும் ருத்ரனை ஸ்ரீ நாரத பகவான் சென்று நுவர்த்தித்துத் தன் ஸம்சயங்களெல்லாம் கேட்க; அவன் நிர்ணயித்துக் கொண்டு வருகையில், பதினாலாமத்யாயத்தில் இவன் பண்ணின ப்ரச்நத்துக்கு உத்தரமாக, ஸம்ஸார மோக்ஷங்களுக்கு ஹேதுவாக நிக்ரஹ சக்தியென்றும் அநுக்ரஹ சக்தி யென்றும் இரண்டு சக்திகள் ஸர்வேச்வரனுக்குண்டென்று சொல்லி, அதில் நிக்ரஹ சக்தியாலே ஜீவாத்மாவானவன் ஸ்வஸ்வரூபாதிகள் மறைந்து ஸம்ஸாரி யாய் வருகிறானென்பதை விரிவாகச் சொல்லி, பிறகு, அநுக்ரஹ சக்தியாலே ஸம்ஸாரத்தில் நின்றும் முக்தனாகிறபடியைச் சொல்லி வருமளவிலே, ["யதாஹி மோஷகாஃ பாந்தே" என்று தொடங்கி அத்யாய சேஷத்தாலே] வழிப்போக்கன் ஓரிடத்தில் மூட்டையை வைத்து மறைய நின்றவளவில், கள்ளர்கள் வந்து அந்த மூட்டையைக் கொள்ளை கொள்ள முயன்ற போது மூட்டைக்காரன் வந்து மூட்டையைக் கைப்பற்றின வளவில் அக்கள்ளர்கள் விலகி யொழிவதுபோல, எம்பெருமானுடைய அநுக்ரஹ சக்தி இவன் பக்க லிலே வந்தவாறே, இவ்வாத்மாவைத் தன் வழியே இழுப்பதாக நின்ற புண்ய பாப கருமங்களிரண்டும் இவனை வந்து மேலிடாமல் விலகி யொழி

யும்: அந்த அநுக்ரஹ சக்தி தன் பக்கல் வந்து சேர்ந்தபின் இச்சேதநன் மோக்ஷ ருசியுடையனாய் விவேகியாய் சாஸ்த்ரங்களிலூற்ற முடையனாய் ஸதாசார்யனைப் பணிந்து ஸத்தை பெறுமவனாய் அடைவிலே ஸம்ஸாரத்தில் நின்றும் விடுபட்டுப் பரம பதத்தை யடைந்திடுவானென்று சொல்லித் தலைக் கட்டினான்.]

393—4. இப்படி சாஸ்த்ரம் சொன்னதுமாத்திரமல்லாமல், நிர்ஹேதுக விஷயீகாரத்துக்கு நேரே பாத்திரரான ஆழ்வாரும் இவ்வர்த்தத்தைத் தெளிய வருளிச் செய்தார்,—1. "வெறிதே யருள்செய்வர்" என்னுந் திருவாய் மொழிப் பாசுரத்தாலே. (நிர்ஹேதுகமாக க்ருபை பண்ணுவனென்பது இதன் பொருள்.) இதில் ஒரு சங்கையுண்டு; அடுத்த பாசுரத்தில் "அருள் செய்வர் செய்வார்கட்குகந்து" என்று சொல்லி யிருப்பதால் அருளுகைக் குறிப்பாகத் திருவுள்ளமுகக்கும்படி சில உபாயங்களை அநுஷ்டிக்குமவர் களுக்கு அவன் க்ருபை பண்ணுவனென்று பொருள் படுதலால் சேதந னுடைய ஸுக்ருதமே க்ருபைக்கு ஹேதுவென்பதாகிறதே யென்பர் சிலர்; "செய்வார்கட்கு" என்கிற பதத்திற்கு அவ்விதமான பொருள் கொண்டால் "வெறிதே" என்று முன்னே சொன்னது சேரமாட்டாதாகையால் அது பொருளன்று; செய்வார்கட்கு = எம்பெருமான் தானே அருள்செய்ய நினைக் கப் பெறுமவர்களுக்கு என்பதே பொருத்தமான பொருள்.

395. எம்பெருமான் விஷயத்தில் சேதநனுக்கு அத்வேஷம் என்ப தொன்றும் ஆபிமுக்கியம் என்பதொன்றுமாக இரண்டு உண்டே; இவற் றுள் ஆபிமுக்கியமானது இவனுடைய யாத்ருச்சிகாதி ஸுக்ருதங்கள் மூல மாகவல்லாமல் பகவத் க்ருபையாலேயே பிறக்கிறதென்றும், அதற்கு முற் படியான அத்வேஷம் யாத்ருச்சிகாதி ஸுக்ருதம் மூலமாகப் பிறக்கிறதென் றும் சிலர் சொல்வதுண்டு; அப்படி சொல்லவொண்ணாது. ஆத்ம குணங் களெல்லாவற்றுக்கும் அடிப்படையாயும் ஆத்மோஜ்ஜீவநத்துக்கு வேர்ப்பற் றாயுமிருக்கிற அத்வேஷத்திற்கு மிகவும் க்ஷுத்ரமான யாத்ருச்சிகாதி ஸுக் ருதத்தைக் காரணமென்பது உசிதமன்று; அத்வேஷத்துக்கும் பகவத் க்ருபையே காரணமென்று சொல்லவேணும்.

396. சாஸ்த்ரங்களால் விதிக்கப்பட்டும் சேதநன் அறிந்து அநுஷ்டித் ததுமான காரியத்தையன்றோ ஸுக்ருதமென்னலாம்; இதைச் செய்யென்று சாஸ்த்ரங்களாலும் விதிக்கப்படாமல், இன்ன ஸுக்ருதம் பண்ணினோ மென்று தத்கர்த்தாக்களான நம்மாலு மறியப்படாமலிருக்கிற இந்த யாத்

1. திருவாய்மொழி 8—7—8.

ருச்சிகாதிகளை ஸுக்ருதமென்று நாம் எப்படி வ்யவஹரிக்கலாமென்னில்; இதற்கு ஸுக்ருதமென்று நாம் பேரிடுகிறோமல்லோம்; ஸர்வமுக்திப்ரஸங்கம் வாராமைக்காக ஸர்வஜ்ஞனான ஸர்வேச்வரன் ஸுக்ருதமென்று பேரிட்டு வைத்தானென்று ஆசார்யர்களருளிச் செய்வர்கள்.

397. இந்த நிர்ஹேதுக விஷயீகார விஷயத்தில் ஆழ்வார்களருளிச் செயல்களில் ஒன்றோடொன்று விருத்தம் போலே ஸாமாந்ய ஞானிகளுக்குத் தோற்றும் பாசுரங்களும் சிலவுண்டு; அவற்றுக்குச் சொல்லவேண்டும் ஸமாதானங்களும் மற்றும் சில விஷயங்களும் விரிவு பெரிதுடைத்தாமென்று இங்கே சொல்லப்படாமல் விடப்பட்டன. அருளிச் செயல்களிலும் மற்று முள்ள பிரமாணங்களிலும் நிர்ஹேதுக விஷயீகாரமே நிலைநாட்டப் பட்டிருக்கின்றதென்று கொள்க.

398. ஈச்வரன் இவ்வாத்மோஜ்ஜீவநத்துக்கு க்ருஷி பண்ணும் வகை இதுவாகையாலே இச்சேதநன் தன் பக்கல் விமுகனாயிருக்கும் நிலைமையிலுங் கூட இவன் உஜ்ஜீவிக்கைக்கு க்ருஷிபண்ணிப்போந்த குணக்கடலான அவனை யநுஸந்தித்தால் "இப்படிப் பட்ட ஸர்வேச்வரன் நம்மைக் கர்மாநுகுணமாக இனி ஸம்ஸாரியாக்கி விடான்" என்று விச்வஸித்து ஒருநாளுமஞ்சாதே மார் பிலே கைவைத்து உறங்கலாம்.

399—1. "எதிர் சூழல்புக்கு எனைத்தோர் பிறப்பும் எனக்கே யருள்கள் செய்ய, விதி சூழ்ந்ததாலெனக்கேலம்மான் திரிவிக்கிரமனையே" என்கிற பாசுரத்தால் ஆழ்வார், தம்மை அகப்படுத்திக் கொள்வதற்காகவே எம்பெருமான் ஸர்வவ்யாபியாய் நிற்பதாக அநுஸந்திக்கையாலே இப்படியே ஸகல சேதநர் விஷயத்திலும் உஜ்ஜீவநத்துக்காக எம்பெருமான் தானே க்ருஷி பண்ணுகிறானென்பது ஸ்பஷ்டமாகும்.

400. ஆழ்வாரை அகப்படுத்திக் கொள்வதற்காக எம்பெருமான் ஸர்வவ்யாபியாக இருக்கவேணுமோ வென்னில்; ஒருவனைப் பிடிக்க வேண்டியவன் அவனைத் தவறாமல் அவசியம் பிடிக்கவேணு மென்னும் விருப்பத்தாலே அவ்வூரை முழுதும் வளைந்து கொள்வது போல, ஓர் ஆத்மாவை அகப்படுத்திக் கொள்ளுகைக்காக ஸகல சேதநா சேதநங்களிலும் வியாபித்து நிற்கும்படி.

401. எம்பெருமானுடைய ஜகத் ஸ்ருஷ்டியையும் அவதாரங்களையும் தங்களுக்காகச் செய்தவை யென்றே ஞானிகள் நினைப்பர்; அப்படியே ஸர்

1. திருவாய்மொழி 2—7—6.

வவ்யாபியாய் நிற்கும் நிலையும் தங்களை யகப்படுத்திக் கொள்ள வேண்டியே யென்று நினைத்திருப்பர்கள்.

402. இப்படி இவன் விமுகனான தசையிலும் ஸ்ருஷ்டி அவதாரம் முதலியவற்றாலே இவனுடைய உஜ்ஜீவநத்துக்கு அவன் க்ருஷி பண்ணிப் போருகிறது தன்னுடைய நிர்ஹேதுக க்ருபையாலேயன்றோ; அப்படிப்பட்ட க்ருபையின் பலன் இவனுக்கு அவசியம் அநுபவிக்கத் தக்கதேயாம். தான் செய்த புண்யபாபரூப கருமங்களின் பலன் எப்படி அநுபவித்தே அறவேண்டுமோ, அப்படி நித்ய ஸம்ஸார ஹேதுவான கருமத்தைத் தள்ளி நித்யஸூரிகளோடு ஒரு கோவையாக்கவல்ல அவனுடைய க்ருபையின் பலனும் இவனுக்கு இச்சையில்லாமற் போனாலும் அவசியம் அநுபவித்தே விடவேணும்.

403. இப்படிப்பட்ட க்ருபை அநாதியாயிருக்கச் செய்தே சேதநனுடைய கருமங்களாலும் ஈச்வரனுடைய ஸ்வாதந்திரியத்தாலும் தகையப் பட்டன்றோ வந்தது; இன்னமும் அப்படியானாலோ வென்னில்; கேட்பாரற்ற ஸ்வதந்த்ரனான ஈச்வரன் இச்சேதநனைக் கருமங்களுக்கிணங்க நடத்திக் கொண்டு போருமளவில் க்ருபா குணம் இருவர் ஸ்வாதந்திரியத்தாலும் தகையப்பட்டு நிற்குமே யொழிய, இவனை அவன் தானே மேல்விழுந்து அங்கீகரிக்கும்படி க்ருபை பெருகத் தொடங்கினால் ஒன்றாலும் தடுக்க வொண்ணாதபடி 1. "விதி வாய்க்கின்று காப்பாரார்" என்கிறபடியே இருவர் ஸ்வாதந்திரிய ரூபமான இரண்டு கரையும் உடைந்து அழிந்து ஒருமட்டில் நில்லாமல் மேன் மேலும் பெருகாநிற்கும்.

404. [கீழ் "ஸ்வதோஷாநுஸந்தாநம் பயஹேது, பகவத் குணாநுஸந்தாநம் அபய ஹேது" என்ற (366) ஸூத்ரத்தில் பயாபயஹேதுக்களாகச் சொன்ன ஸ்வதோஷாநுஸந்தாந பகவத் குணாநுஸந்தாநங்களுள் கர்ம காருண்யங்கள் ப்ரதாநங்களாகையாலே அவை உபபாதிக்கப்பட்டன கீழ்; இனி அவ்விஷயம் உபஸம்ஹரிக்கப்படுகிறது.] ஈச்வரனே உபாயமென்றிருக்கிற இவ்வதிகாரிக்கு "இன்னமும் ஸம்ஸாரம் தொடருமாகில் என்ன செய்வோம்" என்று அச்சமுண்டாவதற்கு ஹேது—அநாதிகாலம் ஸம்ஸாரியாய் வருவதற்குக் காரணமாய்ப் போந்த ஸ்வகர்மங்களை ஸ்மரிப்பதாம்; "இனி ஸம்ஸாரம் நம்மருகும் வரமாட்டாது, மரணமானால் வைகுந்தம் திண்ணம்" என்று நிர்ப்பயனாயிருக்கைக்கு ஹேது—கர்மத்தைப் பாராம லங்கீகரித்து ஸம்ஸாரத்தை யடியறுத்துத் தன் திருவடிகளிலே சேர்த்துக் கொள்ளுகைக் குறுப்பான அவனது நிர்ஹேதுக க்ருபையை ஸ்மரிப்பதாம்.

---

1. திருவாய்மொழி 5—1—1

405. இப்படி பயப்படுகையும் பயங்கெடுகையும் இவனுக்கு எதுவரை யில் நடக்குமென்னில்; இருள் தருமா ஞாலத்திலே யிருக்கையாலே அநாதி காலம் ஸம்ஸார ஹேதுவாய்ப் போந்த ஸ்வகர்மத்தை அநுஸந்திப்பதும், அத்தைப் பாராதே அங்கீகரித்த பகவத் க்ருபையை அநுஸந்திப்பதுமாய் இருக்குமிவ்வதிகாரிக்கு—கருமங்களை நினைக்கும் போது பயமும் க்ருபையை நினைக்கும் போது அபயமுமாய் இரண்டும் மாறி மாறி பகவத் ப்ராப்திவரை யில் நடக்கும்.

406. இப்படி பகவத் ப்ராப்தி வரையில் பயாபயங்களிரண்டும் மாறி மாறி நடப்பானேன்? எம்பெருமானுடைய குணத்தை விச்வஸித்து எப் போதும் நிர்ப்பயனாயே யிருக்கவொண்ணாதோ வென்னில்; அவனுடைய அருளாலே நிவர்த்திக்கப் படவேண்டியவையான அவித்யா கர்மவாஸநாருசி ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தங்கள் கிடக்கையாலே இவற்றால் இன்னமும் ஸம்ஸாரம் மேலிடுமோ என்கிற பயம் தொடர்ந்தேவரும்; "ஸர்வபாபேப்யோ மோக்ஷ யிஷ்யாமி" என்று இவற்றுக்கு நிவர்த்தகமான அவனுடைய அருளைப்பற்றின ஞானம் அபயஹேதுவானாலும் ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தம் கிடக்கு மளவும் பய மும் நடுநடுவே கலசிச் செல்லும்.

(இனி, சரமப்ராப்யப்ராபகப்ரகரணம்.)

[இப்பிரபந்தத்தில் முதலே பிடித்து இவ்வளவாக, ஸித்தோபாயமான ஸர்வேச்வரனே சேதநர்க்கு மோக்ஷஸித்திக்கு நிரபேக்ஷஸாதநமென்று சொல்லி, உபாய பூதனான ஸர்வேச்வரன் கருமங்களடியாக ஸம்ஸரிப்பிக்க வும் காருண்ய மடியாக முக்தனாக்கவும் வல்ல ஸ்வதந்த்ரனாகையாலே அவனை உபாயமாகப் பற்றியிருப்பார்க்கு ஸ்வகர்மாநுஸந்தாநத்தாலும தத்க்ருபாநு ஸந்தாநத்தாலும் உண்டாகிற பயாபயங்கள் முடிவுவரையில் மாறி மாறி நடக் கும்படியும் சொல்லப்பட்டது. இனிமேல், "ஸாக்ஷாந் நாராயணோ தேவ: க்ருத்வா மர்த்ய மயீம் தநும்" என்றும் 1. "திருமாமகள் கொழுநன் தானே குருவாகி" என்றும் சொல்லுகையாலே அந்த ஸித்தோபாயத்திற்காட்டில் வெளிப்பட்டதன்றியே அதனுடைய எல்லை நிலமாய், ஸம்ஸார மோக்ஷங்க ளிரண்டுக்கும் பொதுவாயிருக்கையன்றியே மோக்ஷத்துக்கு மாத்திரம் ஹேதுவாய், ஒருகாலும் அஞ்சவேண்டாதே எப்போதும் பயமற்றிருக்கும் படியான சரமோபாயம் ஸதாசார்யாபிமாநமே யென்று ஸர்வஜ்ஞரான பூர் வாசார்யர்கள் தங்களுக்குத் தஞ்சமாக அநுஸந்தித்தும் உபதேசித்தும் போந்த ரஹஸ்யார்த்தம் அனைவருமறிந்து உஜ்ஜீவிக்கும்படி உபபாதிக்கப் படுகிறது.]

---

1. ஞானஸாரம் 38.

407. கருமங்களுக் கிணங்க ஸம்ஸாரியாக்கவும் அருளுக்கிணங்க ஸம்ஸார நிவ்ருத்தியைப் பண்ணித் திருவடிகளிலே சேர்த்துக்கொள்ளவும் வல்ல ஸ்வதந்த்ரனான ஈச்வரனை உபாயமாகப் பற்றினபோதிறே பயாபயங்களிரண்டும் மாறிமாறி நடக்குமென்கிற இப்ப்ரஸங்கந்தானுள்ளது. (ஆசார்யனை உபாயமாகப் பற்றினால் எப்போதும் நிர்ப்பயனாயேயிருக்கலாம்.)

408—9. ப்ரமாணத்தைக் கொண்டன்றோ ப்ரமேயம் நிச்சயிக்கத்தக்கது; இவ்வர்த்தம் எதுகொண்டு நிச்சயிக்கக் கடவதென்னில்; மயர்வற மதிநலமருளப்பெற்றவர்களாய் ப்ரதமபர்வத்திற்காட்டில் சரமபர்வத்துக்குள்ள ஏற்றமெல்லாம் தெளியக்கண்டு பேசினார்களேயாகிலும் சரமபர்வத்தில் மாத்திரம் ஊன்றினவர்களன்றியே, ப்ரதமபர்வத்திலும் ஊன்றி அதைப் பெற்று அநுபவித்துக் களிக்கும்போது ஒன்றைச் சொல்லுவது அது பெறாமல் வருந்தும்போது ஒன்றைச் சொல்லுவதாய் ஒரு நிலையிலே நில்லாதவர்களான ஆழ்வார்களுடைய பாசுரங்கொண்டன்று ஆசார்யனே உபாயமென்கிற இவ்வர்த்தத்தை நிச்சயிப்பது; பின்னை யார் பாசுரங்கொண்டு நிச்சயிப்பதென்னில்;—1. “மேவினேனவன் பொன்னடி மெய்ம்மையே, தேவுமற்றறியேன்” என்று ஸ்வாசார்யரான நம்மாழ்வாருடைய திருவடிகளை ப்ராப்யமும் ப்ராபகமுமாகப்பற்றி வேறொரு தெய்வமறியாதவராய் ஒரே நிலையில் நின்று, ஆழ்வார்களுடைய படிகளைப் பார்த்து “இவர்களென் இப்படி ப்ரதமபர்வத்திலும் சரமபர்வத்திலும் தோள்மாறுகின்றனர்!” என்று அவர்களைப் பரிஹஸித்திருக்கும் ஸ்ரீமதுரகவியாழ்வாருடைய பாசுரமான கண்ணிநுண்சிறுத்தாம்பைக் கொண்டு இவ்வர்த்தத்தை நிச்சயிக்கக் கடவோம்.

410. ஸ்வரூபத்துக்கும் பலத்துக்கும் தகுந்திருக்கவேணுமிறே உபாயம். ஸ்வரூபத்தை ஆராய்ந்தால் பகவச்சேஷத்வமும் பஹிரங்கமென்னும்படி பாகவதசேஷத்வமேயிறே வடிவாயிருப்பது; இப்படிப்பட்ட ஸ்வரூபத்துக்குத் தகுந்த பலன் எதுவென்று நிரூபித்தால் பகவத் கைங்கர்யம் ப்ரதமாவதியாய் பாகவத கைங்கர்யமே சரமாவதியாயிருக்கும். ஆக, ஸ்வரூபத்தினுடையவும் பலத்தினுடையவும் உண்மை இதுவாகையாலே இவ்விரண்டுக்கும் பொருத்தமான உபாயம் ததீயரேயன்றோ ஆகவேண்டும்; அந்த ததீயர்களுள், முதலடியிலே தன்னையங்கீகரித்து தத்வஜ்ஞாநத்தைபுண்டாக்கி மஹோபகாரகனான ஸ்வாசார்யனுக்கு சேஷமாயிருக்கை ஸமஸ்த பாகவதருடைய உகப்பாயும் தன் ஸ்வரூபத்தினுடைய எல்லை நிலமாயுமிருக்கும். இந்த ஸ்வரூபத்துக்கு ஏற்ற பலன் ஸ்வாசார்யன் திருவடிகளிற்பண்ணும் கைங்கர்யமாம். ஸ்வரூப பலன்கள் இவையானால் இவையிரண்டுக்கும் பொருந்தின உபாயம் ஸ்வாசார்யன்திருவடிகளேயாகவேணும்.

1. கண்ணிநுண்சிறுத்தாம்பு 2.

411. ஆழ்வார் திருவடிகளில் ஸ்ரீமதுரகவிகளிருந்தாப்போலே "உபாயோபேயங்களிரண்டும் உடையவர் திருவடிகளே" என்று ப்ரதிபத்திபண்ணி அவரைவிட்டு எம்பெருமானைக் கண்ணெடுத்தும் பாராதிருந்த வடுகநம்பி, கூரத்தாழ்வானையும் முதலியாண்டானையும் இருகரையரென்று சொல்லுவர்; அதாவது—இவ்விருவரும் எம்பெருமானார் திருவடிகளே உபாயோபேயமென்றிருந்தாலும், ஸம்ஸாரத்திலிருப்பு அடிக்கொதித்து அதனால் வந்த ஆர்த்தியின் மிகுதியாலே கலங்கிச் சிலபோது பெருமாள் பக்கலிலுஞ் சென்று பல் காட்டுவது தத்வைலக்ஷண்யம் கண்டவாறே அங்கே ஊன்றிப் போருவதாகிற இவ்வளவைக் கொண்டு "எம்பெருமானார் திருவடிகளையே உபாயோபேயமாகக் கொண்டிருக்கிற இவர்கள் தேவுமற்றறியேனென்றிருக்கவேண்டாவோ? அப்படியிராமல் சரமாவதியிலும் ப்ரதமாவதியிலும் கைவைத்து நிற்கிற இவர்கள் இருகரையர்—என்பர்.

412. பலத்தில் ப்ரதமபர்வம் மத்யமபர்வம் சரமபர்வம் என்று மூன்று பர்வாக்களுண்டு; ஆசார்யனுடைய உகப்புக்குறுப்பான * பகவத்கைங்கர்யம் முதற்பருவம்; பகவானுடைய உகப்புக்குறுப்பான பாகவத கைங்கரியம் நடுப்பருவம்; ஆசார்ய கைங்கர்யத்தின் ஏற்றமறியுமவர்களான பாகவதர்க ளெல்லார்க்கும் உகப்பாகப்பண்ணும் ஆசார்ய கைங்கரியம் சரமபர்வம்.

413. இப்படி ஆசார்ய கைங்கர்யமே சரமபர்வமென்று சாஸ்த்ரம் சொல்லாதிருக்கச்செய்தே இது வருகிற வழி என்னென்னில்; "పరం జ్యోతి రుపసంపద్య స్వేన రూపేణాభినిష్పద్యతే—பரம் ஜ்யோதிருபஸம்பத்ய ஸ்வேந ரூபேண அபிநிஷ்பத்யதே" என்று ஆத்மாவினுடைய அஸாதாரணாகாரத்தின் ஆவிர்ப்பாவமாகிற ஸ்வரூபப்ராப்தியையே பேறாக சாஸ்த்ரம் சொல்லியிருந்தாலும், இப்படி ஆவிர்ப்பூதஸ்வரூபனான ஆத்மா சேஷத்வத்தைக் கொண்டே நிரூபணீயனாகையாலே சேஷிவிஷயத்தில் கிஞ்சித்கரித்தே நிறம் பெறவேண்டியிருக்கையாலே அந்த ஸ்வரூபப்ராப்தியின் பலனாய்க்கொண்டு பகவதநுபவஜநிதப்ரீதிகாரித கைங்கர்யம் வருகிறாப்போலே, சேஷியான பகவானுக்குத் தன் விஷயத்தில் கிஞ்சித்கரிப்பதிற்காட்டிலும் தன்னடியார் விஷயத்தில் கிஞ்சித்கரிப்பது மிகவுமுகப்பாகையாலே, முற்சொன்ன பகவத் கைங்கர்யமாகிற பலத்தின் (వృద్ధి) வ்ருத்தி ரூபமாய்க் கொண்டு மத்யம

* இந்த பகவத் கைங்கர்யத்தை ஆசார்ய கைங்கர்ய சப்தத்தாலே மூலத்திற் சொன்னது—ஆசார்யப்ரீதிவிஷயமான பகவத்கைங்கரியம் ஆசார்யகைங்கரியமென்னத் தகுமாகையாலே, மேலிரண்டும் இங்ஙனே கண்டுகொள்வது.

பர்வமான பாகவத கைங்கர்யம் வரக்கடவதாய், அந்த பாகவதர்களெல்லார்க்கும் ஸ்வவிஷயகிஞ்சித்காரத்திற்காட்டிலும் ஆசார்யவிஷயத்தில்கிஞ்சித்காரமே உகப்பாகையாலே, அந்த பாகவத கைங்கர்யத்தின் விசேஷ வ்ருத்திரூபமாய்க் கொண்டு சரமபர்வமான ஆசார்ய கைங்கர்யம் வரக்கடவது.

414—6. இந்த சரமபர்வ நிஷ்டை எளிதில் உண்டாகக்கூடியதன்று; விஷயாந்தரங்களில் ஊன்றியிருப்பவன் அவற்றின் தோஷங்களைக்கண்டு வெறுத்துக் காறியுமிழ்ந்து பகவத்விஷயத்திலே வந்து சேரலாம். விலக்ஷணவிக்ரஹயுக்தமாய் ஸமஸ்தகல்யாண குணாத்மகமான பகவத்விஷயத்திலே தோஷங்காண முடியாதாகையாலே இதைவிட்டு சரமபர்வத்திலே ஊன்றுவது மிக அருமை.

417. க்ஷுத்ரவிஷயங்களுக்குச்சொல்லுகிறதோஷமொன்றும் பகவத்விஷயத்தில் சொல்லலாவதில்லையேயாகிலும், தன்னிடத்தில் ஆழ்ந்தவர்களுக்குத் தன்னுடைய ஸம்ச்லேஷஸுகத்தை நித்யமாக நடத்தாதே பிரிந்து பிரிந்து துக்கத்தை விளைக்கையாலே 1. "கடியன் கொடியன்" இத்யாதிப்படியே சொல்லலாம்படி தோற்றுவன சில தோஷமுண்டே; அந்த தோஷங்கள் பகவத்விஷயத்தை விட்டு சரமபர்வத்திலே வருகைக்கு உடலாகாதோ வென்னில்; அப்படி ஆற்றாமையாலே தோற்றுவன சில தோஷமுண்டாகிலும் 2. "ஆகிலுங் கொடிய வென்னெஞ்ச மவனென்றே கிடக்கும்" என்று அந்த தோஷங்களையே விரும்பி மேல்விழும்படி யிருக்கையாலே ஹேயமாயிராது; விஷயத்தை விரும்பி மேல்விழுகைக்குடலான குணம்போலே உபாதேயமாயிருக்கும்.

418. லோகத்தில் தோஷம் ஹேயமாய் குணம் உபாதேயமாயன்றோ இருப்பது; தோஷமும்குணம்போலே உபாதேயமாயிருக்குமோ வென்னில்; தோஷம் விடத்தக்கதாய் குணம் பற்றத்தக்கதாயிருக்கிற லோகப்ரக்ரியையன்றிக்கே தோஷமும் குணம்போலே உபாதேயமாயிறே பகவத்விஷயத்திலிருப்பது. குணம் உபாதேயமாவதற்கு எது ஹேதுவோ அது தோஷத்துக்குமுண்டு; "ப்ராப்தசேஷியான எம்பெருமான் பக்கலுள்ளது" என்பதேயிறே குணம் உபாதேயமாவதற்குக் காரணம்; அது தோஷத்துக்குமுண்டாகையாலே அதுவும் உபாதேயமாகக் குறையில்லை. ஆகையாலே பகவத் விஷயத்தில் தோஷம் உண்டானாலும் அது மீள்வதற்குடலாகாது.

420. பகவத் விஷயத்தில் தோஷமுண்டென்பதும் ஆபாதப்ரதீதி கொண்டேயாம். திருவாய் மொழியில் திருத்தாயார் தன் மகளுடைய ஆற்

---

1. திருவாய்மொழி 5-3-5.
2. ஷை

ருமைக்கு உடனே வந்து உதவாதது கொண்டு 1. "என தவளவண்ணர் தகவுகளே!" என்று எம்பெருமானைக் கருணையற்றவனாகச்சொல்லி வாய்மூடு வதற்குள்ளே அவள் வாயை அமுக்கிறாற்போலே 2. "தகவுடையவனே" என்று அவனிடத்தில் ஒருகாலும் அருள் மாறாதென்று மகள் சொல்லும் படியா யிருந்ததிறே.

421—2. "தகவுடையவனே" என்று மகள் சொன்னதானது தாயார் சொன்ன குணஹாநிக்கு ஒரு பரிஹாரம் பண்ணின மாத்திரமோ? அல்லது உள்ளூறச் சொன்னதோ வென்னில்; அப்பாசுரத்தில் "பின்னும் மிக விரும் பும்" என்றும் "பிரானேன்னும்" என்று மிருக்கையாலே, தாயார் குண ஹாநி சொன்னதைத் தள்ளி, தான் குணம் சொல்லும்படி பண்ணிற்று க்ருபையாலே யென்பது தோன்ற ஸ்நேஹமும் உபகார ஸ்மிருதியும் நடந்த திறே. ஆகையால் "தகவுடையவனே" என்றது ஸஹ்ருதயோக்தியேயாம்.

422. அசோக வனத்திலே துவண்டு கிடந்த பிராட்டி தன் ஆற்றா மைக்குப் பெருமாள் உதவ வந்து முகங்காட்டப் பெறாத வ்யஸநத்தாலே "ఖ్యాతః ప్రాజ్ఞః కృతజ్ఞశ్చ సానుక్రోశశ్చ రాఘవః। సద్వృత్తో నిరనుక్రోశః శఙ్కే = க்யாத: ப்ராஜ்ஞ: க்ருதஜ்ஞச்ச ஸாநுக்ரோசச்ச ராகவ:—ஸத்வ் ருத்தோ நிரநுக்ரோசச் சங்கே" என்று பெருமாளைக் கண்ணற்றவராக சங்கித் துச் சொல்லும்போதும் "మద్భాగ్య సంక్షయాత్ = மத்பாக்ய ஸம்க்ஷயாத்" என்று 'இப்படி நான் சங்கிப்பதற்குக் காரணம் என்னுடைய பாக்ய ஹாநி' என்று தானே சொல்லுகையாலே, உண்மையில் பகவத் விஷயத்தில் தோஷ மில்லையென்பது ஸ்பஷ்டம்.

423. எம்பெருமான் தான் செய்கிற ஸம்ச்லேஷமும் விச்லேஷமு மாகிற குணதோஷங்களிரண்டும் க்ஷுத்ர புருஷார்த்தத்தையும் புருஷார்த்த காஷ்டையையும் குலைக்கும். அதாவது ஓரொன்றே இரண்டையும் குலைக் கும்; ஸம்ச்லேஷம் இரண்டையும் குலைக்கிறபடி எங்ஙனே யென்னில்; 3. "மாற்பால்மனஞ்சுழிப்ப மங்கையர்தோள்கைவிட்டு" என்றும், 4. "மனைப் பால் பிறந்தார் பிறந்தெய்தும் பேரின்பமெல்லாம் துறந்தார் தொழுதாரத் தோள்" என்றும் பகவத் விஷய அவகாஹநத்தாலே க்ஷுத்ர விஷய வைராக்யம் பிறக்குமென்கையாலே ஸம்ச்லேஷம் க்ஷுத்ர புருஷார்த்தாந் வயத்தைக் குலைக்கும்; பயிலுஞ்சுடரொளியிலே பாகவத சேஷத்வத்திலே ஊன்றின ஆழ்வார், அந்த பாகவதர்களுக்கு விசேஷணமிடுகிற க்ரமத்திலே

---

1. திருவாய்மொழி 2—4—5.
2. ஷை 2. 5—6.
3. மூன்றாந் திருவந்தாதி 14.
4. இரண்டாந் திருவந்தாதி 42

ப்ரஸ்துதமான பகவத் ஸௌந்தர்ய சீலாதிகளாலே பாகவத தாஸ்ய ரஸத்தை மறந்து அவனை அநுபவிக்கையில் ஆசை கரைபுரண்டு † அடுத்த திருவாய்மொழியிலே தாமும் தம்முடைய கரணக்ராமங்களும் பெருவிடாய்ப்பட்டுக் கூப்பிடும்படி எம்பெருமான் பண்ணினுகையாலே, இப்படிவேறொன்றுக்காகப் புகுந்தாலும் தன்னைத் தவிர வேறொன்றுக்கு ஆளாகாதபடி பண்ணும் த்ருஷ்டிசித்தாபஹாரியான அவன்பக்கலிலே ஆழங்காற்படுத்திப் புருஷார்த்த காஷ்டையான ததீய சேஷத்வத்தில் நிலையைக் குலைக்கும். இனி விச்லேஷம் இரண்டையும் குலைக்கிறபடி எங்ஙனேயென்னில்; அநுபவம் பெறாத வருத்தத்தாலே எப்போதும் தன் பக்கலிலே மநஸ்ஸாய், 1. "உண்டறியாளுறக்கம் பேணுள்" 2. "பந்தோடு கழல் மருவாள் பைங்கிளியும் பாலூட்டாள் பாவை பேணுள்" என்கிறபடியே முன்பு அநுபவித்துப் போந்த ப்ராக்ருத போகங்களாகிற க்ஷுத்ர புருஷார்த்தங்களில் பொருந்தாமையை விளைக்கையாலே க்ஷுத்ரபுருஷார்த்தாந்வயத்தைக் குலைக்கும். 3. "தனிமாத் தெய்வத் தளிரடிக்கீழ்ப் புகுதலன்றியவனடியார், நனிமாக்கலவியின்பமே நாளும் வாய்க்க நங்கட்கு" என்று பகவத் விஷய ஸம்ச்லேஷ ரஸம் வேண்டாதபடி பாகவத விஷய ஸம்ச்லேஷரஸமே அமையுமென்றிருக்குமவர்களையும் அந்த பாகவதர்களுடனே கூடியிருந்தாலும் அவர்கள்மேல் நெஞ்சொழிந்து அவனை அநுபவிக்கையிலாசையாலே "காண வாராய்" என்றும் "காணுமாறருளாய்" என்றும் கூப்பிடும்படி பண்ணுகையாலே புருஷார்த்த காஷ்டையைக் குலைக்கும்.

424. [கீழே "க்ஷுத்ரபுருஷார்த்தத்தையும் புருஷார்த்த காஷ்டையையும் குலைக்கும்" என்றதில் க்ஷுத்ரபுருஷார்த்தத்தைக் குலைக்குமென்றவிது—தன் பக்கலிலே அகப்பட்டவர்களை வேறொரு விஷய மறியாதபடி பண்ணுகிற இவ்விஷயஸ்வபாவத்தைச் சொல்லுகைக்காகக் கூட்டிக்கொண்டதேயொழிய, புருஷார்த்த காஷ்டையைக் குலைக்குமென்றவதுவே ப்ரக்ருதத்துக்கு அபேக்ஷிதம். ஆனபின்பு க்ஷுத்ரபுருஷார்த்தத்தைக் குலைக்குமென்றவது ப்ராஸங்கிகமாகையாலே அத்தைவிட்டு, ப்ரகரணோபயுக்தமாகச் சொல்லப்பட்ட "புருஷார்த்தகாஷ்டையைக் குலைக்கு" மென்றவிது மூதலிக்கப்படுகிறது.] நித்ய சத்ருவாயிறேயிருப்பது = பாகவத கைங்கர்ய நிஷ்டனுக்கு பகவத் ஸௌந்தர்யம் நித்ய சத்ருவாயிறேயிருப்பது. "சத்ருக்நோ நித்ய சத்ருக்ந:" என்ற ஸ்ரீராமாயண ச்லோகத்தின் பொருள் உணர்க. பெருமாளுக்கு அபிமத விஷயமான ஸ்ரீபரதாழ்வானையே தனக்கு உத்தேச்யமாகப் பற்றி அவனைத் தவிர வேறறியாதேயிருக்கிற சத்ருக்நாழ்வான் பர

1. திருநெடுந்தாண்டகம் 12.
† "முடியானே மூவுலகும்."
3. திருவாய்மொழி 8, 10, 7.
2. பெரிய திருமொழி 5, 5, 9.

தாநுவ்ருத்திக்கு விரோதியான ராம ஸௌந்தர்யமாகிற நித்ய சத்ருவை வென்றிருப்பவனென்கையாலே ததீய கைங்கர்ய நிஷ்டனுக்கு பகவத் ஸௌந்தர்யம் நித்ய சத்ருவென்பது திண்ணமாம். இவ்விஷய ஸ்வபாவ மிதுவாகையாலே சரமபர்வமான ஆசார்ய கைங்கர்யத்தில் புத்தி செல்லு வது மேட்டுமடை என்றதாயிற்று.

425. இப்படி ஆசார்ய கைங்கர்யமே ப்ராப்யமென்று நிஷ்கர்ஷிக்கப் பட்டபின் இந்த ப்ராப்யத்துக்குத் தகுதியாக வேணுமே இதன் ப்ராபகம்= ஆசார்ய கைங்கர்யமாகிற சரமப்ராப்யத்துக்கு ஆசார்யனே ப்ராபகனாக வேணும்.

426. இப்படி இந்த ப்ராப்யத்துக்குத் தகுதியாக ஆசார்யனை ப்ராபக மாகக் கொள்ளாமல் ஈச்வரனை ப்ராபகமாகக் கொண்டால் ப்ராப்ய ப்ராபகங் களுக்கு ஒற்றுமையில்லாதொழியும். [ப்ரதம பர்வத்துக்குண்டான ப்ராப்ய ப்ராபக ஐக்யம் சரமபர்வத்துக்கும் ஒக்கும்; ஆகையாலேயிறே இராமாநுச நூற்றந்தாதியில் "பேறொன்று மற்றில்லை நின்சரணன்றி, அப்பேறளித்தற்கு ஆறொன்றுமில்லை மற்றச் சரணன்றி" என்று உபாயோபேயங்களிரண்டும் ஒரே விஷயமாக அமுதனாருளிச் செய்தது.]

427. ஈச்வரனைப் பற்றுகை அவன் கையைப் பிடித்துக் காரியம் கொள்வதுபோலே; ஆசார்யனைப் பற்றுகை காலைப் பிடித்துக் காரியங்கொள் வதுபோலே. (கையைப் பிடித்தால் ஒருகால் உதறிவிட்டுப் போய்விடவுங் கூடும்; காலைப்பிடித்து வேண்டிக்கொண்டால் "அநதிக்ரமணீயம் ஹி சரணக் ரஹணம்" என்கிறபடியே தப்பாமல் காரியம் செய்தே தீரவேண்டியதாம்.)

428. [இனிமேல் பல ஹேதுக்களாலும் ஆசார்ய வைபவம் விளக்கப் படுகிறது.] இப்படி உபாயமாகக் கீழ்ச்சொல்லப்பட்ட ஆசார்யன்—சேஷி யான ஈச்வரனுக்கும் சேஷபூதனான சேதநனுக்கும் அபிமதவஸ்துக்களைப் பெறுவித்த மஹோபகாரகன்.

429. இரண்டு தலைக்கும் இவன் உபகரித்தவை எவையென்னில்; மேன்மேலும் ஸ்ருஷ்ட்யவதாராதிகளைப் பண்ணி வசீகரிக்கப் பார்த்தவிடத் திலும் ஓராத்மவஸ்துவும் கிடைக்காமையாலே இழவாளனாயிருக்கிற ஈச்வர னுக்கு சேஷமான ஆத்மவஸ்துவை இஷ்டவிநியோகார்ஹமாம்படி கைப்படுத் தினான். பகவத் விஷயஜ்ஞாநமில்லாமையாலே நெடுநாளாக அஸத்கல்பனாய்க் கிடந்த சேதநனுக்கு பகவத்ஸம்பந்தத்தை யறிவித்து சேஷியானவவனைக் காட்டிக்கொடுத்தான்.

430—1. ஆசார்யத்வத்துக்கு இட்டுப் பிறவாத ஈச்வரன் தானும் இவ்வாசார்யத்வத்தின் ஏற்றத்தைநோக்கி இதிலே ஆசைகொண்டிருப்பன். அது எங்ஙனே தெரிகிறதென்னில்; "லக்ஷ்மீநாத ஸமாரம்பாம்" என்னும்படி குருபரம்பரையிலே த்வயோபதேஷ்டாவாக அந்வயித்திருக்கையாலும், ஆசார்ய க்ருத்யத்தை ஏறிட்டுக்கொண்டு அர்ஜுநனைக் குறித்து கீதையருளிச் செய்கையாலும் விபீஷணாழ்வான் நிமித்தமாக அபயப்ரதாநச்லோகமருளிச்செய்கையாலும். ஆக, ஈச்வரனும் ஆசைப்படும்படியன்றோ ஆசார்யத்வத்தின் பெருமையிருப்பது.

432. உபயவிபூதியையும் உபயவிபூதி நாதனான ஈச்வரனையும் இட்ட வழக்காம்படி பண்ணிக்கொடுத்த ஆசார்யன் பண்ணின உபகாரத்துக்கு ஏற்ற கைம்மாறு செய்யலாவது இப்படியே இன்னமும் இரண்டு விபூதியும் அவ்விபூதித்வய நாதனுமிருப்பானோரீச்வரனும் வேறேயுண்டாகில்.

433. ஈச்வரன் கர்மாநுகுணமாக ஸம்ஸரிப்பிக்கவும் காருண்யாநுகுணமாக முக்தனாக்கவும் வல்ல ஸ்வதந்த்ரனாகையாலே அவனை ஆச்ரயிப்பது ஸம்ஸாரபந்தத்துக்கும் மோக்ஷத்துக்கும் பொதுவாயிருக்கும்; ஆசார்யன் ஸர்வப்ரகாரத்தாலும் இவனை உஜ்ஜீவிப்பித்தேவிடும் கருணைக்கடலாகையாலே அவனைப் பற்றுவது மோக்ஷத்துக்கே ஹேதுவாயிருக்கும்.

434—6. எம்பெருமானை லபிப்பது ஆசார்யனாலே; ஆசார்யனை லபிப்பது எம்பெருமானாலே. ஆனால் இருவரும் உபகாரத்தில் ஸமரோவென்னில்; இருவரும் உபகரித்தவஸ்துக்களைச் சீர்தூக்கிப்பார்த்தால், ஆசார்யனுபகரித்த பகவத் விஷயத்திற்காட்டில் பகவானுபகரித்த ஆசார்ய விஷயம் கனத்ததாகையாலே ஈச்வரனையுபகரித்த ஆசார்யனிற்காட்டில் ஆசார்யனையுபகரித்த ஈச்வரன் மஹோபகாரகன். [இத்தால் ஆசார்யனுக்கே வைபவம் சொல்லிற்றென்பதை உணர்க.]

437. கீழ்ச்சொன்னபடியே உத்தாரகனுமாய் உபகாரகனுமாயிருந்துள்ள ஸ்வாசார்யன் "இவன் என்னுடையவன்" என்று அபிமாநித்திருக்கும்படி அவன் திருவடிகளில் தனக்குண்டான ஸம்பந்தம் தன்னுடைய துர்ப்புத்தியாலே குலையாதபடி அதை ரக்ஷித்துக்கொண்டிருந்தால் ஜ்ஞாந பக்திவிரக்திகளாகிற ஆத்ம குணங்கள் இல்லாமற்போனாலும் அவ்வாசார்யாநுக்ரஹத்தாலே அவற்றை க்ரமேண உண்டாக்கிக்கொள்ளலாம்; ஸர்வமங்கள ஹேதுவான அந்த ஆசார்ய ஸம்பந்தம் தன் துர்ப்புத்தியாலே குலைந்தால் ஜ்ஞாநம் முதலியவை பூர்வஸுக்ருதங்களாலே சிறிது உண்டானாலும் அவை பகவதங்கீகார ஹேதுவாகாமையாலே பயனற்றவையாம்.

438. பயனற்றவை யென்பது மாத்திரமேயல்ல; அவத்யகரமுமாகும். பதிவ்ரதையான மங்கைக்குப் பதிஸம்பந்த ஸூசகமான தாலியொன்று

போகாமல் கிடந்தால் பூஷணங்க ளில்லாமற்போனாலும் முதலுண்டான போது பண்ணிப் பூண்டுகொள்ளலாம். 'இத்தனை பூஷணமுண்டே' என்று நினைத்துத் தாலியை வாங்கிப்போகட்டால் விதவாலங்கார கல்பமாகையாலே பூண்ட பூஷணங்களெல்லாம் அவத்யத்தை விளைப்பனவாம்.

439. ஆசார்ய ஸம்பந்தம் கிடந்தாலும் ஈச்வரனேயன்றோ ஸ்வரூபவி காஸகன்; ஆசார்ய ஸம்பந்தம் குலைந்தாலும் இத்தனை யாத்மகுணமுடையவனுக்கு ஈச்வரன் ஸ்வரூபவிகாஸத்தைப் பண்ணானோ வென்னில்; ஜலத்திலே பிறந்து ஜலத்தையே தாரகமாகவுடைய தாமரையை விகாஸப்படுத்துகிற ஸூர்யன்தானே அந்தத்தாமரை ஜலத்தை விட்டுப் பிரிந்தால் அதை உலர்த்துமாபோலே, ஸ்வரூபவிகாஸத்தைப் பண்ணுகிற ஈச்வரன்றானே ஆசார்ய ஸம்பந்தம் குலைந்தால் அந்த ஸ்வரூபத்தை வாடப்பண்ணுவன். "నారాయణో౽పి వికృతిం యాతి గురోః ప్రచ్యుతస్య దుర్బుద్ధేః।కమలం జలాదపేతం శోషయతి రవిర్న తోషయతి॥"

440. இப்படி சொல்லுகிறதென்? ஆசார்யஸம்பந்தம் குலைந்ததாகிலும் "உன்றன்னோடுறவேல் நமக்கு இங்கொழிக்க வொழியாது" என்னப் பட்ட பகவத் ஸம்பந்தம் உஜ்ஜீவநத்துக்கு உடலாகாதோவென்னில்; பகவத் ஸம்பந்தம் அநாதிஸித்தமாயிருந்தாலும் ஆசார்யன் உணர்த்துவதற்கு முன்பு அஸத்கல்பமாய் அவனுணர்த்தினபின்பு இவனுக்குக் கார்யகரமாகக் கடவதாகையாலே இப்படிப்பட்ட ஆசார்ய ஸம்பந்தம் குலைந்தபோது இதுமூலமாக வந்த பகவத் ஸம்பந்தமும் குலைந்துபோமாகையாலே இவ்வாசார்ய ஸம்பந்தத்தையொழிய பகவத்ஸம்பந்தம் இவனுக்கு நிலைநிற்கமாட்டாது.

441—2. ஆத்மோஜ்ஜீவநத்துக்கு பகவத்ஸம்பந்தத்தை நிலைநிறுத்துமதான ஆசார்ய ஸம்பந்தமும் அந்த ஆசார்ய ஸம்பந்தத்தால் நிலைநிறுத்தப்படும் பகவத் ஸம்பந்தமுமாகிற இரண்டுமாத்திரம் போராதோ? ப்ரதமபர்வ சரமபர்வங்களென்னப்படுகிற இவற்றின் நடுவே மத்யமபர்வமென்கிற பாகவத ஸம்பந்தம் எதுக்காகவேண்டுமென்னில்; வளருவதொரு கொடியைக் கொள்கொம்பிலே சேர்க்கும்போது சுள்ளிக்கால் அவச்யாபேக்ஷிதமாவது போல, * கோல்தேடி யோடுங்கொழுந்துபோலே அபிமுகனான இச்சேதநன் ஆசார்யன் திருவடிகளில் அந்வயிக்கும்போதும் திருத்திப் பணிகொண்டு அவ்வாசார்யனோடே சேர்க்கும் பாகவதர்களின் ஸம்பந்தம் ஆவச்யகமேயாம்.

443. நெடுநாளாக நானே யெனக்கு நிர்வாஹகனென்றிருக்குந் தன்னுடைய ஸ்வாபிமாநத்தாலே ஈச்வராபிமாநத்தை யழித்துக்கொண்ட இச்சே

தநனுக்கு ஆசார்யாபிமாநமொழிய வேறு உஜ்ஜீவநோபாயமில்லை யென்று நம்பிள்ளை திருவடிகளிலே ஸகல சாஸ்த்ர தாத்பர்யங்களையுங் கேட்ட வடக்குத் திருவீதிப்பிள்ளை பலகாலுமருளிச் செய்வர்.

444—5. இப்படி ஆசார்யாபிமாநமொழிய கதியில்லை யென்பானேன்? சாஸ்த்ரஸித்தங்களான பக்தி முதலிய உபாய விசேஷங்களுண்டே யென்னில்; பகவத் ப்ராப்திஸாதநமாக விதிக்கப்பட்டதாய் ஸ்வயத்நஸாத்யமான பக்தியானது பகவதேகபாரதந்த்ரிய விரோதியான ஸ்வஸ்வாதந்திரியத்தை உண்டாக்குமென்னுமச்சத்தாலே இவனுக்கு உபாயமன்றியிலே நழுவி நின்றது. தன்னுடைய பாரதந்திரியத்துக்குப் பொருந்தினதாய் மஹாவிச்வாஸரூபமான ப்ரபத்தியானது—ஸம்ஸரிப்பிக்கவும் மோக்ஷமடைவிக்கவும் வல்ல ஸ்வதந்த்ரனான பகவான் தன் ஸ்வாதந்திரியத்தாலே மறுபடியும் கர்மாநுகுணமாக ஸம்ஸரிப்பிக்கில் என்ன செய்வதென்கிற மஹாபயத்தாலே இவனுக்கு உபாயமன்றியிலே நழுவி நின்றது.

446—7. ஆசார்யனையும் உபாயமாகத் தான் ஸ்வீகரிக்கிற ஸ்வீகாரமும் அஹங்காரத்தை உள்ளேயுடைத்தாயிருக்கையாலே தன்னுடைய ஸ்வரூபத்துக்கு அவத்யகரமாயிருக்கும். ஆக இவையெல்லாம் உபாயமன்றியிலேயொழிய, பரமகாருணிகனாய் நிர்ஹேதுகமாகத் தன்னையங்கீகரித்தருளி நோக்கிக்கொண்டு போருகிற ஆசார்யன் இவன் நம்முடையவனென்று திருவுள்ளம் பற்றியிருக்குமபிமாநமே உத்தாரகம்.

448. கையிலுள்ள பொருள்போலே அதிஸுலபனாயிருக்கிற ஆசார்யனைக் குறைய நினைத்து அநாதரத்தாலே கைவிட்டு, பூமியிலே பிறர் புதைத்து வைத்த பொருள்போலே துர்லபமான பகவத்விஷயத்தை ரக்ஷகமாகப்பற்ற விரும்பலாகாது. ,,సులభం స్వగురుం త్యక్త్వా దుర్లభం య ఉపాసతే। లబ్ధం త్యక్త్వా ధనం మూఢో గుప్తమన్వేషతి క్షితౌ॥''

449. விடாய் விஞ்சினபோது உடனே பருகலாம்படி பாத்ரஸ்தமாய்த் தன் கையிலிருக்கிற தீர்த்தத்தை விட்டு மழைநீரையும் கடல்நீரையும் ஆற்று நீரையும் வாபீகூபஜலங்களையும் விரும்பலாகாது. [ஆசார்யனை உபேக்ஷித்து பரத்வத்தையும் வ்யூஹத்தையும் விபவத்தையும் அர்ச்சையையும் அந்தர்யாமியையும் விரும்பவேண்டாவென்கை.] ,,చక్షుర్గమ్యం గురుం త్యక్త్వా శాస్త్రగమ్యంతు యః స్మరేత్। కరస్థముదకం త్యక్త్వా ఘనస్థమభివాంఛతి॥''

450. நித்யமுக்தர்களுடைய ஸாமகாநம் கேட்குமிடமான பரமபதமும் அஸுரராக்ஷஸபீடிதரான பிரமன்முதலானோருடைய ஆர்த்தநாதம் கேட்

கச் செவிகொடுத்துக்கொண்டு கண்வளருமிடமான திருப்பாற்கடலும், அங்குநின்றும் வந்தவதரித்த அவதாரஸ்தலமும், நினைத்தது தலைக்கட்டுமளவும் மலையாளர் வளைப்புப்போலே இட்ட அடி பேராமல் வளைத்துக்கொண்டிருக்கிற அர்ச்சாவதாரஸ்தலங்களும், ஹ்ருதயகமலத்திலேயிருந்து தானுகந்தார்க்குத் தன்னழகை புஜிப்பிக்கிற அந்தர்யாமித்வஸ்தலமுமாகிற இந்த ப்ராப்யஸ்தலங்களெல்லாம் ஆசார்யவிஷயமேயென்று துணிந்திருக்கவேணும். „యేనైవ గురుణాయస్య న్యాసవిద్యా ప్రదీయతే। తస్య వైకుణ్ఠదుగ్ధాబ్ధిద్వారకాస్సర్వఏవ సః॥"

451. இப்படி ஆசார்யாபிமாநநிஷ்டனுய் பரத்வாதிகளிலுள்ள ப்ராவண்யத்தையெல்லாம் இவ்விஷயத்திலே ஒருமடைப்படுத்தி "தேவுமற்றறியேன்" என்றிருக்குமிவ்வதிகாரிக்கு ஆத்மாபஹாரிகளான ஸ்வதந்த்ரரும் தேவதாந்தர பரதந்த்ரரும் ப்ரதிகூலராவார்; ஆசார்ய பரதந்த்ரர் அநுகூலராவார்; சரமபர்வமான ஆசார்யபாரதந்த்ரியத்திலூற்றமின்றியிலே ப்ரதமபர்வமான ஈச்வர பாரதந்த்ரியத்திலே ஊன்றி நிற்குமவர்கள்—அநுகூலரும் ப்ரதிகூலருமல்லாத உபேக்ஷணீயர்கள்.

452. தத்வஜ்ஞாநமும் அதற்கொத்த அநுஷ்டாநமும் ஆசார்யாபிமாநநிஷ்டனை இவனைத் தவிர்ந்த மற்ற அதிகாரிகளுக்கு எங்ஙனே விநியோகப்படுமென்றால்; உபாயம் அதிகாரிஸாபேக்ஷமாகையாலே உபேயம் கைபுகுமளவும் உபாயாதிகாரம் நழுவாமல் நடக்கைக்குறுப்பாய்க்கொண்டு அவ்வழியாலே உபாய சேஷமாயிருக்கும்; இவனுக்கோ ஆசார்யாபிமாநமே உத்தாரகமாகையால் உபாயாதிகார சேஷமாக வேண்டுவதொன்றில்லாமையாலே இவ்வதிகாரிக்குண்டான ஜ்ஞாநாநுஷ்டாநங்களிரண்டும் ஆசார்யன் முகமலர்த்தியாகிற உபேயத்துக்கு சேஷமாயிருக்கும். [மூலத்தில்—"இவனுக்கு உபேயமாயிருக்கும்" என்றும் பாடமுண்டு; அப்போது, இவனுடைய ஜ்ஞாநாநுஷ்டாநங்களிரண்டும் ஆசார்யனுக்கு அபிமதமாய்க்கொண்டு இவனுக்கு உபேயமாயிருக்குமென்றதாம்.]

453. இப்படி ஜ்ஞாநாநுஷ்டாநங்களிரண்டும் ஆசார்ய ப்ரீதி ஹேதுவாக நினைத்துக் குறிக்கொண்டு வர்த்திக்கும் இவ்வதிகாரிக்குப் பரதாரபரிக்ரஹம் முதலிய நிஷித்தாநுஷ்டாநங்கள் தன்னையும் பிறரையும் நசிப்பிக்கையாலே த்யாஜ்யங்களாம்.

454. நிஷித்தாநுஷ்டாநங்களாலே தான் நசிக்கிறதும் பிறரை நசிப்பிக்கிறதும் எங்ஙனேயென்னில்;—பகவானுக்கும் பாகவதர்களுக்கும் ஆசார்யனுக்கும் அபிமதவிஷயமாயிருக்கிற தான் அம்மூவர்க்கும் அநிஷ்டமான

நிஷித்தாநுஷ்டாநங்களைப் பண்ணுவது மூவர் பக்கலிலும் அபசாரப்பட்டதாகத் தேறுமாகையாலே இவ்வழியாலே தான் நசிக்கிறபடி. பிறர் நசிக்கிறபடி என்னென்னில்; சரமபர்வநிஷ்டை வரையிலும் வந்து நிற்கிற பாகவதோத்தமனான தன்னை நிஷித்தாநுஷ்டாநம் பண்ணினவனென்று அநாதரித்தும், "தத்வ வித்தான இவன் இப்படி செய்வது இதில் தோஷமில்லாமையாலன்றோ; நமக்குப் பின்னையென்" என்று தன்னுடைய அநுஷ்டாநத்தைத் தாங்கள் அங்கீகரித்தும் பிறர் நசிப்பர்கள்.

[அநாதரிப்பார் பாகவத வைபவமறியாதார்; அநுஷ்டாநத்தை யங்கீகரிப்பார் நன்று தீது பகுத்துணருமறிவிலாதார். "நிஷித்தாநுஷ்டாநத்தை அங்கீகரிப்பவர்கள் நசிப்பர்களென்றது ஒக்கும்; நிஷித்தாநுஷ்டாநம் செய்கிற இவ்வதிகாரியை அநாதரிப்பார் நசிப்பர்களென்றதுஒக்குமோ? தோஷம் கண்டால் அநாதரிக்க லாகாதோ?" என்னில்; ராஜபுத்திரனுக்கு தோஷமுண்டானால் ராஜா தான் சிக்ஷித்துக்கொள்ளு மத்தனை யொழிய, அவனை அநாதரித்தவர்கள்மேலே நிக்ரஹம்பண்ணி தண்டிக்குமாபோலே ஸர்வேச்வராபிமதனான இவனுக்கு தோஷமுண்டானாலும் ஸர்வேச்வரன் தானே திருத்திக்கொள்ளுமத்தொழிய, பிறர் அநாதரிக்கப் பொறுமையாலே அநாதரித்தவர்களுக்கு விநாசமே பலிக்குமென்றுணர்க.

"అపిచేత్సుదురాచారో భజతే మామనన్యభాక్। సాధురేవ స మంతవ్యః సమ్యగ్వ్యవసితో హి సః = அபிசேத் ஸுதுராசாரோ பஜதே மாம் அநந்யபாக்— ஸாதுரேவ ஸ மந்தவ்ய: ஸம்யக் வ்யவஸிதோ ஹி ஸ:." என்று உபாஸகன் விஷயத்திலே எம்பெருமானருளிச்செய்கிறபடி கண்டால் எல்லை நிலத்தில் வந்து நின்ற இவ்வதிகாரி விஷயத்தில் அவனிருக்கும்படி சொல்ல வேணுமோ? ஆகையால், இப்படி தானும் பிறரும் நசிக்கும்படி யிருக்கையாலே இவனுக்கு நிஷித்தாநுஷ்டாநம் பரித்யாஜ்ய மென்றதாயிற்று.]

455. இப்படி பரதாராதிபோகம் சாஸ்த்ர நிஷித்தமாகையா லன்றோ தனக்கும் பிறர்க்கும் நாசஹேது வாகிறது; இங்ஙனன்றிக்கே, சாஸ்த்ரத்தில் விதிக்கப்பட்டுள்ளதேயான ஸ்வதாரபோகத்திற்குக் குறையில்லையேயென்னில்; விசிஷ்டவேஷவிஷயியான சாஸ்த்ரத்தில் விதிக்கப்பட்டுள்ள ஸ்வதாரபோகம் அப்படிப்பட்ட சாஸ்த்ரங்களில் நிஷேதிக்கப்பட்டுள்ள பரதாரபோகம்போலே லோகவிருத்தமு மன்று, * செம்பினாலியன்ற பாவையைத் தழுவுகை முதலான கோரதுக்காநுபவம் பண்ணும் நரகத்திற்கு ஹேதுவுமன்று; ஆனாலும், அநந்ய போகத்வரூபமான ஸ்வரூபத்துக்கு விருத்தமுமாய், 1. "శాంతో దాంత ఉపరతస్తితిక్షుస్సమాహితో భూత్వా

1. ப்ருஹதாரண்யக உபநிஷத்து. 6—4.

𑌆𑌤𑍍𑌮𑌨𑍍𑌯𑍇𑌵𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾𑌨𑌂 𑌪𑌶𑍍𑌯𑍇𑌤𑍍" இத்யாதிகளாலும் திருமந்த்ராதிகளாலும் உபாஸகனோடு ப்ரபந்நனோடு வாசியற இருவர்க்கும் விஷயபோகம் ஆகாதென்பதை ப்ரதிபாதிக்கிற வேதாந்தத்துக்கு விருத்தமுமாய், தோஷத்தைக் கண்டும் அப்ராப்தியைக்கண்டும் விஷயபோகத்தை அருவருத்திருக்கிற ஆசார ப்ரதாநரான சிஷ்டர்களாலே ஹேயமென்று நிந்திக்கப்பட்டிருப்பதுமாய், அப்ராப்த விஷய விரக்தியை உகக்குமவனான ஆசார்யனுடைய முகமலர்த்தியாகிற பேற்றுக்கு ப்ரதிபந்தகமுமாய் இப்படி பல அநர்த்தங்கட்கு ஆகரமாயிருக்கையாலே இவ்வதிகாரிக்கு ஸ்வதாரபோகமும் பரித்யாஜ்யம்.

456. போக்யதா புத்தியைவிட்டு தர்மபுத்தியாலே ப்ரவர்த்திக்குமளவில் இவை யொன்றுமில்லையே யென்னில்; ஸ்வதாரபோகத்தில் காமப்ரயுக்தமான போக்யதா புத்தியைவிட்டு, உபாஸகரான மஹர்ஷிகள் முதலான சிஷ்டர்கள் பித்ருக்களின் கடனைத் தொலைக்கவல்ல ப்ரஜோத்பத்திக்காகவும், ஸ்நாநதினத்தில் போகம் பண்ணாவிடில் ப்ரூண ஹத்யாதி தோஷம் உண்டாகுமே யென்று அஞ்சியும் தர்மபுத்தியாலே ப்ரவர்த்திப்பதுபோலே இவ்வதிகாரியும் அப்படி தர்மபுத்தியாலே ப்ரவர்த்தித்தாலும் ஸித்த தர்ம நிஷ்டனான இவனுக்கு வேறு தர்மங்களில் அந்வயம் விரோதியாகையாலே அநந்யோபாயத்வரூபமான ஸ்வரூபம் குலையும். [இத்தால்—போக்யதா புத்தியுடன் ப்ரவர்த்தித்தால் அநந்ய போக்யத்வரூபமான ஸ்வரூபம் குலைவதுபோலே, தர்ம புத்தியால் ப்ரவர்த்திக்கில் அநந்யோபாயத்வ ரூபமான ஸ்வரூபம் குலையுமானபின்பு, இவ்வதிகாரிக்கு ஒருவிதத்தாலும் ஸ்வதாரபோகம் கூடாதென்றதாயிற்று.]

457. இப்படி ஸ்வரூபஹாநி விளையுமென்கிற பயத்தாலே விடுகிறவளவு போராது; ப்ராப்த விஷயத்தில் ப்ராவண்யத்தாலே ப்ராக்ருதங்களான போக்ய வஸ்துக்களெல்லாம் ப்ரதிகூலமாய்த் தோற்றுமவஸ்தை பிறக்கவும் வேணும் ஸ்வரூபம் குலையாமைக்கு.

458. தனக்கு வகுத்த சேஷியான விஷயம் எழுந்தருளியிருக்கிற தேசத்தைக் கிட்டியல்லது தரியாதபடியான அளவுகடந்த ஆசையும், அவ்விஷயத்தை அகன்றிருக்கு மிடத்தைவிட்டே நிற்கவேணு மென்னும் விருப்பமும், ப்ராப்த சேஷியான விஷயத்தினுடைய திருமேனி முதலியவற்றின் அநுபவம் பெறாதபோது தரிக்கமாட்டாதிருக்கையும் உபாய சதுஷ்டயாதிகாரிகளுக்கும் தங்கள் தங்கள் அதிகாரத்துக்குத் தகுதியாக உண்டாக வேணும். [உபாயசதுஷ்டய மாவது— பக்தி, ப்ரபத்தி, ஆசார்ய விஷயத்தில் ஸ்வகதஸ்வீகார, பரகதஸ்வீகாரங்கள்.]

459. 1. "பழுதாகா தொன்றறிந்தேன் பாற்கடலான் பாதம், வழுவா

1. நான்முகன் திருவந்தாதி—89.

வகை நினைந்து வைகல்—தொழுவாரைக், கண்டிறைஞ்சி வாழ்வார் கலந்த வினை கெடுத்து விண்திறந்து வீற்றிருப்பார் மிக்கு" என்று திருமழிசைப் பிரானருளிச்செய்த பாசுரத்தை ஆசார்ய விஷயத்தில் ஸ்வகதஸ்வீகாரமாகிற உபாயத்துக்கு ப்ரமாணமாக அநுஸந்திப்பது. இத்தால் ஆசார்யனைத் தான் பற்றும் பற்று அஹங்கார கர்ப்பமாய் அவத்யகாரமாயிருந்ததேயாகிலும் பலன் கைபுகுவதில் பழுது போகாதென்பது சொல்லிற்றாயிற்று. "గురుణా యోఽభిమన్యేత గురుం వా యోఽభిమన్యతే। తావుభౌ పరమాం సిద్ధిం నియమాదుపగచ్ఛతః = குருணா யோபிமந்யேத குரும் வா யோபிமந்யதே—தாவுபௌ பரமாம் ஸித்திம் நியமாதுபகச்சதஃ. என்று பரகதஸ்வீகாரம் போலே ஸ்வகதஸ்வீகாரமும் பலனைக் கொடுப்பதில் தப்பாதென்று பரத்வாஜ ஸம்ஹிதையிலும் சொல்லப்பட்டது.

460. ஆசார்யன் தானாகவே விஷயீகரிக்கப் பெறுகையாகிற பரகத ஸ்வீகாரமென்னும் பரமோபாயத்துக்கு ப்ரமாணங்கள் எவையென்னில்; 1. "நல்லவென் தோழீ நாகணைமிசை நம்பரர், செல்வர் பெரியர் சிறுமானிடவர் நாம் செய்வதென், வில்லி புதுவை விட்டுசித்தர் தங்கள் தேவரை, வல்ல பரிசுவருவிப்பரேல் அதுகாண்டுமே" என்கிற நாச்சியார் பாசுரமும், 2. "மாறாய தானவனை வள்ளுகிரால் மார்விரண்டு கூறாகக்கீறிய கோளரியை, வேறாக ஏத்தியிருப்பாரை வெல்லுமே மற்றவரைச் சாத்தியிருப்பார் தவம்" என்கிற திருமழிசைப்பிரான் பாசுரமும், 3. "பிதாமஹம் நாதமுநிம் விலோக்ய ப்ரஸீத மத்வ்ருத்த மசிந்தயித்வா" என்ற ஆளவந்தார் ஸ்ரீஸூக்தியும்' "பசுர் மநுஷ்ய: பக்ஷீவா யேச வைஷ்ணவ ஸம்ச்ரயா:—தேநைவ தே ப்ரயாஸ்யந்தி தத் விஷ்ணோ: பரமம் பதம்" என்கிற பௌராணிக ச்லோகமும் ப்ரமாணமாக அநுஸந்தேயங்கள்.

461. ஏதேனுமொரு வித்யையைப் பற்றுமவனுக்கும் அதுக்கு ஆசார்யோபதேசம் வேண்டுகையாலே ஆசார்யாபிமாநமென்பது ஸகலோபாயங்களுக்கும் அங்கமாயிருக்க "தேநைவ தே ப்ரயாஸ்யந்தி" என்று ஸ்வதந்த்ரோபாயமாகச் சொல்லுவானென்? என்னில்; ப்ரபத்தியானது கர்மஜ்ஞாந பக்திகளாகிற உபாயாந்தரங்களுக்கு அங்கமுமாய், மற்ற உபாயங்களையொழிந்து தன்னையே உபாயமாகக் கொள்ளுமளவில் அநிஷ்ட நிவ்ருத்திக்கும் இஷ்ட ப்ராப்திக்கும் தானே நிர்வாஹகமாய்க்கொண்டு ஸ்வதந்த்ரமுமாயிருப்பது போலே ஆசார்யாபிமாநமாகிற விதுவும் — ஏதேனுமொரு

1. நாச்சியார் திருமொழி 10—10.
2. நான்முகன் திருவந்தாதி—18.
3. ஆளவந்தார் ஸ்தோத்ரம் 65.

உபாயத்துக்கும் ஆசார்யோபதேசம் ஆவச்யகமாகையாலே அவ்வழியால் உபாயாந்தரங்களுக்கு அங்கமாயிருந்ததே யாகிலும் “బాలమూకజడాన్ధాశ్చ పంగవో బధిరాస్తథా।సదాచార్యేణ సందృష్టాః ప్రాప్నువన్తి పరాంగతిమ్ = பால மூகஜடாந்தாச்ச பங்கவோ பதிராஸ் ததா — ஸதாசார்யேண ஸந்த்ருஷ்டாஃ ப்ராப்நுவந்தி பராங் கதிம்” இத்யாதிப்படியே தானே உத்தாரகமாகையாலே ஸ்வதந்த்ரோபாயமுமா யிருக்கும்.

462. இப்படி ஸ்வதந்த்ரமான இவ்வுபாயத்துக்கு அதிகாரி ஆரென்னில்; — பக்தி துஷ்கரமென்றும் ஸ்வரூப விருத்தமென்றும் அறுதியிட்டு அவ்வுபாயத்தில் கைவாங்கினவனுக்கு ப்ரபத்தி; அந்த ப்ரபத்திதன்னிலும் மஹா விச்வாஸமுண்டாகை அரிதாகையாலும் பந்தமோக்ஷங்களிரண்டுக்கும் பொதுவான ஈச்வரஸ்வாதந்திரிய பயத்தாலும் நியங்கினவனுக்கு இவ்வுபாயம்.

463. இப்படி கீழ்ச்சொன்ன ஆசார்யாபிமாந மாகிறவிது ஸ்வரூபத்தை முதலிலே துளிர்க்கச் செய்து பின்பு புஷ்பிதமாக்கி அநந்தரம் பலபர்யந்தமாக்கும் = அதாவது — முதலில் பகவத் விஷயத்திலே அந்வயிப்பித்து, நெடுநாளாக பகவத் விஷயத்தில் அந்வயமில்லா திருந்ததனாலே “வாடினேன்” என்னும்படி உருவிக்கிடந்த ஸ்வரூபத்தைப் பல்லவிதமாக்கும்; பின்பு பாகவத விஷயத்திலே ஊன்றுவித்து பலாந்வய யோக்யமாக்குகையாலே பல்லவிதமாயிருந்த வதனைப் புஷ்பிதமாக்கும். அநந்தரம் “நின்று தன்புகழேத்த” என்கிறபடியே சரமபர்வத்திலே நிலைபெறுத்திப் பலபர்யந்தமாக்கும்.

ஆக, ஸதாசார்யாபிமாநமே அனைவர்க்கும் உத்தாரகமென்னுமிடம் சொல்லப்பட்டதாயிற்று. த்வயத்தில் இரண்டு வாக்யங்களாலும் சொல்லப்பட்ட உபாயோபேயங்களின் சரமாவதி சொல்லித் தலைக்கட்டிற்றாயிற்று.

பிள்ளைலோகாசார்யர் திருவடிகளே சரணம்.
ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

பெருமாள்கோயில் பிரதிவாதி பயங்கரம்
அண்ணங்கராசாரியர் இயற்றிய
ஸ்ரீ வசந பூஷண ஸாரம்
முற்றுப்பெற்றது.

ஸ்ரீரஸ்து.

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாயநம:.

ஸ்ரீமல்லோககுரவேநம:.

ஸ்ரீவசனபூஷணத் தநியன்கள்.

ஸ்ரீ சைலேச தயாபாத்ரம் + ஸ்ரீமத் பராங்குச முநிம்
ப்ரணதோஸ்மி நித்யம்.

லோகாசார்யாயகுரவே க்ருஷ்ணபாதஸ்யஸூநவே ।
ஸம்ஸாரபோகிஸம்தஷ்ட ஜீவஜீவாதவேநம: ॥

லோககுரும்குருபிஸ்ஸஹபூர்வை: கூரகுலோத்தமதாஸமுதாரம் ।
ஸ்ரீநகபத்யபிராமவரேசௌ தீப்ரசயம்வரயோகிநமீடே ॥

புருஷகாரவைபவஞ்ச ஸாதநஸ்யகௌரவம்
ததநிகாரிக்ருத்ய மஸ்ய ஸத்குருபஸேவநம் ।
ஹரிதயாமஹைதுகீம் குரோருபாயதாஞ்சயோ
வசநபூஷணேவத ஜ்ஜகத்குரும் தமாச்ரயே ॥

ஸாங்காகிலத்ரவிட ஸம்ஸ்க்ருதரூபவேத
ஸாரார்த்தஸங்க்ரஹ மஹாரஸவாக்யஜாதம் ।
ஸர்வஜ்ஞலோககுரு நிர்மிதமார்யபோக்யம்
வந்தேஸதாவசநபூஷண திவ்யசாஸ்த்ரம் ॥

அகுண்டோத்கண்டவைகுண்ட ப்ரியாணும் கண்ட பூஷணம் ।
குருணு ஜகதாமுக்தம் வ்யாப்தம்வசநபூஷணம் ॥

[பாசுரங்கள்.]

பேறுதருவிக்குமவள் தன்பெருமை யாறுபெறுவான் முறையவன்
கூறுகுருவைப்பணுவல் கொள்வதிலையாகிய குளிர்ந்தவருள் தான்
மாறில்புகழ்நற்குருவின் வண்மையோடெலாம் வசநபூடணமதில்
தேறிடநமக்கருள் முடும்பையிறையவன் கழல்கள் சேரென்மனனே.

ஸ்ரீவசனபூஷணத் தனியன்கள்.

திருமாமகள்தன் சீரருளேற்றமும்
திருமால் திருவடி சேர்வழிநன்மையும்
அவ்வழியொழிந்தன வனைத்தின் புன்மையும்
மெய்வழியூன்றிய மிக்கோர் பெருமையும்
ஆரணம்வல்லவ ரமரும்நன்னெறியையும்
நாரணன் தாள்தரு நற்குருநீதியும்
சோதிவானருள் தூயமாகுருவின்
பாதமாமலர் பணிபவர்தன்மையும்
தீதில்வானவர் தேவனுயிர்களை
ஏதுமின்றி யெடுக்கும்படியையும்
மன்னியவின்பமும் மாகதியும்குரு
என்னுநிலைபெறு மின்பொருள்தன்னையும்
அசைவிலாவேத மதனுளனைத்தையும்
வசனபூடண வழியாலருளிய
மறையவர் சிகாமணி வண்புகழ்முடும்பை
யிறையவனெங்கோ னேருலகாரியன்
தேன்மலர்ச்சேவடி சிந்தைசெய்பவர்
மாநிலத்தின்பம தெய்திவாழ்பவரே.

லோகாசார்யக்ருதே லோகஹிதே வசநபூஷணே |
தத்வார்த்த தர்சிநோலோகே தந்நிஷ்டாச்ச ஸுதுர்லபா: ||

ஜகதாசார்யரசிதே ஸ்ரீமத்வசநபூஷணே |
தத்த்வஜ்ஞாநஞ்ச தந்நிஷ்டாம் தேஹிநாத யதீந்த்ரமே ||

பிள்ளைலோகாசார்யர் திருவடிகளே சரணம்.

ஆழ்வாரெம்பெருமானார்ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

ஸ்ரீமல்லோககுரவே நம:

பிள்ளைலோகாசார்யர் அருளிச்செய்த

ஸ்ரீவசநபூஷணம்.

ப்ரதமப்ரகரணம்.

1. வேதார்த்த மறுதியிடுவது ஸ்ம்ருதீதிஹாஸ புராணங்களாலே.

2. ஸ்ம்ருதியாலே பூர்வபாகத்திலர்த்த மறுதியிடக்கடவது; மற்றை யிரண்டாலும் உத்தரபாகத்திலர்த்த மறுதியிடக்கடவது.

3. இவையிரண்டிலும் வைத்துக்கொண்டு இதிஹாஸம் ப்ரபலம்.

4. அத்தாலே அது முற்பட்டது.

5. இதிஹாஸ ச்ரேஷ்டமான ஸ்ரீராமாயணத்தால் சிறையிருந்தவ ளேற்றஞ் சொல்லுகிறது. மஹாபாரதத்தால் தூதுபோனவனேற் றஞ் சொல்லுகிறது.

6. இவையிரண்டாலும் புருஷகாரவைபவமும் உபாயவைபவமும் சொல் லிற்றாயிற்று.

7. புருஷகாரமாம்போது க்ருபையும் பாரதந்த்ர்யமும் அநந்யார்ஹத்வ மும் வேணும்.

8. பிராட்டி முற்படப் பிரிந்தது தன்னுடைய க்ருபையை வெளியிடுகைக் காக. நடுவிற் பிரிந்தது பாரதந்த்ர்யத்தை வெளியிடுகைக்காக. அநந்தரம் பிரிந்தது அநந்யார்ஹத்வத்தை வெளியிடுகைக்காக.

9. ஸம்ச்லேஷ விச்லேஷங்களிரண்டிலும் புருஷகாரத்வந்தோற்றும்.

10. ஸம்ச்லேஷ தசையில் ஈச்வரனைத் திருத்தும்; விச்லேஷ தசையில் சேதநனைத் திருத்தும்.

11. இருவரையும் திருத்துவது முபதேசத்தாலே.

12. உபதேசத்தாலே இருவருடையவும் கர்மபாரதந்த்ர்யம் குலையும்.

13. உபதேசத்தாலே மீளாதபோது சேதநனை அருளாலே திருத்தும்; ஈச்வரனை அழகாலே திருத்தும்.

14. அறியாதவர்த்தங்களையடைய அறிவித்து ஆசார்ய க்ருத்யத்தையும் புருஷகார க்ருத்யத்தையும், உபாய க்ருத்யத்தையும் தானே

யேறிட்டுக்கொள்ளுகையாலே மஹாபாரதத்தில் உபாய வைபவஞ் சொல்லிற்றாயிற்று.

15. புருஷகாரத்துக்கு முபாயத்துக்கும் வைபவமாவது தோஷத்தையும் குணஹாநியையும் பார்த்து உபேக்ஷியாதவளவன்றிக்கே அங்கீகாரத்துக்கு அவைதன்னையே பச்சையாக்குகை.

16. இரண்டி மிரண்டுங் குலையவேணுமென்றிருக்கில் இரண்டுக்குமிரண்டும் உண்டாயிற்றதாம்.

17. இரண்டுங் குலைந்தபின் தென்றிருக்கில் இத்தலைக்கிரண்டும் உண்டாயிற்றதாம்.

18. ராக்ஷஸிகள் தோஷம் ப்ரஸித்தம்.

19. ஜிதேந்த்ரியரில் தலைவனாய் ஆஸ்திகாக்ரேஸரனாய் " கேசவஸ்யாத்மா " என்று க்ருஷ்ணனுக்கு தாரகனாயிருக்கிற அர்ஜுநனுக்கு தோஷமேதென்னில், பந்துக்கள் பக்கல் ஸ்நேஹமும் காருண்யமும் வதபீதியும்.

20. த்ரௌபதீபரிபவங்கண்டிருந்தது க்ருஷ்ணாபிப்ராயத்தாலே ப்ரதாந தோஷம்.

21. பாண்டவர்களையும் நிரஸிக்க ப்ராப்தமாயிருக்க, வைத்தது த்ரௌபதியுடைய மங்களஸூத்ரத்துக்காக.

22. அர்ஜுநனுக்கு தூத்யஸாரத்யங்கள் பண்ணிற்றும் ப்ரபத்த்யுபதேசம் பண்ணிற்றும் இவளுக்காக.

23. ப்ரபத்திக்கு தேசநியமமும் காலநியமமும் ப்ரகாரநியமமும் அதிகாரி நியமமும் பலநியமமுமில்லை.

24. விஷயநியமமே யுள்ளது.

25. கர்மத்துக்குப் புண்யக்ஷேத்ரம் வஸந்தாதிகாலம் சாஸ்த்ரோக்தங்களான தத்தத் ப்ரகாரங்கள் த்ரைவர்ணிகர் என்றிவையெல்லாம் வ்யவஸ்திதங்களாயிருக்கும்.

26. "ஸ ஏஷ தேசஃ காலஃ" என்கையாலே இதுக்கு தேசகால நியமமில்லை.

27. இவ்வர்த்தம் மந்த்ரரத்நத்தில் ப்ரதமபதத்திலே ஸுஸ்பஷ்டம்.

28. ப்ரகார நியதியில்லையென்னுமிடம் எங்குங் காணலாம்.

29. த்ரௌபதி ஸ்நாதையாயன்றே ப்ரபத்தி பண்ணிற்று ; அர்ஜுநன் நீசர் நடுவேயிறே இவ்வர்த்தங் கேட்டது.

30. ஆகையால் சுத்த்யசுத்திகளிரண்டும் தேடவேண்டா ; இருந்தபடியே அதிகாரியாமித்தனை.

31. இவ்விடத்திலே வேல்வெட்டிப்பிள்ளைக்குப் பிள்ளை அருளிச்செய்த வார்த்தையை ஸ்மரிப்பது.

32. அதிகாரிநியமமின்றிக்கே யொழிந்தபடி யென்னென்னில், தர்மபுத்ராதிகளும், த்ரௌபதியும், காகமும், காளியனும், ஸ்ரீகஜேந்த்ராழ்வானும், ஸ்ரீவிபீஷணாழ்வானும், பெருமாளும், இளையபெருமாளும் தொடக்கமானவர்கள் சரணம் புகுருகையாலே அதிகாரிநியமமில்லை.

33. பலநியமமின்றிக்கே யொழிந்தபடி யென்னென்னில்; தர்மபுத்ராதிகளுக்கு பலம் ராஜ்யம்; த்ரௌபதிக்கு பலம் வஸ்த்ரம்; காகத்துக்கும் காளியனுக்கும் பலம் ப்ராணம்; ஸ்ரீகஜேந்த்ராழ்வானுக்கு பலம் கைங்கர்யம்; ஸ்ரீவிபீஷணாழ்வானுக்கு பலம் ராமப்ராப்தி; பெருமாளுக்கு பலம் ஸமுத்ரதரணம்; இளையபெருமாளுக்கு பலம் ராமாநுவ்ருத்தி.

34. விஷயநியமமாவது குணபூர்த்தியுள்ளவிடமே விஷயமாகை; பூர்த்தியுள்ளதும் அர்ச்சாவதாரத்திலே.

35. ஆழ்வார்கள் பலவிடங்களிலும் ப்ரபத்தி பண்ணிற்றும் அர்ச்சாவதாரத்திலே.

36. "பூர்ணம்" என்கையாலே யெல்லாகுணங்களும் புஷ்கலங்கள்.

37. ப்ரபத்திக்கபேக்ஷிதங்களான ஸௌலப்யாதிகள் இருட்டறையில் விளக்குப்போலே ப்ரகாசிப்பதிங்கே.

38. பூர்த்தியையும் ஸ்வாதந்த்ர்யத்தையுங் குலைத்துக்கொண்டு தன்னை அநாதரிக்கிறவர்களைத் தானாதரித்து நிற்கிறவிடம்.

39. பூகதஜலம்போலே அந்தர்யாமித்வம்; ஆவரணஜலம்போலே பரத்வம்; பாற்கடல்போலே வ்யூஹம்; பெருக்காறுபோலே விபவங்கள்; அதிலே தேங்கின மடுக்கள்போலே அர்ச்சாவதாரம்.

40. இதுதான் சாஸ்த்ரங்களால் திருத்தவொண்ணாதே, விஷயாந்தரங்களிலே மண்டி விமுகராய்ப்போரும் சேதநர்க்கு வைமுக்யத்தை மாற்றி ருசியை விளைக்கக்கடவதாய், ருசிபிறந்தாலுபாயமாய், உபாயபரிக்ரஹம் பண்ணினால் போக்யமுமாயிருக்கும்.

41. இதில் ப்ரபத்திபண்ணு மதிகாரிகள் மூவர்.

42. அஜ்ஞரும், ஜ்ஞாநாதிகரும், பக்திபரவசரும்.

43. அஜ்ஞாநத்தாலே ப்ரபந்நர் அஸ்மதாதிகள்; ஜ்ஞாநாதிக்யத்தாலே ப்ரபந்நர் பூர்வாசார்யர்கள்; பக்திபாரவச்யத்தாலே ப்ரபந்நர் ஆழ்வார்கள்.

44. இப்படி சொல்லுகிறதும் ஊற்றத்தைப்பற்ற.

45. இம்மூன்றும் மூன்று தத்வத்தையும் பற்றிவரும்.

46. "என்னான் செய்கேன்" என்கிறவிடத்தில் இம்மூன்றுமுண்டு.

47. அங்கொன்றைப்பற்றி யிருக்கும்.

48. முக்ய மதுவே.
49. "அவித்யாத:" என்கிற ச்லோகத்திலே இம்மூன்றும் சொல்லிற்று.
50. "இதம் சரணமஜ்ஞாநாம்."
51. பக்திதன்னிலே அவஸ்தாபேதம் பிறந்தவாறே இதுதான் குலையக்கடவதாயிருக்கும்.
52. தன்னைப்பேணவும்பண்ணும் தரிக்கவும்பண்ணும்.
53. இந்த ஸ்வபாவ விசேஷங்கள் கல்யாண குணங்களிலும் திருச்சரங்களிலும் திருநாமங்களிலும் திருக்குழலோசையிலுங் காணலாம்.
54. இது தன்னைப்பார்த்தால் பிதாவுக்குப் புத்ரனெழுத்துவாங்குமா போலே யிருப்பதொன்று.
55. இது தனக்கு ஸ்வரூபம் தன்னைப் பொறுதொழிகை.
56. அங்கம் தன்னையொழிந்தவற்றைப் பொறுதொழிகை.
57. உபாயம் தன்னைப்பொறுக்கும்.
58. உபாயாந்தர மிரண்டையும் பொறுக்கும்.
59. இதிரண்டையும் பொறுது.
60. பலத்துக்கு ஆத்மஜ்ஞாநமும் அப்ரதிஷேதமுமே வேண்டுவது.
61. அல்லாதபோது பந்தத்துக்கும் பூர்த்திக்கும் கொத்தையாம்.
62. ஆபத்தைப் போக்கிக்கொள்ளுகிறோமென்று ப்ரமித்து அத்தை விளைத்துக்கொள்ளாதொழிகையே வேண்டுவது.
63. ரக்ஷணத்துக்கபேக்ஷிதம் ரக்ஷ்யத்வாநுமதியே.
64. எல்லா வுபாயத்துக்கும் பொதுவாகையாலும், சைதந்ய கார்யமாகையாலும், ப்ராப்திதசையிலு மநுவர்த்திக்கையாலும், ஸ்வரூபாதிரேகியல்லாமையாலும், அசித்வ்யாவ்ருத்த வேஷத்தை ஸாதநமாக்கவொண்ணாது.
65. அசித்வ்யாவ்ருத்திக்கு ப்ரயோஜநம், உபாயத்திலுபகாரஸ்ம்ருதியும் உபேயத்திலுகப்பும்.
66. "உன்மனத்தாலென்னினைந்திருந்தாய்" என்கிறபடியே ப்ராப்திக்கு உபாயம் அவன் நினைவு.
67. அதுதானெப்போது முண்டு.
68. அது பலிப்பது இவன்னினைவு மாறினால்.
69. "அந்திம காலத்துக்குத் தஞ்சம், இப்போது தஞ்சமேன் என்கிற நினைவு குலைகை" என்று ஜீயரருளிச்செய்வர்.
70. ப்ராப்தாவும் ப்ராபகனும் ப்ராப்திக்குகப்பானு மவனே.
71. ஸ்வயத்ந நிவ்ருத்தி பாரதந்த்ர்ய பலம்; ஸ்வப்ரயோஜந நிவ்ருத்தி சேஷத்வ பலம்.
72. பரப்ரயோஜந ப்ரவ்ருத்தி ப்ரயத்நபலம்; தத்விஷயப்ரீதி சைதந்ய பலம்.

73. அஹமர்த்தத்துக்கு ஜ்ஞாநாநந்தங்கள் தடஸ்தமென்னும்படி தாஸ்ய மிறே அந்தரங்க நிரூபகம்.

74. இதுதான் வந்தேறியன்று.

75. ஸ்வாதந்த்ர்யமும் அந்யசேஷத்வமும் வந்தேறி.

76. சேஷத்வவிரோதி ஸ்வாதந்த்ர்யம்; தச்சேஷத்வ விரோதி ததிதர சேஷத்வம்.

77. அஹங்காரமாகிற ஆர்ப்பைத்துடைத்தால் ஆத்மாவுக் கழியாதபேர் அடியானென்றிறே.

78. க்ராமகுலாதிகளால் வரும்பேர் அநர்த்தஹேது.

79. "ஏகாந்தீ வ்யபதேஷ்டவ்ய:"

80. உபாயத்துக்கு, பிராட்டியையும் த்ரௌபதியையும் திருக்கண்ண மங்கையாண்டானையும்போலே யிருக்கவேணும்; உபேயத்துக்கு, இளையபெருமாளையும் பெரியவுடையாரையும் பிள்ளைதிருநறையூ ரரையரையும் சிந்தயந்தியையும்போலே யிருக்கவேணும்.

81. பிராட்டிக்கும் த்ரௌபதிக்கும் வாசி, சக்தியும் அசக்தியும்.

82. பிராட்டி ஸ்வசக்தியைவிட்டாள்; த்ரௌபதி லஜ்ஜையைவிட்டாள்; திருக்கண்ணமங்கையாண்டான் ஸ்வவ்யாபாரத்தை விட்டான்.

83. பசியராயிருப்பார் அட்டசோறு முண்ணவேணும் அடுகிறசோறு முண்ணவேணு மென்னுமாபோலே, காட்டுக்குப் போகிற போது இளையபெருமாள் பிரிவில்தரியாமையை முன்னிட்டு, அடிமைசெய்யவேணும் எல்லாவடிமையும் செய்யவேணும் ஏவிக் கொள்ளவும் வேணும் என்றார்; படைவீட்டில் புகுந்தபின்பு காட் டில் தனியிடத்தில் ஸ்வயம்பாகத்திலே வயிற்றைப்பெருக்கின படியாலே, ஒப்பூணுண்ணமாட்டாதே, ஒரு திருக்கையாலே திரு வெண் கொற்றக்குடையையும், ஒரு திருக்கையாலே திருவெண் சாமரத்தையும் தரித்தடிமைசெய்தார்.

84. பெரியவுடையாரும் பிள்ளைதிருநறையூரரையரும் உடம்பை யுபே க்ஷித்தார்கள்; சிந்தயந்திக் குடம்பு தன்னடையே போயிற்று.

85. உபாயத்துக்கு,சக்தியும் லஜ்ஜையும் யத்நமும் குலையவேணும்; உபே யத்துக்கு ப்ரேமமும் தன்னைப் பேணாமையும் தரியாமையும் வேணும்.

86. இவனுக்கு வைதமாய் வருமதிறே த்யஜிக்கலாவது, ராகப்ராப்த மாய் வருமது த்யஜிக்கவொண்ணாதிறே.

87. உபாயத்வாநுஸந்தாநம் நிவர்த்தகம்; உபேயத்வாநுஸந்தாநம் ப்ர வர்த்தகம்.

88. அப்ராப்த விஷயங்களிலே ஸக்தனானவன் அநுபவிக்கவேணும் என்றிராநின்றால், ப்ராப்தவிஷயப்ரவணனுக்குச் சொல்லவேண்டாவிறே.

89. அநுஷ்டாநமும் அநநுஷ்டாநமும் உபாய கோடியிலந்வயியாது.

90. அநந்யோபாயத்வமும் அநந்யோபேயத்வமும் அநந்யதைவத்வமும் குலையும்படியான ப்ரவ்ருத்தி காணாநின்றோமிறே.

91. ஜ்ஞாநவிபாக கார்யமான அஜ்ஞானத்தாலே வருமவையெல்லாம் அடிக்கழஞ்சுபெறும்.

92. உபாய பலமாய் உபேயாந்தர்ப்பூதமாயிருக்குமது: உபாய ப்ரதிபந்தகமாகாது.

93. ஸாத்ய ஸமாநம் விளம்பாஸஹமென்றிறே ஸாதநத்துக்கேற்றம்; ஸாத்ய ப்ராவண்யமடியாகவிறே ஸாதநத்திலிழிகிறது.

94. இவனுக்குப் பிறக்குமாத்மகுணங்களெல்லாவற்றுக்கும் ப்ரதாந ஹேது இந்த ப்ராவண்யம்.

95. "மாற்பால் மனஞ் சுழிப்ப," "பரமாத்மநி யோ ரக்தஃ" "கண்டு கேட்டுற்று மோந்து."

96. ஆத்மகுணங்களில் ப்ரதாநம் சமமும் தமமும்.

97. இவை யிரண்டுமுண்டானால் ஆசார்யன் கைபுகுரும்; ஆசார்யன் கைபுகுந்தவாறே திருமந்த்ரம் கைபுகுரும்; திருமந்த்ரம் கைபுகுந்தவாறே ஈச்வரன் கைபுகுரும்; ஈச்வரன் கைபுகுந்தவாறே, "வைகுந்தமாநகர் மற்றது கையதுவே" என்கிறபடியே ப்ராப்ய பூமி கைபுகுரும்.

98. ப்ராப்யலாபம் ப்ராபகத்தாலே; ப்ராபகலாபம் திருமந்த்ரத்தாலே; திருமந்த்ரலாபம் ஆசார்யனாலே; ஆசார்யலாபம் ஆத்மகுணத்தாலே.

99. இதுதான் ஐச்வர்யகாமர்க்கும் உபாஸகர்க்கும் ப்ரபந்நர்க்கும் வேணும்.

100. மூவரிலும் வைத்துக்கொண்டு மிகவும் வேண்டுவது ப்ரபந்நனுக்கு.

101. மற்றையிருவர்க்கும் நிஷித்தவிஷய நிவ்ருத்தியே யமையும்; ப்ரபந்நனுக்கு விஹிதவிஷய நிவ்ருத்தி தன்னேற்றம்.

102. இதுதான் சிலர்க்கழகாலே பிறக்கும்; சிலர்க்கருளாலே பிறக்கும்; சிலர்க்காசாரத்தாலே பிறக்கும்.

103. பிறக்கும் க்ரமமென் என்னில்; அழகு அஜ்ஞாநத்தை விளைக்கும்; அருள் அருசியை விளைக்கும்; ஆசாரம் அச்சத்தை விளைக்கும்.

104. இவையு மூற்றத்தைப் பற்றச்சொல்லுகிறது.

105. அருசி பிறக்கும்போதைக்கு தோஷதர்சந மபேக்ஷிதமாயிருக்கும்.

106. அது ப்ரதாந ஹேதுவன்று.

107. அப்ராப்ததையே ப்ரதாந ஹேது.

108. பகவத் விஷயத்திலிழிகிறதும் குணங்கண்டன்று; ஸ்வரூப ப்ராப்த மென்று.

109. இப்படி கொள்ளாதபோது, குணஹீநமென்று நினைத்த தசையில் பகவத்விஷய ப்ரவ்ருத்தியும், தோஷாநுஸந்தாநதசையில் ஸம் ஸாரத்தில் ப்ரவ்ருத்தியும் கூடாது.

110. " கோடியவென்னேஞ்சமவனேனன்றேகிடக்கும் " " அடியேன் நான் பின்னுமுன் சேவடி யன்றி நயவேன் " என்றுநின்றார்களிறே.

111. குணக்ருத தாஸ்யத்திலுங்காட்டில் ஸ்வரூப ப்ரயுக்தமான தாஸ்ய மிறே ப்ரதாநம்.

112. அநஸூயைக்குப் பிராட்டியருளிச்செய்த வார்த்தையை ஸ்மரிப்பது.

113. பகவத்விஷய ப்ரவ்ருத்தி பின்னைச் சேருமோ வென்னில், அதுக் கடி ப்ராவண்யம்; அதுக்கடி ஸம்பந்தம்; அதுதான் ஔபாதிக மன்று; ஸத்தாப்ரயுக்தம்.

114. அந்தஸத்தை ப்ராவண்ய கார்யமான வநுபவமில்லாதபோது குலை யும்; அது குலையாமைக்காக வருமவையெல்லாம் அவர்ஜநீயங்களு மாய் ப்ராப்தங்களுமாயிருக்கும்; ஆகையாலே பகவத்விஷய ப்ர வ்ருத்தி சேரும்.

ப்ரதமப்ரகரணம் ஸம்பூர்ணம்.

பிள்ளை லோகாசார்யர் திருவடிகளே சரணம்.

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

ஸ்ரீமல்லோககுரவே நம꞉

ஸ்ரீவசனபூஷணம்.

இரண்டாம் ப்ரகரணம்.

115. ப்ராபகாந்தர பரித்யாகத்துக்கும் அஜ்ஞாநாசக்திகளன்று, ஸ்வரூப விரோதமே ப்ரதாந ஹேது.

116. ப்ராபகாந்தரம் அஜ்ஞர்க்குபாயம்.

117. ஜ்ஞாநிகளுக்கபாயம்.

118. அபாயமாய்த்தது ஸ்வரூப நாசகமாகையாலே.

119. "நெறிகாட்டி நீக்குதியோ" என்னுநின்றதிறே.

120. "வர்த்ததே மே மஹத்பயம்" என்கையாலே பயஜநகம்; "மா சுச꞉" என்கையாலே சோக ஜநகம்.

121. இப்படி கொள்ளாதபோது ஏதத்ப்ரவ்ருத்தியில் ப்ராயச்சித்தவிதி கூடாது.

122. திருக்குருகைப்பிரான் பிள்ளான் பணிக்கும்படி—மதிராபிந்து மிச்ரமான சாதகும்பமய கும்பகத தீர்த்த ஸலிலம்போலே அஹங்கார மிச்ரமான வுபாயாந்தரம்.

123. ரத்நத்துக்குப் பலகறைபோலேயும் ராஜ்யத்துக்கு எலுமிச்சம்பழம் போலேயும் பலத்துக்கு ஸத்ருசமன்று.

124. தான் தரித்ரனாகையாலே தனக்குக் கொடுக்கலாவதொன்றில்லை.

125. அவன் தந்தத்தைக் கொடுக்குமிடத்தில், அடைவிலே கொடுக்கில் அநுபாயமாம்; அடைவுகெடக் கொடுக்கில் களவு வெளிப்படும்.

126. பர்த்ருபோகத்தை வயிறு வளர்க்கைக் குறுப்பாக்குமாபோலே, இருவர்க்கு மவத்யம்.

127. வேதாந்தங்களுபாயமாக விதிக்கிறபடியென் என்னில்;

128. ஔஷதஸேவை பண்ணாதவர்களுக்கு அபிமத வஸ்துக்களிலே அத்தைக் கலசியிடுவாரைப்போலே ஈச்வரனைக் கலந்து விதிக்கிறவித்தனை.

129. இத்தை ப்ரவர்த்திப்பித்தது பரஹிம்ஸையை நிவர்த்திப்பிக்கைக்காக.

130. இதுதான் பூர்வவிஹிதஹிம்ஸைபோலே; விதிநிஷேதங்களிரண்டுக்கும் குறையில்லை.

131. அத்தை சாஸ்த்ர விச்வாஸத்துக்காக விதித்தது. இத்தை ஸ்வரூப விச்வாஸத்துக்காக விதித்தது.

132. அது தோல்புரையேபோம்; இது மர்மஸ்பர்சி.

133. இதுதான் கர்மஸாத்ய மாகையாலே துஷ்கரமுமாயிருக்கும்.

134. ப்ரபத்த்யுபாயத்துக்கு இக்குற்றங்களொன்றுமில்லை.

135. ஆத்மயாதாத்ம்யஜ்ஞாநகார்ய மாகையாலே, ஸ்வரூபத்துக்கு உசிதமுமாய், "சிற்ற வேண்டா" என்கிறபடியே நிவ்ருத்தி ஸாத்ய மாகையாலே ஸுகரமுமாயிருக்கும்.

136. பூர்ண விஷயமாகையாலே பெருமைக்கிடாகப் பச்சையிட வொண்ணாது.

137. ஆபிமுக்ய ஸூசகமாத்ரத்திலே ஸந்தோஷம் விளையும்.

138. பூர்த்தி கைவாங்காதே]மேல்விழுகைக்கு ஹேது வித்தனே.

139. "பத்ரம் புஷ்பம்" "அந்யத் பூர்ணாத்" "புரிவதுவும் புகை பூவே."

140. புல்லைக்காட்டி யழைத்துப் புல்லையிடுவாரைப்போலே பலஸாதநங்களுக்கு பேதமில்லை.

141. ஆகையாலே ஸுகரூபமாயிருக்கும்.

142. இவனவனைப்பெற நினைக்கும்போது இந்த ப்ரபத்தியு முபாயமன்று.

143. அவனிவனைப்பெற நினைக்கும்போது பாதகமும் விலக்கன்று.

144. இவையிரண்டும் ஸ்ரீபரதாழ்வான் பக்கலிலும் ஸ்ரீகுஹப்பெருமாள் பக்கலிலும் காணலாம்.

145. ஸ்ரீபரதாழ்வானுக்கு, நன்மைதானே தீமையாய்த்து, ஸ்ரீகுஹப் பெருமாளுக்குத் தீமைதானே நன்மையாய்த்து.

146. ஸர்வாபராதங்களுக்கும் ப்ராயச்சித்தமான ப்ரபத்திதானும் அபராத கோடியிலேயாய் க்ஷாமணம்பண்ண வேண்டும்படி நில்லாநின்றதிறே.

147. நெடுநாளந்யபரையாய்ப் போந்த பார்யை லஜ்ஜாபயங்களின்றிக்கே பர்த்ருஸகாசத்திலே நின்று என்னையங்கீகரிக்க வேணுமென்றபேக்ஷிக்குமாபோலே யிருப்பதொன்றிறே யிவன் பண்ணும் ப்ரபத்தி.

148. க்ருபையாலே வரும் பாரதந்த்ரியத்திற்காட்டில் ஸ்வாதந்த்ரியத்தாலே வரும் பாரதந்த்ரியம் ப்ரபலம்.

149. இவ்வர்த்தத்தை வேதபுருஷ னபேக்ஷித்தான்.

150. அபேக்ஷாநிரபேக்ஷமாகத் திருவடிக்கும் ஸ்ரீகுஹப்பெருமாளுக்கும் இதுண்டாய்த்து.

151. இவன் முன்னிடுமவர்களை அவன் முன்னிடுமென்னுமிடம் அபய ப்ரதாநத்திலும் காணலாம்.

152. இருவர் முன்னிடுகிறதும் தந்தாம் குற்றங்களை சமிப்பிக்கைக்காக.

153. ஸ்வரூபஸித்தியுமத்தாலே.

154. ஔபாதிகமுமாய் நித்யமுமான பாரதந்த்ரியம் இருவர்க்கு முண்டிறே.

155. அநித்யமான விருவர் பாரதந்த்ரியமும் குலைவதும் அத்தாலே.

156. ஸாக்ஷிகமாகையாலே இப்பந்தத்தை யிருவராலு மில்லைசெய்யப்போகாது.

157. " என்னை நெகிழ்க்கிலும் " "கோலமலர்ப்பாவைக்கன்பாகிய."

158. கர்மணி வ்யுத்பத்தியில் ஸ்வரூபகுணங்களால் வருகிற கர்த்ரு ஸங்கோசராஹித்யத்தை நினைப்பது.

159. அதிகாரித்ரயத்துக்கும் புருஷகார மவர்ஜநீயம்.

160. தனக்குத்தான் தேடும் நன்மை தீமையோபாதி விலக்காயிருக்கும்.

161. அழுக்குக்கிட்ட சட்டை அணைக்கைக்கு விரோதியாமாப்போலே.

162. " ஹாரோபி. "

163. புண்யம்போலே பாரதந்த்ரியமும் பராநுபவத்துக்கு விலக்கு.

164. குணம்போலே தோஷநிவ்ருத்தி.

165. ஆபரணம் அநபிமதமாய் அழுக்கு அபிமதமாயிராநின்றதிறே.

166. 'ஸ்நாநம் ரோஷ ஜநகம்' என்கிற வார்த்தையை ஸ்மரிப்பது.

167. " வஞ்சக்கள்வன் " " மங்கவொட்டு. "

168. வேர்சூடுமவர்கள் மண்பற்றுக் கழற்றாதாப்போலே ஜ்ஞாநியை விக்ரஹத்தோடே ஆதரிக்கும்.

169. பரமார்த்தனான விவனுடைய சரீரஸ்திதிக்குஹேது கேவல பகவதிச்சையிறே.

170. " திருமாலிருஞ்சோலை மலையே " என்கிறபடியே உகந்தருளின நிலங்களெல்லாவற்றிலும் பண்ணும் விருப்பத்தை இவனுடைய சரீரைகதேசத்திலே பண்ணும்.

171. அங்குத்தைவாஸம் ஸாதநம்; இங்குத்தைவாஸம் ஸாத்யம்.

172. " கல்லும் கனைகடலும் " என்கிறபடியே இது ஸித்தித்தால் அவற்றிலாதரம் மட்டமாயிருக்கும்.

173. " இளங்கோயில் கைவிடேல் " என்றிவன் ப்ரார்த்திக்க வேண்டும்படியாயிருக்கும்.

174. ப்ராப்யப்ரீதிவிஷயத்வத்தாலும் க்ருதஜ்ஞதையாலும் பின்பவை அபிமதங்களாயிருக்கும்.

175. ஆகையாலே தோஷ நிவ்ருத்திபோலே ஆந்தரகுணமும் விரோதியாயிருக்கும்.

176. தோஷ நிவ்ருத்திதானே தோஷமாமிறே.

177. " தன்னால் வரும் நன்மை விலைப்பால்போலே; அவனால் வரும் நன்மை முலைப்பால்போலே " என்று பிள்ளான் வார்த்தை.

178. அவனை யொழியத்தான் தனக்கு நன்மை தேடுகையாவது—ஸ்தநந் தயப்ரஜையை மாதா பிதாக்கள்கையில் நின்றும் வாங்கி (வா) காதுகனை ஆட்டுவாணியன் கையிலே காட்டிக்கொடுக்குமா போலே யிருப்பதொன்று.

179. தன்னைத்தானேயிறே முடிப்பான்.

180. தன்னைத்தானே முடிக்கையாவது—அஹங்காரத்தையும் விஷயங்களையும் விரும்புகை.

181. அஹங்கார மக்நிஸ்பர்சம் போலே.

182. "ந காமகலுஷம் சித்தம்" "நஹிமே ஜீவிதேநார்த்தः" "ந தேஹம்" "எம்மாவீட்டுத் திறமும்."

183. ப்ரதிகூல விஷயஸ்பர்சம் விஷஸ்பர்சம் போலே, அநுகூல விஷயஸ்பர்சம் விஷமிச்ர போஜனம் போலே.

184. அக்நிஜ்வாலையை விழுங்கி விடாய் கெட நினைக்குமாபோலேயும் ஆடுகிற பாம்பின் நிழலிலே யொதுங்க நினைக்குமாபோலேயும், விஷயப்ரவணனாய் ஸுகிக்க நினைக்கை.

185. அசுணமா முடியுமாபோலே பகவதநுபவைக பரனாய் ம்ருதுப்ரக்ருதியாயிருக்குமவன் விஷய தர்சநத்தாலே முடியும்படி.

186. "காட்டிப்படுப்பாயோ" என்னக் கடவதிறே.

187. அஜ்ஞனை விஷயப்ரவணன் கேவல நாஸ்திகனைப்போலே; ஜ்ஞாநவானை விஷயப்ரவணன் ஆஸ்திக நாஸ்திகனைப்போலே.

188. கேவல நாஸ்திகனைத்திருத்தலாம்; ஆஸ்திக நாஸ்திகனை யொருநாளும் திருத்தவொண்ணாது.

189. இவையிரண்டும் ஸ்வரூபேணை முடிக்குமளவன்றிக்கே பாகவத விரோதத்தையும் விளைத்து முடிக்கும்.

190. நாமரூபங்களையுடையராய் பாகவத விரோதம் பண்ணிப் போருமவர்கள் தக்தபடம் போலே.

191 மடிபுடவை வெந்தால் உண்டையும் பாவுமொத்துக் கிடக்கும்; காற்றடித்தவாறே பறந்துபோம்.

192. "ஈச்வரனவதரித்துப் பண்ணின ஆனைத்தொழில்களெல்லாம் பாகவதாபசாரம் பொறாமை" என்று ஜீயரருளிச் செய்வர்.

193. "அவமாநக்ரியா."

194. பாகவதாபசாரந்தான் அநேகவிதம்.

195. அதிலே யொன்று அவர்கள் பக்கல் ஜந்மநிரூபணம்.

196. இதுதான் அர்ச்சாவதாரத்திலுபாதாந ஸ்ம்ருதியிலுங்காட்டில் க்ரூரம்.

197. அத்தை மாத்ருயோநி பரீக்ஷையோடொக்கும் என்று சாஸ்த்ரம் சொல்லும்.

198. த்ரிசங்குவைப்போலே கர்மசண்டாலனாய் மார்விலிட்ட யஜ்ஞோபவீதந்தானே வாராய் விடும்.

199. ஜாதி சண்டாலனுக்கு காலாந்தரத்திலே பாகவதனாகைக்கு யோக்யதையுண்டு; அதுவுமில்லை யிவனுக்கு.

200. ஆரூடபதிதனாகையாலே.

201. இது தனக்கு அதிகாரி நியமமில்லை.

202. "தமர்களில் தலைவராய சாதியந்தணர்களேலும்" என்கையாலே.

203. இவ்விடத்திலே வைநதேய வ்ருத்தாந்தத்தையும் பிள்ளைப் பிள்ளையாழ்வானுக்கு ஆழ்வான் பணித்த வார்த்தையையும் ஸ்மரிப்பது.

204. ஜ்ஞாநாநுஷ்டாநங்களை யொழிந்தாலும் பேற்றுக்கு அவர்கள் பக்கல் ஸம்பந்தமே யமைகிறாப்போலே அவையுண்டானாலு மிழவுக்கவர்கள் பக்கல் அபசாரமே போரும்.

205. இதில் ஜன்ம வ்ருத்தாதி நியமமில்லை.

206. இவ்வர்த்தம் கைசிக வ்ருத்தாந்தத்திலும், உபரிசரவஸு வ்ருத்தாந்தத்திலும் காணலாம்.

207. ப்ராஹ்மண்யம் விலைச்செல்லுகிறது. வேதாத்யயநாதி முகத்தாலே பகவல்லாப ஹேதுவென்று; அதுதானே யிழவுக்குறுப்பாகில் த்யாஜ்யமாமிறே.

208. ஜன்ம வ்ருத்தங்களினுடைய உத்கர்ஷமும் அபகர்ஷமும் பேற்றுக்கு மிழவுக்கு மப்ரயோஜகம்.

209. ப்ரயோஜகம் பகவத் ஸம்பந்தமும் ததஸம்பந்தமும்.

210. பகவத் ஸம்பந்தமுண்டானா லிரண்டு மொக்குமோ என்னில்.

211. ஒவ்வாது.

212. உத்க்ருஷ்டமாக ப்ரமித்த ஜன்மம் ப்ரம்சஸம்பாவனையாலே "சரீரேச" என்கிறபடியே பயஜநகம்.

213. அதுக்கு ஸ்வரூப ப்ராப்தமான நைச்யம் பாவிக்கவேணும்.

214. அபக்ருஷ்டமாக ப்ரமித்த உத்க்ருஷ்ட ஜந்மத்துக்கு இரண்டு தோஷமுமில்லை.

215. நைச்யம் ஜன்மஸித்தம்.

216. ஆகையாலே உத்க்ருஷ்ட ஜந்மமே ச்ரேஷ்டம்.

217. "ச்வபசோபி மஹீபால."

218. நிக்ருஷ்ட ஜந்மத்தால் வந்த தோஷம் சமிப்பது விலக்ஷண ஸம்பந்தத்தாலே.

219. ஸம்பந்தத்துக்கு யோக்யதை யுண்டாம்போது ஜன்மக் கொத்தை போகவேணும்.

220. ஜந்மத்துக்குக் கொத்தையும் அதுக்குப் பரிஹாரமும் "பழுதிலா வொழுகல்" என்கிறபாட்டிலே யருளிச்செய்தார்.

221. வேதகப் பொன்போலே யிவர்களோட்டை ஸம்பந்தம்.

222. இவர்கள்பக்கல் ஸாம்யபுத்தியு மாதிக்ய புத்தியும் நடக்க வேணும்.

223. அதாவது—ஆசார்யதுல்யரென்றும் ஸம்ஸாரிகளிலும் தன்னிலு மீச்வரனிலும் அதிகரென்றும் நினைக்கை.

224. ஆசார்ய ஸாம்யத்துக்கடி ஆசார்யவசநம்.

225. இப்படி நினையாதொழிகையு மபசாரம்.

226. இவ்வர்த்தம் இதிஹாஸ புராணங்களிலும் * பயிலுஞ்சுடரொளி நெடுமாற்கடிமையிலும் கண்சோர வெங்குருதியிலும் நண்ணாதவாளவுணரிலும் தேட்டருந்திறற்றேனிலும், மேம்பொருளுக்கு மேலில் பாட்டுக்களிலும் விசதமாகக் காணலாம்.

227. க்ஷத்ரியனான விச்வாமித்ரன் ப்ரஹ்மர்ஷியானான்.

228. விபீஷணனை ராவணன் குலபாம்ஸநனென்றான்; பெருமாள் இக்ஷ்வாகு வம்ச்யனாக நினைத்து வார்த்தை யருளிச்செய்தார்.

229. பெரிய வுடையார்க்குப் பெருமாள் ப்ரஹ்மமேத ஸம்ஸ்காரம் பண்ணியருளினார்.

230. தர்மபுத்ரர் அசரீரிவாக்யத்தையும் ஜ்ஞாநாதிக்யத்தையும் கொண்டு ஸ்ரீவிதுரரை ப்ரஹ்மமேதத்தாலே ஸம்ஸ்கரித்தார்.

231. ருஷிகள் தர்மவ்யாதன் வாசலிலே துவண்டு தர்ம ஸந்தேஹங்களை சமிப்பித்துக் கொண்டார்கள்.

232. க்ருஷ்ணன் பீஷ்மத்ரோணாதிகள் க்ருஹங்களைவிட்டு ஸ்ரீவிதுரர் திருமாளிகையிலே யமுது செய்தான்.

233. பெருமாள் ஸ்ரீசபரி கையாலே யமுதுசெய்தருளினார்.

234. மாறனேரிநம்பி விஷயமாகப் பெரியநம்பி உடையவர்க் கருளிச்செய்த வார்த்தையை ஸ்மரிப்பது.

235. "ப்ராதுர்ப்பாவைஃ" இத்யாதி.

236. பாகவதனன்றிக்கே வேதார்த்த ஜ்ஞாநாதிகளை யுடையவன் குங்குமம் சுமந்த கழுதையோபாதி யென்று சொல்லாநின்றதிறே.

237. ராஜாவான ஸ்ரீகுலசேகரப்பெருமாள் திர்யக்ஸ்தாவர ஜந்மங்களை யாசைப்பட்டார்.

238. ப்ராஹ்மணோத்தமரான பெரியாழ்வாரும் திருமகளாரும் கோபஜந்மத்தை யாஸ்தாநம் பண்ணினார்கள்.

239. கந்தல் கழிந்தால் ஸர்வர்க்கும் நாரீணாமுத்தமையுடைய அவஸ்தை வரக்கடவதாயிருக்கும்.

240. ஆறுப்ரகாரத்தாலே பரிசுத்தாத்ம ஸ்வரூபத்துக்கு தத்ஸாம்ய முண்டாயிருக்கும்.

241. த்ருஷ்டத்தி லுத்கர்ஷ மஹங்காரத்தாலே; அத்ருஷ்டத்தி லுத்கர்ஷ மஹங்கார ராஹித்யத்தாலே.

242. ப்ரஹ்மாவா யிழந்துபோதல் இடைச்சியாய்ப் பெற்றுவிடுதல் செய் யும்படியாயிருக்கும்.

243. இப்படி ஸர்வப்ரகாரத்தாலும் நாசஹேதுவான வஹங்காரத்துக்கும் அதினுடைய கார்யமான விஷய ப்ராவண்யத்துக்கும் விளைநிலம் தானாகையாலே தன்னைக்கண்டால் சத்ருவைக் கண்டாப்போலே யும்; அவற்றுக்கு வர்த்தகரான ஸம்ஸாரிகளைக் கண்டால் ஸர்ப்பத் தைக் கண்டாப்போலேயும், அவற்றுக்கு நிவர்த்தகரான ஸ்ரீ வைஷ் ணவர்களைக் கண்டால் பந்துக்களைக் கண்டாப்போலேயும்; ஈச் வரனைக் கண்டால் பிதாவைக் கண்டாப்போலேயும்; ஆசார்யனைக் கண்டால், பசியன் சோற்றைக் கண்டாப்போலேயும்; சிஷ்யனைக் கண்டால் அபிமதவிஷயத்தைக் கண்டாப்போலேயும் நினைத்து, அஹங்காரார்த்த காமங்கள் மூன்றும் அநுகூலர் பக்கலநாதரத் தையும் ப்ரதிகூலர் பக்கல் ப்ராவண்யத்தையும் உபேக்ஷிக்குமவர் கள்பக்க லுபேக்ஷையையும் பிறப்பிக்கு மென்றஞ்சி, ஆத்மகுணங் கள் நம்மாலும் பிறராலும் பிறப்பித்துக் கொள்ளவொண்ணாது, ஸதாசார்ய ப்ரஸாதமடியாகவருகிற பகவத் ப்ரஸாதத்தாலே பிறக்குமத்தனையென்று துணிந்து தேஹயாத்ரையிலுபேக்ஷையும் ஆத்மயாத்ரையி லபேக்ஷையும் ப்ராக்ருத வஸ்துக்களில் போக்யதா புத்தி நிவ்ருத்தியும் தேஹதாரணம் பரமாத்ம ஸமாராதன ஸமாப்தி ப்ரஸாத ப்ரதிபத்தி யென்கிற புத்தி விசேஷமும், தனக்கொரு க்லேசமுண்டானால் கர்மபல மென்றுதல் க்ருபாபல மென்றுதல் பிறக்கும் ப்ரீதியும் ஸ்வாநுஷ்டானத்தில் ஸாதநத்வ புத்தி நிவ்ருத்தியும்; விலக்ஷணருடைய ஜ்ஞாநாநுஷ்டானங்க ளில் வாஞ்சையும் உகந்தருளின நிலங்களிலாதராதிசயமும், மங் களாசாஸநமும், இதர விஷயங்களில் அருசியும், ஆர்த்தியும், அநு வர்த்தந நியதியும், ஆஹார நியதியும் அநுகூல ஸஹவாஸமும், ப்ரதிகூல ஸஹவாஸ நிவ்ருத்தியும் ஸதாசார்ய ப்ரஸாதத்தாலே வர்த்திக்கும்படி பண்ணிக்கொண்டு போரக்கடவன்.

இரண்டாம் ப்ரகரணம் ஸம்பூர்ணம்.

பிள்ளை லோகாசார்யர் திருவடிகளே சரணம்.

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:.

த்ருதீயப்ரகரணம்.

244. மங்களாசாஸநம் ஸ்வரூப விருத்தமன்றோ வென்னில்; ஜ்ஞாநதசையில் ரக்ஷ்யரக்ஷக பாவம் தன்கப்பிலே கிடக்கும்; ப்ரேமதசையில் தட்டு மாறிக் கிடக்கும்.

245. அவன்ஸ்வரூபத்தை யநுஸந்தித்தால் அவனைக் கடகாகக்கொண்டு தன்னை நோக்கும், ஸௌகுமார்யத்தை யநுஸந்தித்தால் தன்னைக் கடகாகக்கொண் டவனைநோக்கும்.

246. இவ்வர்த்தம் சக்ரவர்த்தி ஸ்ரீஜநகராஜன் திருமகள் விச்வாமித்ரன் ஸ்ரீதண்டகாரண்ய வாஸிகளான ருஷிகள் திருவடி மஹாராஜர், ஸ்ரீநந்தகோபர் ஸ்ரீவிதுரர் பிள்ளையுறங்காவில்லிதாஸர் தொடக்கமானவர்கள் பக்கலிலே காணலாம்.

247. இளையபெருமாளை ஸ்ரீகுஹப்பெருமாளதிசங்கை பண்ண இருவரையு மதிசங்கை பண்ணி ஸ்ரீகுஹப்பெருமாள் பரிகரம் பெருமாளை நோக்கிற்றிறே.

248. ஒருநாள் முகத்திலே விழித்தவர்களை வடிவழகு படுத்தும் பாடாயிற்றிது.

249. இவர்கள் நம்முடைய கோடியிலே யென்னும்படியாயிற்று ஆழ்வார்கள் நிலை.

250. ஆழ்வார்களெல்லாரையும் போலல்லர் பெரியாழ்வார்.

251. அவர்களுக்கிது காதாசித்கம்; இவர்க்கிது நித்யம்.

252. அவர்களுடைய ஆழங்கால்தானே இவர்க்கு மேடாயிருக்கும்.

253. அவர்களுக்கு உபய சேஷத்வத்தையு மழித்து ஸ்வரூபத்தைக் குமிழ் நீருண்ணப்பண்ணுமது, இவர்க்கு உபய வ்ருத்திக்கும் ஹேதுவாய் ஸ்வரூபத்தைக் கரையேற்றும்.

254. பய நிவர்த்தகங்களுக்கு பயப்படுவது ப்ரதிகூலரையு மநுகூலராக்கிக் கொள்ளுவது, அதீத காலங்களிலபதாநங்களுக்கு உத்தரகாலத்திலே வயிறெரிவது ப்ராப்திபலமு மிதுவே யென்பது அநிமிஷரைப்பார்த்து உறகலுறகல் என்பதாய்க்கொண்டு இதுதானே யாத்ரையாய் நடக்கும்.

255. அல்லாதவர்களைப் போலே கேட்கிறவர்களுடையவும் சொல்லுகிறவர்களுடையவும் தனிமையைத் தவிர்க்கையன்றிக்கே ஆளுமாளாரென்கிறவனுடைய தனிமையைத் தவிர்க்கைக்காகவாயிற்று பாஷ்யகாரரு மிவருமுபதேசிப்பது.

256. அல்லாதார்க்கு ஸத்தாஸம்ருத்திகள் தர்சநாநுபவ கைங்கர்யங்களாலே; இவர்க்கு மங்களாசாஸநத்தாலே.

257. உகந்தருளின நிலங்களை யநுஸந்தித்தால் ஊணுமுறக்கமுமின்றிக்கே இவருடைய யாத்ரையே நமக்கெல்லார்க்கும் யாத்ரையாக வேணும்.

258. ஆகையாலே மங்களாசாஸநம் ஸ்வரூபாநுகுணம்.

259. அநுகூலராகிறார் ஜ்ஞாநபக்தி வைராக்யங்கள் இட்டுமாறினாப்போலே, வடிவிலே தொடை கொள்ளலாம்படி யிருக்கும் பரமார்த்தர்.

260. ஒரு செய் நிரம்ப நீர் நின்றால் அசல்செய் பொசிந்து காட்டுமாபோலே இவையில்லாதார்க்கு மிவர்களோட்டை ஸம்பந்தத்தாலே உறுவுதல் தீரக்கடவதாயிருக்கும்.

261. ஆறுநீர் வரவணித்தானால் அதுக்கீடான வடையாளங்களுண்டாமாபோலே ப்ராப்தி யணித்தானவாறே இந்த ஸ்வபாவ விசேஷங்கள் தன்னடையே விளையக்கடவதாயிருக்கும்.

262. இவற்றைக்கொண்டு சரம சரீரமென்று தனக்குத்தானே யறுதியிடலாயிருக்கும்.

263. ப்ரதிகூலராகிறார் தேஹாத்மாபிமாநிகளும் ஸ்வதந்த்ரரு மந்யசேஷபூதரு முபாயாந்தரநிஷ்டரும் ஸ்வப்ரயோஜநபரரும்.

264. இவர்களுக்குஉத்தேச்யரும் உபாயோபேயங்களும் பேதித்திருக்கும்.

265. தேஹாத்மாபிமானிகளுக்குஉத்தேச்யர் தேஹவர்த்தகரான மநுஷ்யர்கள், உபாயமர்த்தம், உபேயமைஹிகபோகம்; ஸ்வதந்த்ரர்க்கு உத்தேச்யர் ஸ்வர்க்காதிபோகப்ரதர், உபாயம் கர்மாநுஷ்டாநம்; உபேயம் ஸ்வர்க்காதி போகம், அந்ய சேஷபூதர்க்கு உத்தேச்யர் ப்ரஹ்மருத்ராதிகள், உபாயம் தத்ஸமாச்ரயணம், உபேயம் தத்ஸாயுஜ்யம்; உபாயாந்தரநிஷ்டர்க்கு உத்தேச்யன் தேவதாந்தர்யாமியான ஸர்வேச்வரன், உபாயம் கர்மஜ்ஞாநபக்திகள், உபேயம் பகவதநுபவம்; ஸ்வப்ரயோஜநபரர்க்குஉத்தேச்யன் நெஞ்சினால் நினைப்பானெவனென்கிறவன்; உபாயம் ஸ்வகீய ஸ்வீகாரம், உபேயம் ஸ்வார்த்த கைங்கர்யம்.

266. முதல் சொன்ன மூவரும் நிக்ரஹத்துக் கிலக்கு, மற்றையிருவரு மநுக்ரஹத்துக் கிலக்கு.

267. மூவருடையவும் கர்ம மநுபவ விநாச்யம், நாலாமதிகாரிக்கு ப்ராயச்சித்த விநாச்யம்; அஞ்சாமதிகாரிக்குப் புருஷகார விநாச்யம்.

268. உபாயம் ஸ்வீகாரகாலத்தில் புருஷஸாபேக்ஷமுமாய் புருஷகார ஸாபேக்ஷமுமாய் இருக்கும்; கார்யகாலத்தி லுபயநிரபேக்ஷமாயிருக்கும்.

269. ஸ்வப்ரயோஜநபர ரெல்லாரையும் ப்ரதிகூலராக நினைக்கலாமோ வென்னில் ;

270. இங்கு ஸ்வப்ரயோஜந மென்கிறது ஆச்ரயதோஷ ஜந்யமானத்தை.

271. ஆகையாலே தோஷமில்லை.

272. விஷய தோஷத்தால் வருமவையெல்லாம் துஸ்த்யஜமாயிறே யிருப்பது.

273. "ஊமையரோடு செவிடர் வார்த்தை" "கதமந்ய திச்சதி."

274. இப்படியிவை யித்தனையும் ஸதாசார்ய ப்ரஸாதத்தாலே வர்த்திக்கும் போதைக்கு வஸ்தவ்யமாசார்ய ஸந்நிதியும் பகவத் ஸந்நிதியும்; வக்தவ்யமாசார்ய வைபவமும் ஸ்வநிகர்ஷமும்; ஜப்தவ்யம் குருபரம்பரையும் த்வயமும்; பரிக்ராஹ்யம் பூர்வாசார்யர்களுடைய வசநமு மநுஷ்டாநமும், பரித்யாஜ்ய மவைஷ்ணவ ஸஹவாஸமு மபிமாநமும்; கர்த்தவ்ய மாசார்ய கைங்கர்யமும் பகவத் கைங்கர்யமும்.

275. கீழ்ச்சொன்ன பகவத் கைங்கர்ய மறிவது சாஸ்த்ரமுகத்தாலே. ஆசார்ய கைங்கர்ய மறிவது சாஸ்த்ரமுகத்தாலு மாசார்ய வசநத்தாலும்.

276. கைங்கர்யந்தானிரண்டு.

277. அதாவது இஷ்டம் செய்கையு மநிஷ்டம் தவிருகையும்.

278. இஷ்டாநிஷ்டங்கள் வர்ணாச்ரமங்களையு மாத்மஸ்வரூபத்தையு மவலம்பித்திருக்கும்.

279. புண்யத்துக் கஞ்சுகிறவன் பாபத்தைப் பண்ணானிறே.

280. இவன் புண்யத்தைப் பாபமென்றிருக்கும்; அவன் பாபத்தைப் புண்யமென்றிருக்கும். அவனுக்கது கிடையாது; இவனது செய்யான்.

281. கைங்கர்யந்தான் பக்திமூல மல்லாதபோது ப்ரீதிமூலமாய் வரவேணும்.

282. அதுவுமில்லாதபோது அதிகாரத்திலும் உபாயோபேயங்களிலும் அந்வயமின்றிக்கே யொழியும்.

283. கைங்கர்யந்தன்னை பலஸாதநமாக்காதே பலமாக்கவேணும்.

284. அதாவது—தான் கையேலாதே அவனைக் கையேற்கப் பண்ணுகை.

285. கொடுத்துக் கொள்ளாதே கொண்டத்துக்குக் கைக்கூலி கொடுக்கவேணும்.

286. ஸ்ரீவிதுரரையும், ஸ்ரீமாலாகாரரையும் கூனியையும் போலே கிஞ்சித்கரித்தால் ஸ்வரூபம் நிறம் பெறுவது.

287. மடிதடவாத சோறும் சுருநாறாத பூவும் சுண்ணாம்பு படாத சாந்துமிறே யிவர்கள் கொடுத்தது.

288. கைங்கர்ய தசைபோலே முன்புள்ள தசைகளிலும் ஸ்வரூபத்தை யுஜ்ஜ்வலமாக்கவேணும்.

289. முன்பே நாலுதசை யுண்டு.

290. அதாவது ஜ்ஞாநதசையும் வரணதசையும் ப்ராப்தி தசையும் ப்ராப்யாநுபவதசையும்.

291. ஜ்ஞாநதசையில் அஜ்ஞாநத்தை முன்னிடும்; வரணதசையில் அபூர்த்தியை முன்னிடும். ப்ராப்திதசையில் ஆர்த்தியை முன்னிடும்; ப்ராப்யாநுபவதசையி லபிநிவேசத்தை முன்னிடும்.

292. அஜ்ஞாநம் போவது ஆசார்யஜ்ஞாநத்தாலே, அபூர்த்திபோவது ஈச்வர பூர்த்தியாலே; ஆர்த்திபோவது அருளாலே; அபிநிவேசம் போவது அநுபவத்தாலே.

293. அஜ்ஞானத்துக்கடி அபராதம், அபூர்த்திக்கடி ஜ்ஞாநபூர்த்தி, ஆர்த்திக்கடி அல்பம்; அபிநிவேசத்துக்கடி அழகு.

294. ஆர்த்தியு மபிநிவேசமு மிருக்கும்படி அர்ச்சிராதிகதியிலே சொன்னோம்.

295. இவன் தனக்கு நாலுதசைபோலே நாலுகுணமுண்டு.

296. அதாவது ஜ்ஞாநமு மஜ்ஞாநமும் சக்தியு மசக்தியும்.

297. இதுதா னவனுக்கு முண்டு.

298. அவனுடைய ஜ்ஞாநத்துக்கிலக்கு இவனுடைய குணம்; அஜ்ஞாநத்துக்கிலக்கு இவனுடைய தோஷம். சக்திக்கிலக்கு இவனுடைய ரக்ஷணம், அசக்திக்கிலக்கு பரித்யாகம்.

299. இவனுடைய ஜ்ஞாநத்துக்கிலக்கு ஆசார்யகுணம்; அஜ்ஞாநத்துக்கிலக்கு ஆசார்யதோஷம்; சக்திக்கிலக்கு ஆசார்ய கைங்கரியம், அசக்திக்கிலக்கு நிஷித்தாநுஷ்டாநம்.

300. நிஷித்தந்தானும் நாலுபடியாயிருக்கும்.

301. அதாவது அக்ருத்யகரணமும் பகவதபசாரமும் பாகவதாபசாரமும் அஸஹ்யாபசாரமும்.

302. அக்ருத்யகரணமாவது—பரஹிம்ஸை பரஸ்தோத்ரம் பரதார பரிக்ரஹம் பரத்ரவ்யாபஹாரம் அஸத்ய கதநம் அபக்ஷ்ய பக்ஷணம் தொடக்கமானவை.

303. பகவதபசாரமாவது—தேவதாந்தரங்களோடொக்க ஈச்வரனை நினைக்கையும் ராமக்ருஷ்ணாத் யவதாரங்களில் மநுஷ்ய ஸஜாதீயதா புத்தியும், வர்ணாச்ரம விபரீதமான வுபசாரமும், அர்ச்சாவதாரத்தி லுபாதாந நிரூபணமும் ஆத்மாபஹாரமும் பகவத் த்ரவ்யாபஹாரமும் தொடக்கமானவை.

304. பகவத்த்ரவ்யத்தைத் தானபஹரிக்கையும் அபஹரிக்கிறவர்களுக்கு ஸஹகரிக்கையும் அவர்கள் பக்கலிலே யாசிதமாகவு மயாசிதமாகவும் பரிக்ரஹிக்கையும் பகவானுக்கநிஷ்டமாயிருக்கும்.

305. பாகவதாபசாரமாவது அஹங்காரார்த்த காமங்களடியாக ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்குப்பண்ணும் விரோதம்.

306. அஸஹ்யாபசாரமாவது நிர்நிபந்தநமாக பகவத் பாகவத விஷயமென்றால் அஸஹமாநனாயிருக்கையும் ஆசார்யாபசாரமும் தத்பக்தாபசாரமும்.

307. இவை யொன்றுக்கொன்று க்ரூரங்களுமாய் உபாய விரோதிகளுமாய் உபேய விரோதிகளுமாயிருக்கும்.

308. தான் ஹிதோபதேசம் பண்ணும்போது தன்னையும் சிஷ்யனையும் பலத்தையும் மாறாடி நினைக்கை க்ரூர நிஷித்தம்.

309. தன்னை மாறாடி நினைக்கையாவது தன்னை ஆசார்யனென்று நினைக்கை; சிஷ்யனை மாறாடி நினைக்கையாவது தனக்கு சிஷ்யனென்று நினைக்கை. பலத்தை மாறாடி நினைக்கையாவது த்ருஷ்ட ப்ரயோஜநத்தையும், சிஷ்யனுடைய உஜ்ஜீவனத்தையும், பகவத் கைங்கர்யத்தையும் ஸஹவாஸத்தையும் பலமாக நினைக்கை.

310. நினையாதிருக்க இந்நாலு பலமும் ஸித்திக்கிறபடி யென்னென்னில்; சேஷபூதனான சிஷ்யன் நினைவாலே த்ருஷ்டபலம் ஸித்திக்கும்; ஈச்வரன் நினைவாலே உஜ்ஜீவனம் ஸித்திக்கும், ஆசார்யன் நினைவாலே பகவத் கைங்கரியம் ஸித்திக்கும், உபகார ஸ்ம்ருதியாலே ஸஹவாஸம் ஸித்திக்கும்.

311. ஸாக்ஷாத்பலமும் ஆசார்யத்வமும் ஸித்திக்கிறபடி யென்னென்னில், தன் நினைவாலும் ஈச்வரன் நினைவாலும் ஸித்திக்கும்.

312. இப்படி யொழிய உபதேசிக்கில் இருவர்க்கும் ஸ்வரூப ஸித்தியில்லை.

313. ஆசார்யனுக்கு சிஷ்யன் பக்கல் க்ருபையும் ஸ்வாசார்யன் பக்கல் பாரதந்த்ரியமும் வேணும்.

314. க்ருபையாலே சிஷ்யன் ஸ்வரூபம் ஸித்திக்கும், பாரதந்த்ரியத்தாலே தன் ஸ்வரூபம் ஸித்திக்கும்.

315. நேரே ஆசார்யனென்பது ஸம்ஸார நிவர்த்தகமான பெரிய திருமந்த்ரத்தை யுபதேசித்தவனை.

316. ஸம்ஸார வர்த்தகங்களுமாய் க்ஷுத்ரங்களுமான பகவந் மந்த்ரங்களை யுபதேசித்தவர்களுக்கு ஆசார்யத்வ பூர்த்தியில்லை.

317. பகவந் மந்த்ரங்களை க்ஷுத்ரங்களென்கிறது பலத்வாரா.

318. ஸம்ஸாரவர்த்தகங்களென்கிறதும் அத்தாலே.

319. இதுதான் ஔபாதிகம்.

320. சேதநனுடைய ருசியாலே வருகையாலே.

321. சிஷ்யனென்பது ஸாத்யாந்தர நிவ்ருத்தியும் பலஸாதந சுச்ரூஷை யும், ஆர்த்தியு மாதரமும் அநஸூயையையும் உடையவனே.

322. மந்த்ரமும் தேவதையும் பலமும் பலாநுபந்திகளும் பலஸாதநமும் ஐஹிகபோகமுமெல்லா மாசார்யனே யென்று நினைக்கக்கடவன்.

323. "மாதாபிதா யுவதயঃ" என்கிற ச்லோகத்திலே இவ்வர்த்தத்தைப் பரமாசார்யருமருளிச்செய்தார்.

324. இதுக்கடி உபகார ஸ்ம்ருதி.

325. உபகார ஸ்ம்ருதிக்கு முதலடி ஆசார்யன் பக்கல் க்ருதஜ்ஞதை; முடிந்தநில ஈச்வரன் பக்கல் க்ருதஜ்ஞதை.

326. சிஷ்யனு மாசார்யனும் அந்யோந்யம் ப்ரிய ஹிதங்களை நடத்தக் கடவர்கள்.

327. சிஷ்யன் தான் ப்ரியத்தை நடத்தக்கடவன்; ஈச்வரனைக் கொண்டு ஹிதத்தை நடத்தக்கடவன்; ஆசார்யன் மாறுடி நடத்தக்கடவன்.

328. சிஷ்யன் உகப்பிலே யூன்றிப்போரும்; ஆசார்ய னுஜ்ஜீவனத்திலே யூன்றிப்போரும்.

329. ஆகையால் சிஷ்ய னாசார்யனுடைய ஹர்ஷத்துக்கு இலக்காகை யொழிய ரோஷத்துக் கிலக்காகைக் கவகாசமில்லை.

330. நிக்ரஹத்துக்குப் பாத்ரமாம்போது அது ஹிதரூபமாகையாலே யிரு வர்க்கு முபாதேயம்.

331. சிஷ்யனுக்கு நிக்ரஹகாரணம் த்யாஜ்யம்.

332. நிக்ரஹந்தான் பகவந் நிக்ரஹம்போலே ப்ராப்யாந்தர்க்கதம்.

333. ஆசார்யன் சிஷ்யனுடைய ஸ்வரூபத்தைப் பேணக்கடவன். சிஷ்யன் ஆசார்யனுடைய தேஹத்தைப் பேணக்கடவன்.

334. இரண்டுமிருவர்க்கும் ஸ்வரூபமுமாய் பகவத்கைங்கர்யமுமாயிருக்கும்.

335. ஆசார்யனுக்குதேஹரக்ஷணம் ஸ்வரூபஹாநி; சிஷ்யனுக்கு ஆத்மரக்ஷ ணம் ஸ்வரூபஹாநி.

336. ஆசார்ய னாத்மரக்ஷணம் பண்ணுமிடத்தி லஹங்காரம் விரோதி; சிஷ் யன் தேஹரக்ஷணம் பண்ணுமிடத்தில் மமகாரம் விரோதி.

337. ஆசார்யன் தன்னுடைய தேஹரக்ஷணம் தன் வஸ்துவைக்கொண்டு பண்ணக் கடவன். சிஷ்யன் ஸ்வதேஹரக்ஷணம் ஆசார்யன் வஸ்து வைக்கொண்டு பண்ணக்கடவன்.

338. ஆசார்யன் சிஷ்யன் வஸ்துவைக் கொள்ளக் கடவனல்லன்; சிஷ்யன் தன் வஸ்துவைக் கொடுக்கக் கடவனல்லன்.

339. கொள்ளில் மிடியனும், கொடுக்கில் கள்ளனும்.

340. கொள் கொடையுண்டாகில் ஸம்பந்தம் குலையும்.

341. இவன் மிடியனாகையாலே கொடான், அவன் பூர்ணனாகையாலே கொள்ளான்.

342. அவனுக்குப் பூர்த்தியாலே ஸ்வரூபம் ஜீவித்தது. இவனுக்கு மிடியாலே ஸ்வரூபம் ஜீவித்தது.

343. ஆனால் சிஷ்யன் ஆசார்யனுக்குப் பண்ணு முபகாரம் ஒன்றுமில்லையோவென்னில்.

344. ஆசார்யன் நினைவாலே யுண்டு.

345. அதாவது ஜ்ஞாந வ்யவஸாய ப்ரேம ஸமாசாரங்கள்.

346. ஆசார்யப்ரீத்யர்த்தமாக இவனுக்குத் தவிரவேண்டுவது பகவத் த்ரவ்யத்தை யபஹரிக்கையும் பகவத் போஜநத்தை விலக்குகையும் குருமந்த்ர தேவதா பரிபவமும்.

347. பகவத் த்ரவ்யாபஹாரமாவது ஸ்வாதந்த்ரியமும் அந்ய சேஷத்வமும்; பகவத் போஜநத்தை விலக்குகையாவது அவனுடைய ரக்ஷகத்வத்தை விலக்குகை.

348. அவனுடைய ரக்ஷகத்வக்ரமம் ப்ரபந்ந பரித்ராணத்திலே சொன்னோம். குருபரிபவமாவது கேட்டவர்த்தத்தின்படி யனுஷ்டியாதொழிகையும் அநதிகாரிகளுக்குபதேசிக்கையும்; மந்த்ர பரிபவமாவது அர்த்தத்தில் விஸ்ம்ருதியும் விபரீதார்த்தப்ரதிபத்தியும்; தேவதாபரிபவமாவது கரணத்ரயத்தையு மப்ராப்த விஷயங்களிலே ப்ரவணமாக்குகையும், தத்விஷயத்தில் ப்ரவணமாக்காதொழிகையும்.

349. இவனுக்கு சரீராவஸாநத்தளவும் ஆசார்ய விஷயத்தில் "என்னைத் தீமனம் கெடுத்தாய்" "மருவித்தொழும் மனமே தந்தாய்" என்றுஉபகாரஸ்ம்ருதி நடக்கவேணும்.

350. மநஸ்ஸுக்குத் தீமையாவது ஸ்வகுணத்தையும் பகவத் பாகவத தோஷத்தையும் நினைக்கை.

351. தோஷம் நினையாதொழிகிறது குணம்போலே யுண்டாயிருக்கவன்று, இல்லாமையாலே.

352. தோஷமுண்டென்று நினைக்கில் அது பரதோஷமன்று, ஸ்வதோஷம்.

353. ஸ்வதோஷமானபடி யென்னென்னில்;

354. ஸ்வதோஷத்தாலும் பந்தத்தாலும்.

355. ஸ்வதோஷமில்லையாகில் குணப்ரதிபத்தி நடக்கும்.

356. நடந்ததில்லையாகில் தோஷஜ்ஞாநமே தோஷமாம்.

357. இது தனக்கவஸரமில்லை.

358. ஸ்வதோஷத்துக்கும் பகவத் பாகவத குணங்களுக்குமே காலம் போருகையாலே.

359. ஸம்ஸாரிகள்தோஷம் ஸ்வதோஷமென்று நினைக்கக்கடவன்.

360. அதுக்கு ஹேது பந்தஜ்ஞாநம்.

361. "இறைப்பொழுது மெண்ணேம்" என்கையாலே அதுதான் தோன்றுது.
362. தோன்றுவது நிவர்த்தநார்த்தமாக.
363. பிராட்டி, ராக்ஷஸிகள்குற்றம் பெருமாளுக்கும் திருவடிக்கும் அறிவியாதாப்போலே, தனக்குப் பிறர்செய்த குற்றங்களை பகவத் பாகவத விஷயங்களில் அறிவிக்கக் கடவனல்லன்.
364. அறிவிக்க அரியவனகப்பட வாய்திறவாதே ஸர்வஜ்ஞ விஷயங்களுக்கும் மறைக்குமென்று நின்றதிறே.
365. குற்றம் செய்தவர்கள் பக்கல், பொறையும், க்ருபையும் சிரிப்பும் உகப்பும் உபகார ஸ்ம்ருதியும் நடக்கவேணும்.
366. ஸ்வதோஷாநு ஸந்தாநம் பயஹேது; பகவத் குணாநுஸந்தாநம் அபயஹேது.
367. பயாபயங்களிரண்டும் மாறுடில் அஜ்ஞதையே ஸித்திக்கும்.
368. ஆனால் "நலிவானின்ன மெண்ணுகின்றாய்" "ஆற்றங்கரைவாழ் மரம் போலஞ்சுகின்றேன்" என்கிறபாசுரங்களுக்கு அடியென்னென்னில்;
369. பந்தாநுஸந்தாநம்.
370. ப்ரஜை தெருவிலே யிடறித் தாய் முதுகிலே குத்துமாபோலே, நிருபாதிக பந்துவாய் சக்தனுமாயிருக்கிறவன் விலக்காதொழிந்தால் அப்படிச் சொல்லலாமிறே.
371. ப்ரஜையைக் கிணற்றின் கரையினின்றும் வாங்காதொழிந்தால் தாயே தள்ளினளென்னக் கடவதிறே.
372. இவனுடைய அநுமதி பேற்றுக்கு ஹேதுவல்லாதாப் போலே அவனுடைய அநுமதியும் இழவுக்கு ஹேதுவன்று.
373. இரண்டு மிருவர்க்கும் ஸ்வரூபம்.
374. இழவுக்கடி கர்மம்; பேற்றுக்கடி க்ருபை.
375. மற்றைப்படி சொல்லில் இழவுக்குறுப்பாம்.
376. எடுக்க நினைக்கிறவனைத் தள்ளினு யென்கை எடாமைக்குறுப்பிறே.
377. சீற்றமுளவென்ற வநந்தரத்திலே யிவ்வர்த்தத்தைத் தாமே யருளிச் செய்தாரிறே.
378. சீற்றமுண்டென்றறிந்தால் சொல்லும்படி யென்னென்னில், அருளும் ஆர்த்தியும் அநந்ய கதித்வமும் சொல்லப்பண்ணும்.
379. சீறினும் காலைக்கட்டிக் கொள்ளலாம்படி யிருப்பானொருவனைப் பெற்றால் எல்லாம் சொல்லலாமிறே.
380. "க்ருபயா பர்யபாலயத்" "அரிசினத்தால்."

த்ருதீய ப்ரகரணம் ஸம்பூர்ணம்.

ஸ்ரீரஸ்து.

சதுர்த்தப்ரகரணம்.

381. க்ரியாத் விபூதியிலே பரிபூர்ணாநுபவம் நடவாநிற்க, அதுஉண்ட துருக் காட்டாதே, தேசாந்தரகதனான புத்ரன் பக்கலிலே பித்ரு ஹ்ருதயம் கிடக்குமாபோலே, ஸம்ஸாரிகள் பக்கலிலே திருவுள்ளம் குடிபோய், இவர்களைப் பிரிந்தால் ஆற்றமாட்டாதே, இவர்களோடே கலந்து பரிமாறுகைக்குக் கரண களேபரங்களைக்கொடுத்து, அவற்றைக் கொண்டு வ்யாபரிக்கைக்கீடான சக்தி விசேஷங்களையும் கொடுத்து, கண்காணநிற்கி லாணையிட்டு விலக்குவர்களென்று கண்ணுக்குத் தோற்றாதபடி, உறங்குகிற ப்ரஜையைத் தாய் முதுகிலே யணைத்துக்கொண்டு கிடக்குமாபோலே, தானறிந்த ஸம்பந்தமே ஹேதுவாக விடமாட்டாதே, அகவாயிலே அணைத்துக்கொண்டு, ஆட்சியில் தொடர்ச்சி நன்றென்று விடாதே, ஸத்தையை நோக்கி யுடன் கேடனாய், இவர்கள் அஸத்கர்மங்களிலே ப்ரவர்த்திக்கும்போது மீட்கமாட்டாதே, அநுமதி தானத்தைப்பண்ணி உதாஸீநரைப் போலே யிருந்து மீட்கைக்கிடம் பார்த்து, நன்மையென்று பேரிடலாவதொரு தீமையும் காணாதே நெற்றியைக் கொத்திப்பார்த்தா லொருவழியாலும் பசைகாணா தொழிந்தால் அப்ராப்யமென்று கண்ண நீரோடே மீளுவது; தனக்கேற இடம்பெற்ற வளவிலே, என்னூரைச்சொன்னாய் என்பேரைச்சொன்னாய் என்னடியாரை நோக்கினாய் அவர்கள் விடாயைத் தீர்த்தாய் அவர்களுக் கொதுங்க நிழலைக் கொடுத்தாய் என்றாப்போலே சிலவற்றை யேறிட்டு, மடிமாங்காயிட்டு, பொன்வாணியன் பொன்னை உரைகல்லிலே யுரைத்து மெழுகாலே யெடுத்துக் கால் கழஞ்சென்று திரட்டுமா போலே, ஜந்ம பரம்பரைகள்தோறும், யாத்ருச்சிகம் ப்ராஸங்கிகம் ஆநுஷங்கிக மென்கிற ஸுக்ருத விசேஷங்களைக் கற்பித்துக் கொண்டு தானே யவற்றை ஒன்று பத்தாக்கி நடத்திக்கொண்டு போரும்.

382. லலிதா சரிதாதிகளிலே இவ்வர்த்தம் சுருக்க மொழியக் காணலாம்.

383. அஜ்ஞான மநுஷ்யர்கள் வாளாதந்தானென்றிருப்பர்கள்.

384. ஜ்ஞானவான்கள் "இன்றென்னைப் பொருளாக்கித் தன்னை யென்னுள் வைத்தான்" "எந்நன்றிசெய்தேனோ வென்னெஞ்சில் திகழ்வதுவே" "நடுவேவந்துய்யக்கொள்கின்ற நாதன்" "அறியாதன வறிவித்தவத்தா நீசெய்தன வடியேனறியேனே" "பொருளல்லாத வென்னைப் பொருளாக்கி யடிமை கொண்டாய்." "என்னைத் தீமனங் கெடுத்தாய்" "மருவித்தொழும் மனமே தந்தாய்" என்றீடுபடா நிற்பர்கள்.

385. பாஷ்யகாரர் காலத்திலே ஒருநாள் பெருமாள் புறப்பட்டருளுந்தனையும் பார்த்துப், பெரிய திருமண்டபத்துக்குக் கீழாக முதலிகளெல்லாரும் திரளவிருந்தவளவிலே இவ்வர்த்தம் ப்ரஸ்துதமாக, பின்பு பிறந்த வார்த்தைகளை ஸ்மரிப்பது.

386. ஆகையால் அஜ்ஞாதமான நன்மைகளையே பற்றாசாகக்கொண்டு கடாக்ஷியா நிற்கும்.

387. இவையுங்கூட இவனுக்கு விளையும்படியிறே இவன்தன்னை முதலிலே அவன் ஸ்ருஷ்டித்தது.

388. அதுதன்னை நிரூபித்தால் இவன் தனக்கு ஒன்றும் செய்யவேண்டாதபடியாயிருக்கும்.

389. பழையதாக உழுவது நடுவது விளைவதாய்ப்போரும் க்ஷேத்ரத்திலே உதிரிமுளைத்து பலபர்யந்தமாமாபோலே, இவைதான் தன்னடையே விளையும்படி யாயிற்று பத்தியுழவன் பழம் புனத்தை ஸ்ருஷ்டித்த கட்டளை.

390. அவைதா னெவை யென்றால் ;

391. பூர்வக்ருத புண்யா புண்ய பலன்களை சிரகாலம் புஜித்து, உத்தர காலத்தில் வாஸனைகொண்டு ப்ரவர்த்திக்குமத்தனை யென்னும்படி கையொழிந்த தசையிலே, நாமார்? நாம் நின்ற நிலையேது? நமக்கினிமேல் போக்கடியேது? என்று பிறப்பன சில நிரூபண விசேஷங்களுண்டு ; அவையாதல் முன்பு சொன்னவையாதல்.

392. "யதாஹி மோக்ஷகாஙீ பாங்தே" என்று தொடங்கி இதினுடைய க்ரமத்தை பகவச் சாஸ்த்ரத்திலே சொல்லிற்று.

393. "வெறிதே யருள்செய்வர்" என்றிவ் வர்த்தத்தை ஸ்பஷ்டமாக அருளிச் செய்தாரிறே.

394. "செய்வார்கட்கு" என்று அருளுக்கு ஹேது ஸுக்ருதமென்று நின்றதே யென்னில் ; அப்போது "வெறிதே" என்கிற விடம் சேராது.

395. பகவதாபிமுக்யம் ஸுக்ருதத்தாலன்றிக்கே பகவத்க்ருபையாலே பிறக்கிறது, அத்வேஷம் ஸுக்ருதத்தாலே யென்னில் ; இந்த பல விசேஷத்துக்கு அகத்தை ஸாதநமாக்க வொண்ணாது.

396. சாஸ்த்ரமும் விதியாதே நாமுமறியாதே யிருக்கிற வித்தை ஸுக்ருதமென்று நாம் பேரிடுகிறபடி யென்னென்னில், நாமன்று, ஈச்வரனென்று கேட்டிருக்கை யாயிருக்கும்.

397. இவ்வர்த்த விஷயமாக ஆழ்வார்கள் பாசுரங்களில் பரஸ்பர விருத்தம் போலே தோற்றுமவற்றில் சொல்லுகிற பரிஹாரமும், மற்று முண்டான வக்தவ்யங்களும் விஸ்தர பயத்தாலே சொல்லுகிறிலோம்.

398. ஆகையால் இவன் விமுகனான தசையிலும்கூட உஜ்ஜீவிக்கைக்கு க்ருஷிபண்ணின ஈச்வரனை யநுஸந்தித்தால் எப்போதும் நிர்ப்பரனாயே யிருக்கு மித்தனை.

399. "எதிர் சூழல் புக்கு."

400. ஒருவனைப்பிடிக்க நினைத்து ஊரைவளைவாரைப்போலே வ்யாப்தியும்.

401. ஸ்ருஷ்ட்யவதாராதிகளைப்போலே ஸ்வார்த்தமாக வென்றிறே ஜ்ஞாநாதிக ரநுஸந்திப்பது.

402. கர்மபலம்போலே க்ருபாபலமு மநுபவித்தே யறவேணும்.

403. க்ருபை பெருகப்புக்கால் இருவர் ஸ்வாதந்த்ர்யத்தாலும் தகையவொண்ணாதபடி யிருகரையுமழியப் பெருகும்.

404. பயஹேது கர்மம்; அபயஹேது காருண்யம்.

405. பயாபயங்களிரண்டும் மாறிமாறி ப்ராப்தியளவும் நடக்கும்.

406. நிவர்த்யஜ்ஞாநம் பயஹேது, நிவர்த்தக ஜ்ஞாநம் அபயஹேது.

407. ஸ்வதந்த்ரனை உபாயமாகத்தான் பற்றினபோதிறே இப்ரஸங்கந்தானுள்ளது.

408. உண்டபோ தொருவார்த்தையு முண்ணாதபோ தொருவார்த்தையும் சொல்லுவார் பத்துப்பேருண்டிறே. அவர்கள் பாசுரங் கொண்டன்று இவ்வர்த்த மறுதியிடுவது.

409. அவர்களைச் சிரித்திருப்பா ரொருவருண்டிறே, அவர் பாசுரங்கொண்டு இவ்வர்த்த மறுதியிடக்கடவோம்.

410. ஸ்வரூபத்துக்கும் ப்ராப்யத்துக்கும் சேர்ந்திருக்க வேணுமிறே ப்ராபகம்.

411. வடுகநம்பி ஆழ்வானையு மாண்டானையு மிருகரைய ரென்பர்.

412. ப்ராப்யத்துக்கு ப்ரதம பர்வம் ஆசார்ய கைங்கர்யம்; மத்யமபர்வம் பகவத் கைங்கர்யம், சரமபர்வம் பாகவத கைங்கர்யம்.

413. ஸ்வரூப ப்ராப்தியை சாஸ்த்ரம் புருஷார்த்தமாகச் சொல்லாநிற்க, ப்ராப்திபலமாய்க்கொண்டு கைங்கர்யம் வருகிறாப்போலே ஸாத்ய விவ்ருத்தியாய்க்கொண்டு சரமபர்வம் வரக்கடவது.

414. இதுதான் துர்லபம்.

415. விஷயப்ரவணனுக்கு அத்தைவிட்டு பகவத் விஷயத்திலே வருகைக்குள்ள அருமை போலன்று, ப்ரதமபர்வத்தைவிட்டு சரமபர்வத்திலே வருகைக்குள்ள வருமை.

416. அங்கு தோஷதர்சநத்தாலே மீளலாம்; இங்கதுசெய்யவொண்ணாது.

417. தோஷமுண்டானாலும் குணம்போலே உபாதேயமாயிருக்கும்.

418. லோகவிபரீதமாயிறே இருப்பது.

419. குணம் உபாதேயமாகைக்கீடானஹேது தோஷத்துக்கு முண்டிறே.

420. நிர்க்ருணனென்றவாய் மூடுவதற்கு முன்னே க்ருணாவானென்று சொல்லும்படியாயிருந்ததிறே.

421. இப்படி சொல்லும்படி பண்ணிற்று க்ருபையாலேயென்று ஸ்நேஹமும் உபகாரஸ்ம்ருதியும் நடந்ததிறே.

422. நிர்க்ருணனாக சங்கித்துச் சொல்லுமவஸ்தையிலும் காரணத்தை ஸ்வகதமாகவிறே சொல்லிற்று.

423. குணதோஷங்களிரண்டும் க்ஷுத்ர புருஷார்த்தத்தையும் புருஷார்த்த காஷ்டையையும் குலைக்கும்.

424. நித்யசத்ருவாயிறே யிருப்பது.

425. இப்படி ப்ராப்யத்தை யறுதியிட்டால் அதுக்கு ஸத்ருசமாக வேணுமிறே ப்ராபகம்.

426. அல்லாதபோது ப்ராப்ய ப்ராபகங்களுக்கு ஐக்யமில்லை.

427. ஈச்வரனைப்பற்றுகை கையைப்பிடித்துக் காரியங்கொள்ளுமோபாதி; ஆசார்யனைப்பற்றுகை காலைப்பிடித்துக் கார்யங்கொள்ளுமோபாதி.

428. ஆசார்யன் இருவர்க்கும் உபகாரகன்.

429. ஈச்வரனுக்கு சேஷவஸ்துவை யுபகரித்தான்; சேதநனுக்கு சேஷியை யுபகரித்தான்.

430. ஈச்வரன்தானும் ஆசார்யத்வத்தை ஆசைப்பட்டிருக்கும்.

431. ஆகையிறே குருபரம்பரையிலந்வயித்ததும், ஸ்ரீகீதையு மப்யப்ரதாநமு மருளிச்செய்ததும்.

432. ஆசார்யனுக்கு ஸத்ருச ப்ரத்யுபகாரம் பண்ணலாவது விபூதி சதுஷ்டயமும் ஈச்வரத்வமு முண்டாகில்.

433. ஈச்வர ஸம்பந்தம் பந்தமோக்ஷங்களிரண்டுக்கும் பொதுவாயிருக்கும். ஆசார்ய ஸம்பந்தம் மோக்ஷத்துக்கே ஹேதுவாயிருக்கும்.

434. பகவல்லாபம் ஆசார்யனாலே.

435. ஆசார்யலாபம் பகவானாலே.

436. உபகார்யவஸ்து கௌரவத்தாலே ஆசார்யனில்காட்டில் மிகவுமுபகாரகன் ஈச்வரன்.

437. ஆசார்ய ஸம்பந்தம் குலையாதே கிடந்தால் ஜ்ஞானபக்தி வைராக்யங்களுண்டாக்கிக்கொள்ளலாம். ஆசார்ய ஸம்பந்தம் குலைந்தால் அவையுண்டானாலும் ப்ரயோஜனமில்லை.

438. தாலிகிடந்தால் பூஷணங்கள் பண்ணிப்பூணலாம்; தாலிபோனால் பூஷணங்களெல்லா மவத்யத்தை விளைக்கும்.

439. தாமரையை அலர்த்தக்கடவ ஆதித்யன் தானே நீரைப்பிரிந்தால் அத்தையுலர்த்துமாபோலே, ஸ்வரூப விகாஸத்தைப்பண்ணுமீச்வரன் தானே, ஆசார்ய ஸம்பந்தம் குலைந்தாலத்தை வாடப்பண்ணும்.

440. இத்தையொழிய பகவத் ஸம்பந்தம் துர்லபம்.

441. இரண்டு மமையாதோ, நடுவில் பெருங்குடி யென்றென்னில்.

442. கொடியைக்கொள்கொம்பிலே துவக்கும்போது சுள்ளிக்கால்வேண்டுமா போலே, ஆசார்யாந்வயத்துக்கும் இது வேணும்.

443. ஸ்வாபிமாநத்தாலே ஈச்வராபிமாநத்தைக் குலைத்துக்கொண்ட இவனுக்கு, ஆசார்யாபிமாநமொழிய கதியில்லையென்று பிள்ளை பலகாலுமருளிச்செய்யக் கேட்டிருக்கையாயிருக்கும்.

444. ஸ்வ ஸ்வாதந்த்ர்யபயத்தாலே பக்தி நழுவிற்று.

445. பகவத் ஸ்வாதந்த்ர்யபயத்தாலே ப்ரபத்தி நழுவிற்று.

446. ஆசார்யனையும் தான் பற்றும்பற்று அஹங்கார கர்ப்பமாகையாலே, காலன்கொண்டு மோதிரமிடுமோபாதி.

447. ஆசார்யாபிமானமே யுத்தாரகம்.

448. கைப்பட்ட பொருளைக் கைவிட்டுப் புதைத்த பொருளைக் கணிசிக்கக் கடவனல்லன்.

449. விடாய்பிறந்தபோது கரஸ்தமான உதகத்தை உபேக்ஷித்து, ஜீமூத ஜலத்தையும் ஸாகர ஸலிலத்தையும் ஸரித்ஸலிலத்தையும் வாபீகூபபயஸ்ஸுக்களையும் வாஞ்சிக்கக் கடவனல்லன்.

450. பாட்டுக்கேட்குமிடமும், கூப்பீடுகேட்குமிடமும், குதித்தவிடமும், வளைத்தவிடமும், ஊட்டுமிடமும் எல்லாம் வகுத்தவிடமே யென்றிருக்கக்கடவன்.

451. இவனுக்கு ப்ரதிகூலர் ஸ்வதந்த்ரரும் தேவதாந்தரபரரும்; அநுகூலராசார்ய பரதந்த்ரர்; உபேக்ஷணீயர் ஈச்வர பரதந்த்ரர்.

452. ஜ்ஞாநாநுஷ்டாநங்களிரண்டும் அல்லாதார்க்கு உபாயாங்கமாயிருக்கும், இவனுக்கு உபேயாங்கமாயிருக்கும்.

453. இவனுக்கு நிஷித்தாநுஷ்டாநம் தன்னையும் பிறரையும் நசிப்பிக்கையாலே த்யாஜ்யம்.

454. தான் நசிக்கிறது மூன்றபசாரத்திலும் அந்வயிக்கையாலே; பிறர் நசிக்கிறது தன்னை யநாதரித்தும் தன்னநுஷ்டானத்தை யங்கீகரித்தும்.

455. விஹிதபோகம் நிஷித்தபோகம்போலே லோக விருத்தமுமன்று; நரகஹேதுவுமன்று; ஆயிருக்கச்செய்தே ஸ்வரூபவிருத்தமுமாய் வேதாந்தவிருத்தமுமாய் ப்ராப்யப்ரதிபந்தகமுமாய் இருக்கையாலே த்யாஜ்யம்.

456. போக்யதாபுத்திகுலைந்து தர்மபுத்யா ப்ரவர்த்தித்தாலும் ஸ்வரூபம் குலையும்.

457. "க்ஷேத்ராணி மித்ராணி" என்கிற ச்லோகத்திலவஸ்தை பிறக்க வேணும் ஸ்வரூபம் குலையாமைக்கு.

458. ப்ராப்யபூமியில் ப்ராவண்யமும், த்யாஜ்யபூமியில் ஜிஹாஸையும், அநுபவாலாபத்தில் ஆத்மதாரணாயோக்யதையும், உபாய சதுஷ்டயத்துக்கும் வேணும்.

459. "பழுதாகா தொன்றறிந்தேன்" என்கிற பாட்டை பூர்வோபாயத்துக்கு ப்ரமாணமாக அநுஸந்திப்பது.

460. "நல்லவென் தோழி" "மாறாய தானவனை" என்கிற பாட்டுக்களையும் ஸ்தோத்ரத்தில் முடிந்த ச்லோகத்தையும் "பசுர்மநுஷ்யஃ" என்கிற ச்லோகத்தையும் இதுக்கு ப்ரமாணமாக அநுஸந்திப்பது.

461. ஆசார்யாபிமானந்தான் ப்ரபத்திபோலே உபாயாந்தரங்களுக் கங்கமாய் ஸ்வதந்த்ரமுமாயிருக்கும்.

462. பக்திபிலசக்தனுக்கு ப்ரபத்தி; ப்ரபத்தியிலசக்தனுக்கு இது.

463. இது ப்ரதமம் ஸ்வரூபத்தைப் பல்லவிதமாக்கும், பின்பு புஷ்பிதமாக்கும், அநந்தரம் பலபர்யந்தமாக்கும்.

பிள்ளைலோகாசார்யர் திருவடிகளே சரணம்.

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

ஸ்ரீ வ ச ந பூ ஷ ண ம்

முற்றிற்று.